

Майкъл Муркок

Руническият жезъл

ПОСВЕЩЕНИЕ:

На Джим Каутърн,
Който ми помогна да напиша тази книга.

КНИГА ПЪРВА

ПЪРВА ГЛАВА

Кратък епизод в тронната зала на крал Хуон

Тактици и войни, надарени с ненадминат кураж и умение, незагрижени дори за собствения си живот, разложени до дъното на души те си и с побъркани умове, намразили всичко, което не е докоснато от покварата, владетели на страховити и аморални сили – на сили, лишени от всякаква справедливост, Бароните на Гранбретан разнасяха победно знамето на своя император Хуон навсякъде из злочастния континент, наречен Европа, който бяха провъзгласили за негова лична собственост; а вееше се това знаме и над Изтока и Запада, където гранбретанците също имаха интереси. Изглеждаше, че няма такава сила, естествена или свръхестествена, но достатъчно могъща, та да спре безумието на тази смъртоносна вълна. И наистина, никъде по пътя си не срещаха гранбретанците каквато и да било съпротива. С подигравателна надменност принуждаваха те много горди народи да им плащат данък и този данък беше и тежък, и кървав.

Малцина в покорените земи дръзваха да хранят каквато и да било надежда. Още по-малко бяха онези, които смееха да изразят на глас тази надежда, а пък от последните само единици, тайно и насаме, прошепваха името, символизиращо споменатата надежда.

И това име бе Медният замък.

Тези, които произнасяха името, знаеха какво се крие зад него, защото Медният замък беше единствената крепост, останала несъкрушена от войските на Гранбретан, и защото в Медния замък живееха хора, превърнали се в герои, храбреци, които открито се съпротивляваха на Тъмната империя и чиито имена бяха като проклетие за барон Мелиадус, Гранд констебъл на Ордена на Вълка и Главнокомандващ завоевателната армия, а на всички бе известно, че баронът води лична война с тези герои и най-вече с легендарния Дориан Хоукмун фон Кьолен, оженил се за жената, която Мелиадус желаел страстно – Изелда, дъщерята на граф) Медни.

Ала Медният замък не беше разгромил армиите на Гранбретан, а само бе избегнал участта, сполетяла останалите, премествайки се ненадейно с помощта на една чудна, древна кристална машина в друго измерение на Земята, където споменатите герои – Хоукмун, граф Медни, Хюлам д'Аверк, Оладан от Българските планини и шепата

оцелели гвардейци на Камарг се радваха на спокойно съществуване. Немалко бяха онези, които вярваха, че героите на Камарг са ги изоставили завинаги. Не ги виняха, ала надеждата им гаснеше с всеки изминат ден, през който героите не се завръщаха.

Никой дори не подозираше, че в отделения от времето си Камарг Хоукмун и останалите бяха изправени пред нови проблеми, защото според някои сведения учените-магьосници от Тъмната империя бяха само на крачка да открият способ, за да пробият бариерата на пространството и да намерят пътя към тях. Мистериозният Рицар в Черен кехлибар и Злато беше посъветвал Хоукмун да се отправи на пътешествие към една непозната страна, където да открие легендарния Меч на зората, който щеше да им помогне в борбата и най-вече да послужи в плана на Руническият жезъл, чийто верен служител бе и Хоукмун – според твърденията на Рицаря. След като се сдобил с меча, Хоукмун научил, че трябва да поеме на път край брега на Амарец, докато достигне град Днарк, където мечът шял да бъде от полза. Ала този път Хоукмун бе твърдо решен да следва собствените си планове. Той жадуваше да се завърне в Камарг и да види отново своята красива съпруга Изелда. И като получи от Бючард напълно оборудван кораб, Хоукмун нареди да вдигнат платна и да завъртят носа към Европа, въпреки заповедта, дадена му от Рицаря, според когото дългът на Дориан към Руническият жезъл – този загадъчен предмет, за който се смята, че контролирал човешките съдби – бил по-голям от дълга пред Изелда, приятелите и неговата втора родина. С Хоукмун към морската шир се отправи и верният му приятел Хюлам д'Аверк.

А в това време в Гранбретан барон Мелиадус кипеше от гняв, понеже кралят-император не му позволяваше да изпълни клетвата си срещу обитателите на Медния замък. И докато Шенегар Трот се издигаше бляскаво нагоре, печелейки благоволенieto на краля, Мелиадус, доскорошният първи конквистадор на двора, беше изпаднал в немилост. Още по-голямо бе отчаянието му, след като така желаната плячка се беше изплъзнала от ноктите му в пущинаците на Йел и трябваше да се завърне с празни ръце в Лондра, където го очакваше поредната аудиенция с безсмъртния Хуон, краля-император...

Из „Предание за Руническият жезъл“

Огромните порти се разтвориха и барон Мелиадус, наскоро завърнал се от Йел, пристъпи в тронната зала на краля-император, за да докладва за провала и за онова, което беше открил.

Щом влезе в залата, чийто покрив сякаш достигаше небесата и чиито стени бяха толкова далеч, като че ли обгръщаха границите на страната, пред него се изпречи двойна редица гвардейци. Това бяха войници

от Ордена на Богомолката, чийто военачалник бе самият Хуон. Лицата им бяха скрити от изпъстрени с разноцветни перли насекомоподобни маски.

Мелиадус с мъка овладя надигналия се в него гняв, изчака нетърпеливо, докато гвардейците оформят тесен проход в редиците си, и след това тръгна пред окъпаната в ослепително сияние зала, в която висяха блестящите знамена на петстотинте знатни гранбретански фамилии. По стените имаше мозайки от скъпоценни камъни, пресъздаващи всички величави победи на Тъмната империя. От двете му страни бе строен шпалир от застинали като статуи войници – чак до намиращия се на цяла миля тронен глобус.

Някъде по средата на пътя Мелиадус спря и бавно се поклони, ала без да влага особено старание.

Докато се изправяше, непроницаемата черна сфера сякаш за миг потрепери, сетне черната стена бе прорязана от яркочервени жили, напомнящи кръвоносни съдове, а вътрешността се изпълни с млечнобяла консистенция. Получената смес от кръв и мляко се завъртя и от нея изплува сгърчен, свит на кълбо ембрион. Две зловещи, твърди и проникателни очи се впиха в неговите; зад тях се криеше интелигентност, с каквато можеше да бъде надарен само един безсмъртен. Това беше самият Хуон, крал-император на Тъмната империя на Гранбретан, Гранд констебъл на Ордена на Богомолката, владетел на съдбините на десет милиона души, пълноправен господар на света, който щеше да живее вечно и заради когото барон Мелиадус бе завладял Европа и земите отвъд нея.

Откъм тронния глобус долетя меден юношески гласец (нешащното дете, на което бе принадлежал този глас, бе мъртво от хиляди години):

– Ах, ето го и нашия непокорен барон Мелиадус...

Мелиадус се поклони и промърмори:

– Ваш предан слуга, всевиждащи принце.

– И какво възнамерявате да ни съобщите, припрени друже?

– Успех, велики императоре. Доказателство за моите подозрения...

– Открихте ли изчезналите без вест емисари на Азиакомуниста?

– Съжалявам, но не успях, благородни сир...

Барон Мелиадус така и не беше узнал, че Хоукмун и д'Аверк бяха проникнали под това прикритие в столицата на Тъмната империя. Знаеше го единствено Флана Микосеваар, помогнала им в бягството.

– Тогава какво търсите тук, бароне?

– Открих, че Хоукмун, който, продължавам да твърдя, е най-голямата заплаха за нашата безопасност, е посетил този остров. Когато

пристигнах в Йел, успях да заловя него и предателя Хюлам д'Аверк, както и магьосника Миган от Ландар. Оказа се, че те знаят тайната за пътуването между различните измерения. – Барон Мелиадус пропусна да спомене, че и тримата бяха съумели да му се изплъзнат. – Изчезнаха буквално пред очите ни. Всемогъщи повелителю, ако тези хора могат да идват и да си отиват от земите ни когато пожелаят, за никого не би трябвало да има съмнение, че не можем да бъдем в безопасност, докато не ги унищожим. Ето защо ви съветвам незабавно да насочим усилията на всички наши учени – и най-вече на Тарагорм и Калан – за откриване и елиминиране на тези ренегати. Те ни заплашват отвътре...

– Барон Мелиадус. Какво научихте за емисарите на Азиакомуниста?

– Нищо, засега. Всемогъщи кралю...

– Това са шепя непокорници, барон Мелиадус, с които нашата империя може да се справи винаги. Но когато границите ни са заплашвани от толкова могъща сила, сила равна на нашата, при това разполагаща с научни открития, които са неизвестни за нас – ето от тази сила наистина трябва да се боим... – заключи меденият гласец с високомерно презрение.

Мелиадус сбърчи вежди.

– Всемогъщи кралю, не разполагаме с каквито и да било сведения, че се подготвя подобно нападение...

– Така е. Но от друга страна, барон Мелиадус, нима разполагаме със сведения, че Хоукмун и неговите съратници биха могли да ни причинят каквато и да било вреда? – При тези хладно произнесени думи в глобуса се появиха зловещи синкави струйки.

– Всемогъщи кралю. Дайте ми време и възможност...

– Ние сме разширяваща се империя, барон Мелиадус. И желаем да продължим в същата насока. Ще бъде проява на непростим песимизъм, ако тъкмо сега спрем. Не смятате ли? Не такива са целите ни. Ние се гордеем с влиянието, което оказваме върху еволюцията на Земята. Бихме желали да разширяваме това влияние. Вие, от друга страна, изглеждате напълно лишен от желание да налагате със сила нашите принципи където и да било на тази планета – и да сеете ужас във всяко кътче на света. Вие започвате да издребнявате в целите си, отдавате се на страховете си...

– Но като отказвате да се противопоставите на тези тайни сили, които биха могли да съкрушат плановете ни, всевиждащи принце, вие излагате на опасност бъдещето, което предначертахте!

– Ние не обичаме разногласията, барон Мелиадус. Ала както чуваме, вашата лична омраза към Хоукмун и вашето непреодолимо желание по Изелда, дъщерята на Медни, поражда сериозни разногласия. Смятаме за проява на егоизъм подобно отдаване на цели, далечни от нашите, и ако продължавате в същия дух, ще бъдем принудени да издигнем друг на ваше място и да ви освободим от настоящия пост – както и от вашия Орден...

Баронът инстинктивно посегна към маската си. Да бъде лишен от нея! Това беше най-големият позор – и най-ужасният от всички! Да бъде изхвърлен сред утайката на Лондра – при кащата на лишените от маски! Мелиадус потрепери и с мъка намери сили да продължи.

– Готов съм да се вслушам в повелите ви, императоре на Земята...

– Тогава го направете, барон Мелиадус. Не бихме желали един толкова прочут военачалник да бъде погубен от някакви мъгляви възжеления. Ако наистина искате да си възвърнете нашето благоразположение, трябва да откриете по какъв начин са напуснали столицата емисарите от Азиакомуниста.

Барон Мелиадус падна на колене, разпери ръце и кимна с огромната си вълча маска. Ала докато завоевателят на Европа се покланяше пред своя крал, умът му бе изпълнен с безброй бунтовни мисли и той благодари на духа на ордена, че маската прикрива изкривеното му от гняв лице.

Той се отдалечи заднишком от тронния глобус. Кралят го разглеждаше с насмешливите си очички. После езикът на Хуон докосна чевръстото перлата, която плуваше недалеч от сгърчената глава, беззникавата течност се завихри, блесна във всички цветове на дъгата и постепенно придоби непроницаемо черен цвят.

Мелиадус се обърна и пое по безкрайния път из гигантските коридори, усещайки в гърба си подигравателните погледи на гвардейците-богомолки.

Когато главната порта остана зад него, той сви наляво и пое право към апартамента на графиня Флана Микосеваар от Канбъри, вдовицата на Асровак Микосеваар – московския ренегат, който приживе бе командвал Легиона на лешоядите. Графиня Флана беше не само почетна предводителка на легиона, но също така и братовчедка на краля-император – единственият му жив родственик.

ВТОРА ГЛАВА МИСЛИТЕ НА ЕДНА ГРАФИНЯ

Положила своята позлатена жеравова маска върху лакираната мащичка, графинята бе зареяла поглед през прозореца, към стърчащите в небето налудничави кули на Лондра. По красивото ѝ бледо лице се четеше дълбока печал.

Тя се надигна и червеникавите лъчи на слънцето заблестяха с безброй отражения по обсипаната ѝ със скъпоценни камъни роба. Графинята спря пред гардероба и го отвори. Тук бе прибрала странните одежди, останали ѝ за спомен от двамата посетители, напуснали тайно апартамента ѝ преди много дни, дегизировката, използвана от Хоукмун и д'Аверк, когато се представяха за пратеници на Азиакомуниста. Сега тя се питаше къде ли се намират двамата герои – и най-вече д'Аверк, за когото не се съмняваше, че я обича.

Флана, графинята на Канбъри, бе имала поне дузина съпрузи и още толкова любовници и се беше отгървала от всичките със същата лекота, с която се захвърля захабен чифт чорапи. Никога досега не беше познавала любовта, нито се бе доближавала до подобно чувство.

Ала по някакъв непонятен начин именно д'Аверк, низвергнатият ренегат, който непрестанно се преструваше на болнав, беше пробудил това чувство в нея. Може би защото Флана бе прекарала почти целия си живот във вътрешно усамотение и бе запазила здравия си разсъдък – за разлика от обкръжаващите я придворни. Може би д'Аверк – сантименталният, нежен и чувствен любовник – я бе пробудил от така нетипичната за веселата ѝ натура апатия, наложена ѝ от продължителното пребиваване в умопобъркания, перверзен свят на крал Хуон.

И ето че вече напълно пробудена, графиня Флана не можеше повече да понася ужасите, които бяха неделима част от ежедневието ѝ, измъчваше я отчаяно желание по любовника, дарил ѝ една-едничка нощ и изчезнал, може би завинаги, или за да срещне някъде гибелта си.

Тя се беше затворила в апартамента си, избягвайки каквито и да било срещи със своето обкръжение, ала усамотението не лекуваше, а по-скоро засилваше мъката ѝ.

По красивите бузи на Флана се стичаха сълзи и тя ги попи с фина копринена кърпичка.

Една прислужница понечи да влезе в стаята, но се спря разколебана на прага. Флана посегна по навик към позлатената маска.

– Какво има?

– Дошъл е барон Мелиадус фон Кройден, миледи. Настоява да разговаря с вас. Въпросът не търпял отлагане.

Флана вдигна тежката маска и я намести върху раменете си. Помисли още малко върху съобщението, сетне поклати глава. Защо да не се срещне с Мелиадус? Може би баронът носи някакви вести за д'Аверк, когото ненавиждаше. Ако е малко по-хитра, ще научи всичко, каквото ѝ е нужно.

Ами ако Мелиадус поиска да се любят, както предишния път?

Какво пък толкоз, ще го отпрати и отново ще се усамоти.

Тя лекичко наклони маската с изображение на жерав и каза:

– Поканете барона.

ТРЕТА ГЛАВА ХОУКМУН ПРОМЕНЯ СВОЯ КУРС

Огромните платна бяха изпънати до скъсване от вятъра. Корабът се носеше по гладката повърхност. Небето беше ясно, океанът – съвсем спокоен, като огромно лазурно езеро. Бяха вдигнали веслата; а гребците се настаниха на горната палуба. Облеченият в оранжево и черно боцман се покачи на мостика и спря до Хоукмун, който бе зареял поглед към морската шир.

Златистите къдрици на Дориан се вееха, виненият му плащ плющеше. Красивото му обветрено лице бе по-загрубяло от преживените в последно време прежеждия, а черната перла в челото му бе изгубила някогашния си блясък. Той кимна тежко в отговор на приветствието на боцмана.

– Сър, наредих да вдигнем всички платна и да поемем край брега на изток – докладва боцманът.

– Кой ви даде този курс?

– Ами, никой, сър. Но предположих, че след като се отправяме към Днарк...

– Нямам никакво намерение да плавам към Днарк, уведомете кормчията.

– Но нали странният рицар – Рицарят в Черен кехлибар и Злато – каза, че...

– Не съм негов слуга, боцмане. Поемаме към открито море. Към Европа.

– Към Европа ли, сър? Мога да ви уверя, че след като, спасихте Нарлийн, ние сме готови да отидем с вас навсякъде. Давате ли си сметка обаче какво огромно разстояние ни дели от Европа, колко голям е океанът, който трябва да пресечем, какви бури...

– Да, зная. Но въпреки това поемаме към Европа.

– Както заповядате, сър. – Боцманът се завъртя и даде нови нареждания на кормчията.

В това време д'Аверк излезе от каютата и се изкатери по стълбата. Хоукмун го посрещна усмихнато.

– Добре ли спа, приятелю д'Аверк?

– Ами, добре! Може ли да се спи на борда на това проклето люшката се корито? Май ми е писано да прекарам в мъчително безсъние половината от времето, през което съм с теб, Хоукмун. Е, успех малко да подремна. Човек не би могъл да се надява на повече в подобни условия.

Хоукмун избухна в смях.

– Когато преди час надникнах в каютата, ти хъркаше оглушително.

Д'Аверк учудено вдигна вежди.

– Така ли? Значи си ме чул да дишам тежко. Опитвах се да не вдигам шум, за да не преча на останалите, но, изглежда, настинката ми – същата, която хванах на този проклет кораб – прераства в нещо по-сериозно и ще ми причинява нови неприятности. – Той повдигна кърпичката си към устата си.

Д'Аверк беше облечен в синя широка копринена риза и алени бричове, затъкнати в кожени ботуши, а в колана си беше препасал сабя и кортик. Около загорялата му шия бе завързано пурпурно шалче, а дългата му коса бе прихваната отзад с гривна. По аскетичното му лице играеше познатото насмешливо изражение.

– Но добре ли чух преди малко? – попита той. – Вярно ли е, че нареждаш на боцмана да поемем към Европа?

– Точно така.

– Значи не си се отказал от идеята да се върнем в Медния замък и да забравим поредните напътствия на Рицаря в Черен кехлибар и Злато, който искаше да отнесеш ей този меч на съвсем друго място. – Той посочи тежкия меч, увиснал на пояса на Хоукмун. – А поточно в Днарк, където щял да послужи за нещо на Руническият жезъл.

– Ако дължа нещо, то е на мен и на моите най-близки роднини и нямам никакво намерение да служа на някакъв си легендарен предмет, за който дори не е сигурно, че съществува.

– Доскоро не би повярвал и в свръхестествените сили, които крие в

себе си Мечът на зората, нали? – напомни му д'Аверк. – Ала сам видя призрачните войни, които се материализираха при първия ти зов, за да ни спасят.

Някаква тъмна сянка пробягна по лицето на Хоукмун.

– Така е – съгласи се неохотно той. – Но въпреки това твърдо съм решен да се завърна в Медния замък, стига това да е възможно.

– Никой не може да твърди със сигурност в кое измерение е замъкът в момента.

– Зная. Мога само да се надявам, че е в същото измерение, в което сме и ние? – Последните думи Хоукмун произнесе така, че да приключи неприятната тема. Д'Аверк повдигна вежди за втори път, сетне се спусна обратно по стълбичката, като си подсвиркуваше безгрижно.

Следващите пет дни времето се задържа тихо и моряците разпънаха всички възможни платна, за да достигнат максимална скорост.

На шестия ден боцманът се изкачи на мостика при Хоукмун и посочи напред.

– Сър, виждате ли потъмнялото небе на хоризонта? Движим се право към страшна буря.

Хоукмун присви очи и проследи накъде му сочи боцманът.

– Буря, казвате? Изглежда доста странно отгук.

– Съгласен съм с вас, сър. Да приберем ли платната?

– Не, боцмане. Ще продължим право напред, докато преценим по-добре какво ни чака.

– Както наредите, сър. – Боцманът се върна на палубата, като клатеше замислено глава.

Само след няколко часа хоризонтът пред тях заприлича на непроницаема стена, която се простираше докъдето им стигаше погледът, а доминиращите ѝ цветове бяха червено и пурпурно. Стената се извисяваше нагоре, ала небето над тях си оставаше все така синьо, а океанската шир – съвършено спокойна. Отслабна само вятърът. Сякаш плуваха в огромно езеро, чиито брегове се издигаха от всички страни и изчезваха в небесата. Моряците изглеждаха смутени и объркани, а следващия път, когато боцманът застана пред Хоукмун, по лицето му се четеше страх.

– Да продължаваме ли напред, сър? Никога през живота си не съм срещал нещо подобно, нито пък съм чувал за такова явление. Моряците са доста изплашени, сър, и да ви призная, аз също се боя.

Хоукмун кимна с разбиране.

– Гледката е доста странна, признавам, и като че ли се дължи по-скоро на свръхестествени, отколкото на естествени причини.

– Това казват и моряците, сър.

Хоукмун беше готов да продължава напред, докато се изправи лице в лице с онова, което ги чака, ала си даваше сметка, че трябва да мисли и за екипажа, съгласил се доброволно да го придружава от благодарност, задето беше спасил Нарлийн от посегателствата на пиратския предводител Валжон от Старвел – предишния притежател на Меча на зората.

Хоукмун въздъхна.

– Добре, боцмане. Спуснете всички платна и ще изчакаме нощта тук. Ако имаме късмет, това чудо утре може и да го няма.

– Благодаря ви, сър – кимна с нескрито облекчение боцманът.

Хоукмун му махна да си върви, после се обърна и втренчи поглед в колосалната стена. Дали това бяха облаци, или нещо друго? Отнякъде полъхна хладен ветрец. Въпреки че слънцето напичаше все така приятно, лъчите му като че ли изчезваха в мрачните стени.

Наоколо цареше мъртвешко спокойствие. Хоукмун се зачуди дали беше взел правилно решение, когато отклони платнохода от маршрута за Днарк. Доколкото му беше известно, само древните бяха навлизали толкова навътре в океана. Кой знае какви страшни опасности можеха да ги дебнат далеч от брега?

Нощта се спусна. Далечните мрачни стени приличаха на сияещи в зловеща червеникава светлина завеси. Нищо естествено нямаше в това призрачно сияние.

Хоукмун започна да изпитва леко безпокойство.

На сутринта стената сякаш се беше приближила към тях, а синьото море наоколо се беше смалило. Хоукмун се зачуди дали не са попаднали в някаква странна клопка, заложена от гиганти или свръхестествени сили.

Загърнат в тежкото наметало, той крачеше по борда още преди зазоряване.

Не след дълго се появи д'Аверк, увит в три наметала, И потрепери зиморничаво.

– Приятна утрин, а, Хоукмун?

– Да – промърмори къолнският дук. – Но какво ще кажеш за това, д'Аверк?

Французинът поклати глава.

– Мрачна гледка, нали? Ето го и боцмана.

Двамата се обърнаха, за да поздравят боцмана. Той също се беше загърнал в дебело наметало, използвано главно по време на буря.

– Някакви интересни хрумвания за онова там, боцмане? – попита д'Аверк.

Боцманът поклати глава и се обърна към Хоукмун.

– Сър, хората заявиха, че каквото и да се случи, ще са с вас. Готови са дори да умрат, ако заповядате.

– Май ги е обхванало мрачното настроение – засмя се д'Аверк. – Е, кой може да ги вини?

– Кой наистина, сър? – Кръгло лице на боцмана изглеждаше посиляло от отчаяние. – Да наредя ли да вдигнем платна, сър?

– По-добре, отколкото да чакаме това нещо да се доближи съвсем – рече Хоукмун. – Дайте заповед да вдигнат платната, боцмане.

Боцманът побърза да изпълни заповедта. Извика на хората си и те се изкатериха по мачтите и се заеха с въжетата. След малко всички платна бяха разпънати и корабът отначало неохотно, със скърцане потегли към странните облаци, напомнящи сиви скали.

Ала щом ги доближиха, облациите се завъртяха във вихър, сякаш пробудени от невидима сила. Вътре в тях се появиха нови, по-тъмни от-тенъци, и до ушите им достигна далечен и отпърво приглушен вой. Моряците едва се съдържах да не изпаднат в паника, много от тях се бяха вкопчили в такелажата и се озъртаха уплашено. Хоукмун присви тревожно очи и погледна напред.

И внезапно стената изчезна!

Хоукмун възкликна от изненада.

От всички страни ги заобикаляше спокойно море, съвсем същото, като през първите дни от пътуването им. Моряците нададоха радостни възгласи, ала Хоукмун забеляза, че лицето на д'Аверк е мрачно. Хоукмун също чувстваше, че опасността не ги е подминала, и остана на мостика, стиснал с ръце парапета.

И изведнъж от морето се появи огромно чудовище.

Радостните викове на екипажа в миг се превърнаха в ужасени писъци.

Още няколко чудовища изникнаха край кораба. Имаха гигантски змийски глави със зинали, изпълнени с остри зъби пасти; водата се стичаше с грохот от люспестите им шии, а в блестящите им очи гореше неистова и заплашителна омраза.

Последва оглушителен грохот и едно от гигантските чудовища се издигна във въздуха над тях.

– Свършено е с нас, Хоукмун – произнесе с философско спокойствие д'Аверк и извади сабята си. – Жалко, че не можах да зърна за

последен път Медния замък, нито да целуна жената, на която отдадох сърцето си.

Хоукмун почти не го чу. Беше изпълнен с горчивина, защото вече не се съмняваше, че тук, толкова далеч от всичко, за което милееше, му предстои да срещне своята кончина и че никой никога няма да узнае къде и как е загинал...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ОРЛАНД ФАНК

Сенките на гигантските морски чудовища прелитаха над палубата, а шумът от крилата им караше въздуха да трепти. Хоукмун гледаше с хладно равнодушие как едно от чудовищата се носи, раззидало паст, право към малкия платноход. Дукът знаеше, че краят му е близо. Ала неочаквано чудовището литна отново нагоре, като пътем отхапа върха на мачтата.

Напрегнал всички мускули, изпънат като струна, Дориан Хоукмун оголи Меча на зората, оръжието, което нито един смъртен освен него не можеше да притежава. Знаеше, че дори това свръхестествено творение ще бъде абсолютно безполезно срещу ужасяващите създания на океанските дълбини, знаеше също, че ще е достатъчно само да нанесат няколко удара с опашките си по корпуса и корабът щеше да потъне като камък право към дъното.

Платноходът се люшна от вятъра, вдигнат от огромните крила. Из въздуха се разнесе отвратителна смрад.

Д'Аверк направи гнуслива физиономия.

– Защо не ни нападат? Да не са решили първо да си поиграят с нас?

– Така изглежда – процеди през зъби Хоукмун. – Може би им доставя удоволствие да ни гледат как треперим, преди да ни унищожат.

Следващия път, когато огромната сянка легна върху тях, д'Аверк подскочи и замахна със сабята, ала чудовището промени рязко посоката си и мина встрани от палубата. Д'Аверк събърчи устни.

– Уф! Само как смърди! Въздухът взе да става вреден за болнавите ми дробове.

Междувременно чудовищата започнаха да удрят по корпуса с гигантските си люспести криле. Хоукмун и д'Аверк се люшнаха и вкопчиха ръце в парапета, за да не се преметнат зад борда.

– Намислили са да преобърнат кораба! – извика учудено д'Аверк. –

Искат да ни хвърлят сред вълните!

Загледан мрачно в ужасните чудовища, Хоукмун не отговори. Корабът се наклони застрашително, завъртя се, а чудовищата се издигнаха високо в небето и се събраха, сякаш за да обсъдят по-нататъшните си действия. Хоукмун се опитваше да открие в очите им някакъв проблясък на разум, ала не намираше дори намек за начеваща интелигентност.

В това време чудовищата направиха широк завои, озоваха се зад кърмата и се обърнаха с муцуни към тях.

Платната неочаквано се издуха до скъсване и д'Аверк изненадано възкликна:

– Значи това са намислили! Насочват кораба в посоката, в която искат да поемем! Това е невероятно!

– Ясно е, че отново ще плаваме към Амарек – рече Хоукмун, докато се надигаше от палубата. – Чудя се...

– Кое е любимото им ястие ли? – извика д'Аверк. – Едва ли си падат по ароматни късчета като нас! Току-виж сме развалили вонята в устата им! Пфуй!

Хоукмун се усмихна, въпреки че опасността все още не беше отминала.

Моряците бяха слезли при греблата и с разширени от ужас очи следяха действията на чудовищата.

– Нищо чудно гнездото им да е някъде в тази посока – предположи Хоукмун. – Може малките им да обичат прясно месце, още топло.

Д'Аверк го погледна обидено.

– Ама и ти ги говориш едни, приятелю! Никак не си тактичен...

Хоукмун се засмя поразвеселен.

– Но пък ако гнездото е на суша, ще имаме макар и малка възможност да се побъхтим с тях – продължи той. – В откритото море шансовете ни за оцеляване са никакви.

– Какъв непоправим оптимист си, Дориан...

Близо час странните хвъркати чудовища издуваха платната на кораба, който се носеше с невероятна скорост по вълните. По едно време Хоукмун посочи напред, без да казва нищо.

– Остров! – извика д'Аверк. – Прав беше в предположенията си.

Всъщност това беше по-скоро лишен от растителност къс скала, чиито брегове се издигаха стръмно нагоре, сякаш увенчаваха върха на скрита в океанските дълбини планина.

Ала Хоукмун веднага долови новата опасност.

– Скали! Насочваме се право към тях! Екипаж! Всички по местата

си! Кормчия... – Още не довършил, Хоукмун се завтече към шурвала, сграбчи го и го завъртя отчаяно, опитвайки се да отклони носещия се право към зъберите кораб.

Д'Аверк присъедини усилията си към неговите. Островът растеше пред очите им с всеки изминат миг и шумът на прибоя ставаше оглушителен – като ударите на съдбата!

Носът на кораба се завъртя лениво встрани от скалите, върху палубата се изсипа фонтан ситни пръски. Но тъкмо когато вече смятаха, че са се измъкнали, отдолу се разнесе ужасен раздиращ звук, който бързо прерасна в трясък от трошачи се дъски, и те осъзнаха, че корабът се е натъкнал на подводни скали, отворили пробой-на под ватерлинията.

– Всеки да се спасява както може! – извика Хоукмун и изтича при перилата. Д'Аверк го последва. Корабът се разтърси, сякаш внезапно беше оживял, и всички на палубата бяха запратени безмилостно към перилата. Целите натъртени и охлузени, ала иначе невредими, Хоукмун и д'Аверк скочиха чевръсто на крака, поколебаха се за миг и после се хвърлиха в разпенените води на океана.

Хоукмун почувства, че неумолимо потъва към дъното, теглен от неимоверно тежкия меч. През заобикалящите го водовъртежи различни още няколко мятаци се под водата тела. Тътенът на прибоя го блъскаше приглушено в ушите. Не му даваше сърце да се освободи от Меча на зората. Избута го встрани, за да не пречи на движенията му, после зарита с крака и успя да изплува на повърхността.

Щом подаде глава сред вълните, потърси с поглед платнохода. Морето изглеждаше странно спокойно, вятърът беше утихнал, тътнежът на прибоя бе отслабнал до едва доловим шепот и изобщо след доскорошната врява тишината изглеждаше странна и необяснима. Хоукмун заплува към една плоска скала, стигна я и се покатери на сушата.

После погледна назад.

Хвъркатите чудовища продължаваха да се реят в небето, но толкова нависоко, че вече не се долавяше и полъх от могъщите им криле. Изведнъж те се стрелнаха още по-нагоре, застинаха за миг в небосвода и след това полетяха право надолу.

Едно по едно чудовищата разпаряха водната шир със страхотен плясък. Накрененият кораб скърцаше жално под ударите на гигантските вълни, а Хоукмун едва не беше пометен от скалата, върху която се бе закрепил.

Когато вдигна глава, чудовищата бяха изчезнали.

Хоукмун изтри водата от очите си.

Какво ли щяха да предприемат сега чудовищата? Може би ги бяха докарали тук, за да ги държат живи, докато изпитат нужда от прясно месо? Нямаше как да отговори на тези въпроси.

До ушите му достигна сподавен вик. Той се огледа и забеляза поне дузина моряци, начело с д'Аверк, да се препъват между скалите към него.

Д'Аверк изглеждаше озадачен.

– Видя ли, чудовищата си тръгнаха?

– Аха. Питам се обаче дали няма да се върнат?

Д'Аверк хвърли мрачен поглед към мястото, където бяха изчезнали странните създания, и сви рамене.

– Предлагам да спасим каквото можем от кораба и после да огледаме острова – рече Хоукмун. – Колко са оцелелите? – И погледна въпросително боцмана, из-правил се зад д'Аверк.

– Мисля, че всички, сър. Имахме голям късмет. Вижте. – Той посочи с ръка другия край на брега, където се бяха струпали останалите моряци.

– Прехвърлете няколко души на платнохода, преди да е потънал. – нареди Хоукмун. – Завържете го с въжета за брега и докарайте всички налични провизии.

– Разбрано, сър. Ами ако чудовищата се завърнат?

– Тогава ще му мислим – каза решително Хоукмун.

През следващите няколко часа прехвърлиха всичко, каквото можаха да спасят от пробития кораб, и го струпаха на скалистия бряг.

– Как мислиш, ще можем ли да поправим кораба? – понита д'Аверк.

– Може би. Морето е много по-спокойно и като че ли опасността от потъване отмина. Но това ще отнеме време. – Хоукмун неволно докосна помътнелия камък в челото си. – Ела, д'Аверк, нека огледаме острова.

Двамата се закатериха по скалния склон право към върха. Островът изглеждаше напълно лишен от признаци на живот. Единственото, на което можеха да се надяват за оцеляването си, бе някоя по-дълбока локва с дъждовна вода и миди от крайбрежието. Пусто и безрадостно изглеждаше това късче от света и шансовете им за оцеляване, в случай че не успееш да поправят кораба, щяха да са нищожни, особено като се имаше предвид опасността чудовищата да се завърнат.

Най-сетне изкачиха върха и спряха, задъхани от усилието.

– Другата страна на острова е също толкова пуста – изпъшка д'Аверк, после внезапно вдигна ръка. – Кълна се в Очите на Березенат! Човек!

Хоукмун проследи накъде сочи приятелят му.

И наистина, долу по тесния бряг крачеше човешка фигура. Непознатият спря, вдигна глава към тях и им помахаша с ръка, давайки им знак да слязат при него.

Все още обхванати от съмнението, че са жертви на халюцинация, двамата се запуснаха по склона и доближиха непознатия. А той стоеше, опрял юмруци в хълбоците си, разкراчил крака и ги очакваше усмихнат. Хоукмун и д'Аверк спряха недалеч от него.

Мъжът бе облечен в причудливи архаични одежди. Дълъг кожен елек скриваше мургавите му гърди, оставяйки ръцете му съвсем голи. В червената му вълнена шапка беше затъкнато фазаново перо, а изпод нея се подаваха няколко немирни рижави кичура. Бричовите му бяха напъхани във високи поизносени ботуши. Беше привързал на гърба си тежка бойна секира, потъмняла от засъхнала кръв, и ако се съдеше по нащърбеното ос: трие, очевидно доста често влизала в употреба. Лицето му бе костеливо, със зачервена от слънцето кожа. Воднистосините му очи ги разглеждаха насмешливо.

– Както гледам, вие двамата трябва да сте Хоукмун и д'Аверк – почна той със странен акцент. – Казаха ми, че рано или късно ще се появите тъдява.

– А вие кой сте, господине? – попита надменно д'Аверк.

– Амче как, аз съм Орланд Фанк, дорде не речеш. Орланд Фанк на вашите услуги, почтени господа.

– На този остров ли живеете? – попита Хоукмун.

– Случвало се е да живея и на него, но не и сега, дорде не речеш. – Фанк смъкна вълнената шапка и отри потното си чело. – Може да съм станал и пътешественик. Също като вас, както гледам.

– И кой ви каза за нас? – понита Хоукмун.

– Амче имам един брат. Трябва да го знаете, все се конти с едни странни доспехи и злато...

– Рицарят в Черен кехлибар и Злато! – възкликна Хоукмун.

– Чувал съм да му викат и по тоя тъповат начин. Едва ли ви е разправял за своя недодялан брат, а?

– Не е. Та кой сте вие?

– Нали ти казах – Орланд Фанк. Аз съм от Старе Брае – това е на Оркни, ако не знаеш...

– Оркни ли? – подскочи Хоукмун и неволно стисна дръжката на меча. – Това не е ли част от Гранбретан? Един остров далеч на север...

Фанк се засмя.

– Ти само речи на някой оркниец, че е от Тъмната империя, и ще видиш как ще ти изтръгне езика заедно със зъбките! – Той махна извинително с ръка и продължи: – Ние там така се разправяме с враговете, дорде не речеш. Не сме чак толкоз изтънчени кат' някои други.

– Значи Рицарят в Черен кехлибар и Злато също е от Оркни... – произнесе замислено д'Аверк.

– Какви ги приказваш, бе, човек? Онова конте с неговите нафукани маниери и лъскави костюмчета да е от Оркни! – Орланд Фанк се засмя гръмогласно. – Нее, – хич не е оркниец той! – Фанк изтри бликналите от смеха сълзи с шапката си. – Откъде ти дойде пък тази муха?

– Нали каза, че ти бил брат?

– Така де. В духовен смисъл. Може и във физически. Май съм забравил. Толкова години минаха, дорде не речеш, откакто за]фъв път се срещнахме.

– И какво ви събра?

– Една обща кауза, дето се казва. Споделени идеали.

– Да не би случайно името на тази кауза да е Руническият жезъл? – промърмори Хоукмун, но достатъчно силно, та събеседникът му да го чуе.

– Може и така да е.

– Май не си от приказливите, приятелю Фанк – подметна д'Аверк.

– Аха. Ние оркнийците сме хора мълчаливи – усмихна се Орланд Фанк. – Мене например там ме имат за голям бърбревец. – Последните думи бяха произнесени с гордост.

Хоукмун посочи с пръст зад гърба си.

– А онези чудовища и странните облаци, които видяхме вчера? Те също ли имат нещо общо с жезъла?

– Не съм виждал никакви чудовища. Нито пък облаци. Тук съм отскоро.

– Някакви гигантски летящи дракони ни докараха на този остров – обясни Хоукмун. – Сега вече разбирам защо. Бас държа, че те също служат на Руническия жезъл.

– Може и право да казваш – кимна Фанк. – Обаче това не е моя работа, господарю Дориан.

– Дали пък жезълът не е предизвикал и корабокрушението? – продължи ядосано Хоукмун.

– Че кой може да знае? – отвърна Фанк, нахлупи шапката над челото си и се почеса озадачено по брадата. – От мен се искаше да ви докарам лодка и да ви обясня къде е най-близката обитаема земя.

– Докарал си ни лодка? – попита изумен д'Аверк.

– Аха. Не е от луксозните, но пък я бива да плува из моретата. Дватама ще се поберете в нея.

– Дватама ли! Ами че ние имаме още петдесет души екипаж! – отвърна Хоукмун с пламнал поглед. – Щом този жезъл толкова държи да му служи, би трябвало да организира нещата по-добре. Досега успя единствено да ме ядоса!

– Не се коси, че ще вземеш да се умориш – посъветва го с мек глас Орланд Фанк. – Мислех, че сте поели към Днарк, в служба на Жезъла. А брат ми каза...

– Тъкмо брат ти настояваше да отидем в Днарк. Но аз имам други задължения, Орланд Фанк – към моята съпруга, която не съм виждал от месеци, и към баща й, който чака със свито сърце завръщането на своите най-близки приятели...

– А, онези в Медния замък ли? Чух за тях. Добре са засега, ако това ще те успокои.

– Сигурен ли си?

– Амче как? Живеят си, потънали в скука, ако изключим ядовите с някой си Елвереза Тозер.

– Тозер!?! Какво е направил този ренегат?

– Отмъкнал, както научих, един пръстен и дим да го няма. – Орланд Фанк размаха ръце като птица.

– И къде е отишъл?

– Кой знае? Нали ги знаеш пръстените на Миган.

– Вярно, на тях не може да се разчита.

– Тъй де.

– Е, поне са се отървали.

– Виж, не го знам що за човек е...

– Много талантлив драматург – обясни Хоукмун. – Но с типичен морал за...

– За гранбретанец? – предложи Фанк.

– Точно така. – Хоукмун сбърчи вежди и погледна Орланд Фанк. – Не ме мамииш, нали? В Камарг всичко е наред?

– За момента са в пълна безопасност.

Хоукмун въздъхна.

– Къде е лодката? И какво ще стане с моряците?

– Виж сега, аз отбирам малко от строшени кораби. Ще им помогна, та да се върнат здрави и читави в Нарлийн.

– А ние не може ли да отидем с тях? – попита д'Аверк.

– Чух, че и двамата не сте от най-търпеливите – отвърна Фанк. – А поправката на кораба ще отнеме време.

– Добре де, ще вземем лодката – примири се Хоукмун. – Ясно е, че ако не го сторим, Руническият жезъл – или свръхестествената сила, която ни изпрати тук, каквато и да е тя – отново ще се заеме да ни убеждава.

– И аз така ги виждам нещата – съгласи се Фанк и се подсмихна под мустак.

– А ти как ще напуснеш острова? – попита д'Аверк.

– Ще отплавам с моряците от Нарлийн. Добре ще си прекараме ние.

– Колко далеч е континентът? – попита Хоукмун. – И как ще се ориентираме? Да имаш да ни послужиш с компас?

Фанк сви рамене.

– Не е чак толкова далеч, че да ви трябва компас. Пък и ветрецът ще ви води.

– Какво искаш да кажеш?

– Вятърът по тези места е малко смахнат. Скоро ще разберете за какво говоря.

Хоукмун поклати объркано глава.

Двамата последваха Орланд Фанк по брега.

– Май пак се оказа, че някой друг се разполага със съдбите ни – промърмори саркастично д'Аверк, докато приближаваха малката лодка.

ПЕТА ГЛАВА ГРАДЪТ НА СВЕТЕЩИТЕ СЕНКИ

Хоукмун се беше излегнал на дъното на лодката, а д'Аверк си подвиркваше на кърмата, присвил очи заради пръските, вдигащи се над борда. През целия ден вятърът насочваше лодката, следвайки неизменно един и същи курс.

– Сега вече разбирам какво имаше предвид Фанк, когато говореше за тукашните ветрове – изсумтя Хоукмун. – Този бриз е неестествено постоянен. Изглежда, пак сме марионетки в нечий свръхмогъщи ръце...

Д'Аверк се ухили и посочи напред.

– Е, както гледам, скоро ще можеш да изкажеш съображенията си на този, дето дърпа конците. Я гледай – земя.

Хоукмун с неохота се надигна и зърна далеч пред тях земя.

– Ето че пак се върнахме в Амарек – засмя се д'Аверк.

– Ех, защо това не беше Европа и Изелда да бе някъде там! – въздъхна Хоукмун.

– Или пък Лондра, където е моята любима Флана – добави д'Аверк и се закашля театрално. – Но по-добре така, отколкото да я заваря в обятията на някое вонящо, разложено същество...

Не след дълго започнаха да различават отделни детайли от бреговата линия – стърчащи скали, хълмове и дори дървета. После далеч на юг изгря причудливо златисто сияние – пораждащата го светлина като че ли пулсираше в синхрон с някакво гигантско сърце.

– Чакат ни нови изненади – обяви д'Аверк.

Вягърът се усили. Носът на лодката се насочи право към сиянието.

– Ето че поехме към светлината – забеляза Хоукмун. – Да ти призная, всичко това започна да ми омръзва!

Постепенно навлязоха в широк пролив между брега на континента и дълъг остров, от чийто далечен край бликаше златистата светлина.

От двете им страни се издигаха хълмове, покрити с гъста растителност, но не се виждаха никакви признаци на живот.

Светлината постепенно започна да избледнява, докато накрая в небето остана само слабо сияние. Лодката забави скорост, без да променя посоката си. И тогава двамата видяха града.

Бе толкова красив и великолепен, че дъхът им секна. Голям бе колкото Лондра, може би дори по-голям, над сградите му се издигаха симетрични кули, куполи и ми-нарета и всичко това излъчваше ослепителна светлина, в която освен преобладаващия златист цвят имаше розови, жълти, сини, виолетови и вишневочервени оттенъци – като картина, изрисувана от светлина и окъпана в злато. Градът беше така неотразимо прекрасен, че ио-скоро можеха да го обитават богове, отколкото простосмъртни.

Лодката навлезе в пристанището и доближи кея, който сияеше в същата златиста светлина, каквато излъчваха сградите.

– Като видение в сън... – прошепна Хоукмун.

– Видение от небесата – добави д'Аверк, позабравил обичайния си цинизъм.

Малката лодка спря до една тясна стълбичка, спускаща се до водата.

Д'Аверк вдигна рамене.

– Предполагам, че от нас се иска да слезем на брега. Можеха да ни отведат и на някое по-неприятно място.

Хоукмун кимна замислено и рече:

– Д'Аверк, пазиш ли още пръстените на Миган?
– Тук са – потупа кожената си кесия д'Аверк. – Защо?
– Мислех си, че ако се изправим пред такава заплаха, та и оръжията ни да са безпомощни, можем да ги използваме.

Д'Аверк кимна, че е разбрал, после челото му се покри с бръчки.

– Странно, как не се сетихме да го направим на острова...

Хоукмун го погледна изненадан.

– Да... вярно... – След това присви ядно устни. – Нищо чудно някоя свръхестествена сила да е ровичкала из мозъците ни! Как само мразя всичко свръхестествено!

Д'Аверк докосна устните си с пръст и се ухили подигравателно.

– Такива неща не се говорят в град като този!

– Вярно. – Надявам се обитателите му да са така приятни като първото впечатление от него.

– Ако въобще има обитатели.

Изкачиха се по стълбата и излязоха на кея. Странните сгради се издигаха съвсем наблизко, разделени от широка улица.

– Хайде да влезем в града – предложи Хоукмун – и да разберем с каква цел са ни довели тук. Дано след това ни позволят да се върнем в Медния замък.

Поеха по улицата и не след дълго откриха, че дори сенките, хвърляни от сградите, са изпълнени с цветове и свой собствен живот. Отблизо високите кули изглеждаха съвсем феерични и когато Хоукмун докосна една от тях, усещането не можеше да се сравни с нищо познато. Кулата не беше вдигната нито от камък, нито от дърво или стомана, защото съвсем лекичко подаваше под пръстите му. Още по-изненадваща бе топлината, която се излъчваше от нея.

Той поклати учудено глава.

– По-скоро прилича на плът, отколкото на камък!

Д'Аверк докосна стената и на свой ред вдигна изненадано вежди.

– Вярно... Или на растителност. Наистина е като нещо живо!

Продължиха. От време на време улицата се разширяваше в просторни площади. Пресякоха един и поеха по друга улица, като спираха, за да вдигнат глави към главозамайващо високите сгради, чиито покриви се губеха в сияещата златиста мараня над тях.

Разговаряха с приглушени гласове, сякаш се бояха да нарушат покоя на огромния град.

– Забеляза ли – промърмори Хоукмун, – че никъде няма прозорци?

– Нито врати – добави д'Аверк. – Със сигурност мога да твърдя, че

този град не е бил предназначен за хора – нито пък построен от хора!

– Може би са го вдигнали някакви същества преди Трагичното хилядолетие? – предположи Хоукмун. – Някои като призрачния народ от Сориандум.

Д'Аверк кимна.

Странните сенки започнаха да се сгъстяват и накрая ги обгърнаха отвсякъде. Двамата изведнъж почувстваха как умората ги напуска. Хоукмун се засмя, забравил доскорошните си опасения, д'Аверк му отвърна с усмивка. Сияещите сенки плуваха докдето им стига погледът. Хоукмун дори се зачуди дали тъкмо те не са истинските обитатели на града.

Улицата свърши и пред тях се ширна огромен площад, очевидно построен в центъра на града, а точно в средата се издигаше цилиндрична сграда, която въпреки исполинските си размери изглеждаше с крехка конструкция. По стените ѝ се преливаха сияещи багри, а в основата Хоукмун зърна нещо, което го озадачи.

– Виж, д'Аверк, врата! Онези стъпала водят към нея!

– И какво да правим сега? – прошепна д'Аверк.

– Ще влезем, разбира се – вдигна рамене Хоукмун. – Какво имаме да губим?

– Може би вътре ще открием отговора на твоя въпрос – усмихна се приятелят му. – След вас, благородни рицарю.

Двамата изкачиха стъпалата и спряха. Вратата беше малка, колкото да ми мине човек. Вътре се виждаха многобройни сияещи сенки.

Хоукмун храбро прекрачи прага. Д'Аверк го последва.

ШЕСТА ГЛАВА ДЖЕХАМЯ КОНАХЛИАС

Краката им сякаш потъваха в пода. Сияещите сенки ги обгърнаха плътно. Двамата мъже закрачиха в сумрака на цилиндричната кула.

Откъм коридорите долетя мелодичен звън и приятно погали слуха им – като звънчета, подрънкващи приспивна детска песничка. Музиката подсили усещането за приятна отмора, завладяло телата им.

Изведнъж се озоваха в неголяма зала, изпълнена със същото златисто сияние, което бяха зърнали от борда на малката лодка.

От сиянието се появи дете.

Беше момче, с ориенталски черти, с нежна, тъмна като кафе кожа,

облечено в широка, обсипана с брилянти роба.

Момчето се усмихна и заобикалящото ги сияние се засили. Невъзможно бе да не го обичаш.

– Дук Дориан Хоукмун фон Кьолн – произнесе със звънлив глас то и кимна. – И Хюлам д'Аверк. Възхищавам се както на рисунките, така и на сградите, които сте построили, сър.

– Нима познавате моите работи? – изненада се д'Аверк.

– Те са великолепни. Защо спряхте да творите?

Д'Аверк се покашля засрамено.

– Аз... ами май съм забравил как се прави. Пък и тази проклетата война...

– Ах, да, разбира се. Тъмната империя. Нали затова сте тук.

– Мисля, че да...

– Казвам се Джехамя Конахлиас. – Момчето се усмихна отново. – Това е единствената информация за мен, която възнамерявам да ви предоставя, за да спестя излишните въпроси още отсега. Този град се нарича Днарк, а обитателите му са познати във външния свят като Великите Добри. Предполагам, че сте срещнали някои от тях.

– Сияещите сенки? – попита Хоукмун.

– Така ли ги възприемате? Да, сияещите сенки.

– Те разумни ли са? – попита Хоукмун.

– Естествено. Повече от разумни, може би.

– А този град, Днарк – продължи Хоукмун. – Това не ли легендарният град на Руническия жезъл?

– Тъкмо той.

– Чудно, че центърът на всички легенди се оказа не Амареk, а Азиакомуниста – промърмори д'Аверк.

– Може би това не е случайно съвпадение – усмихна се момчето. – А е със строго определена цел.

– Разбирам.

Джехамя Конахлиас се усмихна.

– Дошли сте да видите Руническия жезъл, предполагам?

– Очевидно – кимна Хоукмун и изведнъж осъзна, че е неспособен да се разгневи в присъствието на момчето. – Първо Рицарят в Черен кехлибар и Злато ни каза, че трябва да поемем насам, сетне бяхме подмамени да го сторим и от неговия брат – Орланд Фанк...

– Ах, да – засмя се Джехамя Конахлиас. – Орланд Фанк. Трябва да призная, че изпитвам особени симпатии към този служител на Жезъла. Както и да е, сега заповядайте в Залата на Руническия жезъл. – Момчето

се намръщи. – Ах, щях да забравя. Преди това сигурно ще пожелаете да се освежите и да се срещнете с един пътешественик като вас. Изпревари ви тук само с няколко часа.

– Познаваме ли го?

– Мисля, че сте се срещали и преди.

Момчето се издигна лекичко над креслото, в което се беше настанило.

– Отгук.

– Кой пък ще е това? – попита шепнешком д'Аверк. – Кой от познатите ни би могъл да пристигне в Днарк?

СЕДМА ГЛАВА ЕДИН СТАР ПОЗНАТ

Последваха Джехамя Конахлиас из виещите се, облицовани с органична материя коридори на сградата. Те бяха много по-светли, след като сияещите сенки – които момчето нарече Великите Добри – бяха изчезнали. Както изглежда, задачата им бе била само да доведат Хоукмун и д'Аверк дотук.

Озоваха се в голяма зала, наред която имаше дълга маса, направена от същата материя, от каквата бяха и стените, и заобиколена от пейки. На масата вече беше поднесена храна, ястията не се отличаваха с особена екстравагантност – риба, хляб и пресни зеленчуци.

Ала това, което прикова вниманието им и накара ръцете им неволно да стиснат дръжките на сабите, бе фигурата, застанала в другия край на залата. На лицата им се изписа гневно изумление.

Хоукмун пръв намери сили да проговори през здраво стиснатите си челюсти.

– Шенегар Трот!

Тлъстата фигура закричи тромаво към тях. Сияещата сребърна маска бе пародия на лицето, което се криеше под нея.

– Добър ден, господа. Дориан Хоукмун и Хюлам д'Аверк, доколкото виждат очите ми.

Хоукмун се извърна към момчето.

– Знаете ли кой е този човек?

– Представи ми се като изследовател от империята.

– Това е графът на Съсекс и дясна ръка на самия император Хуон. Този човек е прегазил половин Европа! Само барон Мелиадус може да

се сравнява с него в злините, които е причинил!

– Хайде, хайде – рече Трот, който, ако се съдеше по гласа, се забавляваше чудесно. – Да не започваме с обиди. Тук сме на неутрална земя. Войната е достатъчно далеч от нас. Мисля, че трябва да положим максимални усилия, за да се държим цивилизовано – и да не оскърбяваме нашия многоуважаем домакин...

Хоукмун му хвърли кръвнишки поглед.

– Как пристигнахте в Днарк, граф Шенегар?

– С кораб, Хоукмун. Нашият барон Калан, когото, доколкото разбрах, познавате доста добре... – Трот се изкиска, защото Хоукмун неволно докосна с ръка черната перла, която навремето Калан бе поставил в челото му. – Та той е изобретил един нов вид двигател, с чиято помощ корабите ни пресичат морето с невероятна скорост. Не съм съвсем сигурен, но струва ми се, че този двигател се основава на машината, използвана при полета на орнитоптерите, само че е доста по-усъвършенствана. Нашият премъдър крал-император ми поръча да отплавам за Амарек и да потърся благоразположението на тукашните сили...

– С други думи, да откриете силните и слабите им страни, преди да ги нападнете! – извика Хоукмун. – Само безумец би повярвал в добрата воля на Тъмната империя!

Момчето разпери ръце и на лицето му се изписа тъжно изражение.

– Тук, в Днарк, ние търсим единствено равновесието. В края на краищата, това е смисълът и причината за съществуването на Руническият жезъл, пазен от нас. Умолявам ви, оставете противоречията за бойното поле и нека всички заедно опитаме вкуса на приготвената храна.

– Трябва обаче да ви предупредя – намеси се Хюлам д'Аверк с много по-спокоен тон, отколкото Хоукмун, – че Шенегар Трот не е дошъл тук да иска мир. Където отиде той, неизменно го следват злини и нещастия. Бъдете бдителни – смятат го за най-хитрия от всички гранбретански благородници.

Момчето кимна някак свенливо, после ги подкани да се настанят около масата.

– Моля, седнете.

– А къде е вашият флот, граф Шенегар? – попита д'Аверк, след като приседна на пейката и дръпна към себе си една чиния.

– Флот ли? – попита невъзмутимо Трот. – Не съм споменавал никакъв флот – само моя кораб, който е закотвен на няколко мили от града.

– Тогава този кораб трябва да е доста голям – промърмори Хоукмун и захапа лакомо комата хляб, – защото досега не съм чувал някой

военачалник от Тъмната империя да посети нова страна, без да е готов за нахлуване.

– Забравяте, че ние, гранбретанците, освен всичко останало сме и учени – отвърна Трот с престорена обида. – Ние търсим познания, истини и първопричини. И как иначе, след като крайната ни цел е обединяването на всички воюващи страни в Европа и омиротворяването на света, за да можем след това да ускорим процеса на неговото опознаване.

Д'Аверк се закашля театрално, но не каза нищо.

В следния миг Трот направи нещо крайно нетипично за един благородник от Тъмната империя – бутна маската над челото си и започна да се храни с апетит. В Гранбретан подобна постъпка щеше да бъде сметната за груба проява на невъзпитание. Ала Хоукмун знаеше, че Шенегар Трот по природа е ексцентричен и останалите благородници търпят странното му поведение само заради огромното му лично богатство и най-вече заради изключителните му бойни умения.

Лицето, което видяха, бе наистина първообраз на карикатурната сребърна маска. Беше бледо, подпухнало и с интелигентни черти. Очите бяха лишени от каквато и да било изразителност, най-вероятно защото Шенегар Трот се владееше дотолкова, че сам можеше да избира кога да влага нещо в погледа си.

Продължиха да се хранят в относителна тишина. Само момчето не се докосваше до ястията.

След известно време Хоукмун посочи сребърните доспехи на графа.

– Ако наистина сте дошли тук с мирна мисия, граф Шенегар, защо носите тази тежка броня?

Шенегар Трот се усмихна.

– Нима можех да знам предварително какво ме очаква в този чудат град? Човек по-добре да е подготвен за всичко.

Д'Аверк реши да смени темата, съзнавайки, че не ще успеят да надхитрят графа с подобни въпроси.

– Как върви войната в Европа? – попита той.

– Няма никаква война в Европа – отвърна Трот.

– Няма война ли? А ние какво търсим тук – изгнаници от собствените си страни? – попита Хоукмун.

– Няма война, тъй като сега в цяла Европа се е възцарил мир под вещото ръководство на нашия добър крал Хуон – отвърна Шенегар Трот и за изненада на Хоукмун придружи последната реплика с почти приятелско намигване. – Като изключим Камарг, естествено – страната,

която изчезна безследно. Моят приятел барон Мелиадус все още не може да преживее този факт.

– Сигурен съм, че е така – рече Хоукмун. – Все още ли е обладан от страст за отмъщение?

– Повече от всякога. Когато тръгнах от Лондра, беше изправен пред опасността да се превърне в посмешище за двора.

– Май не изпитвате особена симпатия към барона – подхвърли д'Аверк.

– Познахте – съгласи се граф Шенегар. – Както виждате, ние гранбретанците не сме чак такива кръвожадни безумци, каквито се опитвате да ни изкарате. Лично аз неведнъж съм влизал в открити разпри с барон Мелиадус. Въпреки че оставам верен докрай на моята родина и свещения император, аз не одобрявам всичко, което се върши в нейно име – включително и ако самият аз участвам в тези дела. Но съм длъжен да изпълнявам заповедите. Аз съм патриот. – Шенегар Трот разкърши широките си рамене. – Бих предпочел да си остана у дома, да чета и да пиша. Не знам дали ви е известно, но навремето ме смятаха за доста многообещаващ поет.

– А ето че сега пишете само епитафии, при това с кръв и огън – каза Хоукмун.

Граф Шенегар не изглеждаше оскърбен. Гласът му звучеше спокойно и разумно.

– Всеки има право на гледна точка. Лично аз вярвам безмерно в правотата на нашата кауза – според която над всичко стои обединяването на света, а личните амбиции, колкото и благородни да са, трябва да бъдат по-жертвани в името на великите принципи.

– Типично оправдание за гранбретанците – отвърна непримиримият Хоукмун. – Спомням си, че барон Мелиадус също изтъкваше подобни аргументи пред граф Медни, малко преди да опита да отвлече и изнасили дъщеря му Изелда!

– Струва ми се, че вече обсъдихме поведението на барона – прекъсна го Шенегар Трот. – Всеки двор има своя глупак, всяка велика идея привлича и хора, вдъхновявани от собствените си интереси.

Отговорите на Шенегар Трот, изглежда, бяха насочени по-скоро към смълчаното момче, отколкото към Хоукмун и д'Аверк.

След като се нахраниха, Шенегар бутна чинията встрани и намести сребърната маска на лицето си. После се обърна към момчето.

– Благодаря ви за гостоприемството. А сега, мисля че ми обещахте да разгледам и да изразя възхищението си пред Руническия жезъл. За

мен ще е незабравимо преживяване да застана пред този прочут и свещен предмет...

Хоукмун и д'Аверк погледнаха изплашено към момчето, ала то сякаш не забеляза предупреждението им.

– Късно е вече – каза Джехамя Конахлиас. – Утре всички ще посетим залата на Руническият жезъл. А междуременно можете да си отдъхнете тук. Ей зад тази врата се намират спалните ви. Няма да ви будя рано.

Шенегар Трот стана и се поклони.

– Благодаря за предложението, но хората ми ще се разтревожат, ако тази вечер не се завърна на кораба. Утре ще се присъединя към вас.

– Както желаете – рече момчето.

– Ние двамата с радост ще се възползваме от гостоприемството ви – каза Хоукмун. – Но отново искаме да ви предупредим, че Шенегар Трот не е човекът, за когото се представя.

– Наистина възхитително постоянство – ухили се Шенегар Трот, махна с облечената си в ръкавица ръка и закричи към изхода.

– Боя се, че няма да спим спокойно, след като врагът е толкова близо до Днарк – промърмори д'Аверк.

Момчето се засмя.

– Не се безпокойте. Великите Добри ще ви защитават от всякакви опасности и ще прогонят страховете ви. Лека нощ, господа. Ще се видим утре.

Момчето излезе с безгрижна походка, а Хоукмун и французинът отидоха да разгледат отредената им спалня.

– Да ти кажа, този Шенегар Трот мисли зло на момчето – сподели опасенията си Хоукмун.

– Трябва да си отваряме очите и да го пазим – отвърна д'Аверк. – Лека нощ, Хоукмун.

И французинът се пхна в нишата, където бе поставено неговото легло, а Хоукмун влезе в своята. Въздухът бе изпълнен със сияещи сенки и мека, успокояваща музика. Дориан заспа почти веднага.

ОСМА ГЛАВА УЛТИМАТУМЪТ

Хоукмун се събуди късно. Чувстваше се отпочинал, но щом отвори очи, забеляза, че сияещите сенки изглеждат развълнувани. Имаха

хладен, синкав оттенък и се мятаха наоколо, сякаш уплашени!

Хоукмун скочи от койката и препаса колана с меч. После спря и се замисли. Дали не се беше случило най-лошото, от което се опасяваше още вчера? Великите Добри, изглежда, бяха неспособни да общуват с хората.

Д'Аверк дотича в нишата на Хоукмун.

– Какво, става, приятелю?

– Не зная. Може би Шенегар Трот възнамерява да покори тази страна? Тогава момчето е в голяма опасност.

Изведнъж сенките обгърнаха плътно двамата войни и те почувстваха, че краката им се отделят от пода. Прелетяха през залата, в която бяха вечеряли, минаха с главозамайваща скорост по коридорите и внезапно изхвърчаха от сградата и се понесоха нагоре, към ослепителното сияние на златистата светлина.

После Великите Добри забавиха скорост и Хоукмун и д'Аверк, все още задъхани от неочакваната постъпка на сенките, откриха, че висят във въздуха над централния площад.

Лицето на д'Аверк беше преbledняло, той гледаше ужасен празното пространство под краката си, тъй като на светло сияещите сенки изглеждаха съвсем прозрачни. Ала въпреки това двамата не падаха.

Далеч долу някакви дребни фигури пресичаха площада и се насочваха към цилиндричната кула.

– Това е цяла армия! – извика Хоукмун. – Долу има най-малко няколко хиляди войници. Такава значи е била миролюбивата мисия на Шенегар Трот! Войските му нахлуват в Днарк! Но защо?

– Не е ли повече от ясно, приятелю? – каза мрачно д'Аверк. – Той е тук заради Руническия жезъл. Получи ли го, ще стане неоспорим владетел на света!

– Но той не знае къде се намира Жезълът!

– Тъкмо затова напада кулата. Ето виж, войниците му вече проникнаха в нея!

Заобиколени от прозрачните сенки и от златистата светлина, двамата приятели обгъркано наблюдаваха разиграващата се под тях трагедия.

– Трябва да слезем! – заяви Хоукмун.

– Но ще бъдем само двама срещу хиляди! – опита се да го спре д'Аверк.

– Така е, но ако успее да призова Легиона на зората с помощта на меч, може и да ги спрем! – припомни му Хоукмун.

Сякаш разбрали какво се иска от тях, Великите Добри започнаха да

се снижават. Хоукмун почувства прилив на сили, докато се носеха към площада, изпълнен докрай с маскирани войни на Тъмната империя – все от Легиона на соколите, които също като Легиона на лешоядите, бе съставен от наемни войници, по-жестоки дори от най-прочутите гранбритански рицари. Соколите вдигнаха злобни очи към плячката, която се спускаше от небето. Заострените клюнове на маските им изглеждаха готови да се впият в плътта на враговете. Сабите, боздуганите и пиките приличаха на жадуващи да разкъсват човешко месо нокти.

Сияещите сенки спуснаха Хоукмун и д'Аверк точно пред входа на кулата и те едва успяха да извадят оръжията си, преди Соколите да се нахвърлят върху тях.

Изведнъж от сградата се показа Шенегар Трот и извика на хората си:

– Спрете, соколи мои. Не е необходимо да проливаме кръв. Момчето е при мен!

Хоукмун и д'Аверк видяха, че Трот е сграбчил Джехамя Конахлиас и го държи пред себе си.

– Знаех, че този град е обитаван от какви ли не свръхестествени сили, готови да ни попречат – продължи графът, – затова взех необходимите мерки да осигуря безопасността на нашия престой тук. Ако ни нападнат, ако дръзнат да наранят дори един от нас, ще прережа гърлото на момчето! – Трот се закиска зловещо. – Предприех тази стъпка само за да избегна някои нежелани действия на двете страни... – Хоукмун понечи да го доближи, да повика Легиона на зората, но Трот размаха заплашително пръст. – Нима искаш ти да си причината за смъртта на момчето, дук Дориан?

Хоукмун го изгледа кръвнишки, после свали ръката си от меча и извика на момчето:

– Нали те предупреждавах за този измамник!

– Така е... – отвърна момчето, почти задушено в хватката на Шенегар. – Май трябваше да обърна повече внимание на думите ви, сър.

Граф Шенегар се изсмя. Маската му хвърляше златисти отблясъци.

– Казвай сега къде е Руническият жезъл!

Момчето посочи кулата.

– Залата на Руническият жезъл е вътре.

– Ще ми я покажеш! – нареди Трот и се обърна към хората си. – Дръжте тези двамата под око. Искам ги живи – кралят-император ще е двойно по-доволен, ако освен Жезъла му доведе и героите на Камарг. Само да помръднат, викнете и ще му отрежа ушите! – Той извади от

пояса си дълъг крив нож и го опря в гърлото на момчето. – Да останат шестима, останалите с мен.

Шенегар Трот изчезна в кулата, последван от армията наемни войници. Навън останаха само посочените шестима.

– Ех, защо момчето не се вслуша в предупрежденията ни! – гневеше се тихо Хоукмун, но щом понечи да помръдне, войните пристъпиха към тях. – Как сега ще го спасим – и него, и Жезъла – от лапите на Трот?

Внезапно наемниците вдигнаха изненадано глави. Д'Аверк проследи погледите им и се усмихна.

– Май някой друг ще спаси нас.

Сияещите сенки се завръщаха.

Наемниците дори не успяха да извикат, защото сенките обгърнаха светкавично двамата приятели и ги вдигнаха право нагоре.

Войниците размахаха саби, но щом видяха, че плячката им се изплъзва, се втурнаха в кулата да предупредят своя водач.

Все по-нагоре и по-нагоре се издигаха Великите Добри, отнасяйки Хоукмун и д'Аверк със себе си. Скриха се в златистата мараня, която скоро се превърна в непрогледна златна мъгла, така че двамата вече не можеха да се виждат един друг, а какво оставаше за града под тях...

Сякаш изминаха часове, преди мъглата отново да се разреди.

ДЕВЕТА ГЛАВА РУНИЧЕСКИЯТ ЖЕЗЪЛ

Хоукмун премигна – мъглата се разсейваше, пронизвана от лъчи, обагрени във всички цветове на дъгата. Сякаш идваха от някакъв централен източник.

Той присви очи срещу ярката светлина и се огледа. Намираха се под тавана на просторна зала, чиито стени сякаш бяха изсечени от фосфоресциращ изумруд и оникс. В центъра на залата се издигаше висок постамент, заобиколен от кръгла каменна стълба. Именно положеният върху постаментата предмет беше източникът на ярката светлина. Във въздуха непрестанно изплуваха и семеняха най-различни изображения – звезди, кръгове, конуси и други фигури, – ала източникът им оставаше неизменен. Това беше малък жезъл, дълъг колкото къса сабя, мастиле-ночерен на цвят. По повърхността му се виждаха синкави петна.

Дали това бе Руническият жезъл? Изобщо не изглеждаше

величествен за толкова легендарен предмет. Беше си го представял висок цял човешки бой и обсипан с брилянти – а тази пръчка можеше да се носи дори с една ръка!

Изведнъж в залата нахлуха въоръжени мъже. Начело вървеше Шенегар Трот, все още сграбчил момчето, наемниците го следваха. Смехът на Трот отекна в залата.

– Най-сетне е мой! Дори кралят-император не ще посмее да ми противоречи, след като завладея Руническият жезъл!

Хоукмун подуши въздуха. Отнякъде се беше появил странен, тръпчиво-сладникав мирис, който започна да изпълва помещението. Великите Добри бавно спускаха двамата приятели към стъпалата под жезъла. Шенегар Трот ги забеляза и възкликна:

– Но как?...

Хоукмун вдигна ръка и го посочи с пръст.

– Пусни незабавно момчето, Шенегар Трот!

Графът на Съсекс овладя първоначалната си изненада и се закиска зловещо.

– Първо ми кажи как се появихте тук преди нас.

– Помогнаха ни Великите Добри – същите свръхестествени същества, от които толкова се боиш. Имаме и други приятели, граф Шенегар.

Трот притисна кинжала към гърлото на момчето.

– Значи трябва да съм абсолютен глупак, за да освободя едничкия си шанс за спасение – и за успех!

Хоукмун вдигна Меча на зората.

– Предупреждавам те, графе, че този меч е необикновен! Видяш ли червеникавата светлина, която блика от него?

– Да – много е красиво. Но ще може ли да ме спре преди да извадя едното око на момчето?

Д'Аверк огледа залата с постоянноменящите се фигури от светлина, причудливите изображения по стените и сияещите сенки, останали високо над тях.

– Положението май е безизходно, Хоукмун – промърмори той. – Както виждам, няма какво повече да очакваме от сенките. Изглеждат доста безпомощни.

– Ако пуснеш момчето, ще те оставя да излезеш безпрепятствено от Днарк – извика Хоукмун.

Шенегар Трот се разсмя.

– Сериозно? И как възнамерявате да прогоните моята армия само двамата?

– Казах ти, че разполагаме с многобройни съюзници – припомни му Хоукмун.

– Възможно. Аз обаче ви предлагам друго – оставете оръжията си и направете път, за да взема жезъла. Щом го получа, ще ви дам момчето.

– Живо?

– Живо.

– Нима ще се довериш на Шенегар Трот? – прошепна отчаяно д'Аверк. – Той ще убие момчето, а сетне ще се разправи и с нас. Нали знаеш колко държат на думата си гранбретанските благородници?

– Нима имаме друг шанс? – отвърна също шепнеш-ком Хоукмун.

В този миг зад тях се разнесе познат глас и те се извърнаха изненадани.

– Нямах никакъв избор освен да пуснеш момчето, Шенегар Трот!

Гласът идваше иззад тежък шлем от черен кехлибар и злато.

– Да, право дума братлето... – От другата страна на постаментата се появи Орланд Фанк, вдигнал на рамо своята огромна бойна секира.

– Вие пък откъде се взехте? – попита го изуменият Хоукмун.

– И аз мога да те попитам същото – ухили се Фанк. – Е, сега вече имаш и приятелчета, с които да се посъветваш.

ДЕСЕТА ГЛАВА ДУХЪТ НА РУНИЧЕСКИЯ ЖЕЗЪЛ

Шенегар Трот отново се разкикоти и поклати глава.

– Гледам, че станяхте четирима, но и това не променя съществено положението. Зад гърба ми има хиляди войници. Освен това държа и момчето. Така че, господа, бъдете така добри да отстъпите, за да взема Руническия жезъл, който по право ми принадлежи.

На кокалестото лице на Орланд Фанк засия широка усмивка. Рицарят в Черен кехлибар и Злато само пристъпи от крак на крак. Хоукмун и д'Аверк ги погледнаха въпросително.

– Чини ми се, приятелю, че нещо понакуцва в аргументацията ти.

– О, не, драги ми господине, ни най-малко – отвърна Шенегар Трот и пое решително напред.

– Ако питаш мен, не е съвсем така.

Трот спря.

– И какво толкова има?

– Амче ти предполагаш, че можеш да задържиш момчето, нали?

– Мога да го убия преди да направите какъвто и да било опит да го освободите.

– Така де – сиреч, сигурен си, че момчето не може само да се освободи от теб, нали?

– Не може да помръдне дори! – Шенегар Трот вдигна дърпащото се телце и се разсмя гръмогласно. – Я гледай!

Изведнъж гранбретанецът нададе изумен вик. Момчето се изплъзна от хватката му, превърна се в стълб ослепителна светлина, в който все още можеха да се различат чертите на лицето му, макар и странно издължени, и в миг пресече залата. Музиката в помещението закънтя оглушително, тръпчивият мирис се усили.

Шенегар Трот направи няколко безуспешни опита да задържи топящата се в ръцете му фигура, ала това бе толкова невъзможно, колкото и да се докоснат сияещите сенки, които пулсираха навсякъде из въздуха.

– Кълна се в глобуса на Хуон, това момче не принадлежи към човешкия род! – изкрещя в непосилен гняв Трот. – То не е човек!

– Никога не е твърдяло противното – подхвърли подигравателно Орланд Фанк и намигна на Хоукмун. – Готови ли сте да ги побъхтим малко, приятелчета?

– Готови сме – засмя се Хоукмун. – И още как!

Междувременно момчето – или съществото, което се криеше зад този образ – се пресегна над главите им, за да докосне Руническият жезъл. Залата тутакси се изпълни с множество негови отражения и накъдето и да обърнеха погледи, виждаха все едно и също лице, премигващо като в призма от най-различни светлини.

Орланд Фанк наблюдаваше всичко това със сериозно и дори малко тъжно изражение, като че ли сливането на момчето и Жезъла му навяваше дълбока печал.

След малко в залата не остана и следа от момчето, а Руническият жезъл засия в ослепителночерно, сякаш се беше сдобил с живително съдържание.

– Кой беше той, Орланд Фанк? – попита учудено Хоукмун.

– Кой? – премигна Фанк. – Амче как, духът на Руническият жезъл. Той рядко се материализира в човешка форма. Оказана ти беше голяма чест.

Шенегар Трот продължаваше да крещи яростно, но внезапно в залата отекна кънтящият глас на Рицаря в Черен кехлибар и Злато:

– А сега се пригответи да умреш, графе на Съсекс.

Трот отвърна с безумен смях.

– Пак грешиш! Вие сте само четирима – а ние хиляди. Вие ще умрете, а аз ще получа жезъла!

Рицарят се обърна към Хоукмун.

– Дориан от Кьолн, ще бъдеш ли така добър да повикаш помощ?

– С удоволствие – усмихна се Хоукмун и вдигна тежкия меч. – *Призовавам Легиона на зората!*

И внезапно залата се изпълни с червеникава светлина, която заля разноцветните фигури, плуващи из въздуха. А след това се появиха стотина свирепи войни, всеки Заобиколен от алено сияние.

Войните имаха варварски вид, сякаш идеха от някаква далечна примитивна епоха. Бяха въоръжени с тежки, покрити със заострени шипове боздугани с гравирани дръжки и с копия, по които се поклащаха човешки скалпове. Мургавите им тела и лица бяха украсени с разноцветни шарки, а единственото им облекло бяха набедрените препаски. Ръцете и краката им бяха защитени от яки дървени пластини. В големите им черни очи се четеше някаква спотаена тъга, а виковете, които надаваха, бяха като скръбен погребален химн.

Това бяха Войните на зората.

Дори врелите и кипели членове на Легиона на соколите не сдържаха ужасените си викове, когато зърнаха тези страховити противници. Шенегар Трот отстъпи крачка назад.

– Съветвам ви да положите оръжие и да се предадете в плен – заяви заплашително Хоукмун.

Трот поклати глава.

– Никога. Ние пак сме много повече от вас.

– Тогава не остава друго, освен да си премерим силите – заяви Хоукмун и се втурна надолу по стълбите.

В отговор Шенегар Трот извади дългата си сабя и зае позиция за бой. Хоукмун замахна към него с Меча на зората, но Трот отскочи встрани и отвърна с нисък удар. Острието премина на косъм от корема на Дориан. Едва сега дукът на Кьолн си Даде сметка, че противникът му разполага с огромно предимство, защитен от тежката си броня, докато той бе облечен само в копринена риза.

Напевният химн на Войните на зората внезапно премина в зловещ вой, те се нахвърлиха срещу своите противници и започнаха да ги удрят и помитат със своите боздугани и дълги копия. Неустрашимите соколи ги посрещнаха, без да трепнат, и отвръщаха на ударите с удари, но бойният им дух започна бързо да се изпарява, когато забелязаха, че на мястото на всеки убит Войн на зората се материализира друг.

Д'Аверк, Орланд Фанк и Рицарят в Черен кехлибар и Злато крачеха бавно надолу по стълбите, размахвайки едновременно огромните си оръжия, които помитаха наемниците като някакви колосални стоманени махала.

Шенегар Трот отново замахна към Хоукмун и разпори ръкава на ризата му. Хоукмун завъртя десница и Мечът на зората се стовари върху сребърната маска, изкривявайки я така, че изобразеното върху нея лице придоби още по-уродлив вид.

Ала тъкмо когато отскачаше назад, за да избегне ответната атака на Трот, Хоукмун почувства внезапен удар в тила, извърна се и откри, че един от наемниците го е блъснал с дръжката на секирата си. Дориан направи отчаян опит да запази равновесие, но се подхлъзна и полетя надолу. В мига, когато съзнанието му се замъгли, той забеляза, че Войните на зората изчезват в небитието. Помъчи се да прогони спускащата се пелена, осъзнал, че свирепите Войни на зората могат да съществуват само докато контролира съзнанието си.

Но беше твърде късно. Последното, което чу, когато се строполи на стъпалата, бе зловещият смях на Шенегар Трот.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА УБИТИЯТ БРАТ

До ушите на Хоукмун достигна далечният тътен на битката, той разтърси глава, за да разсее червено-черната мъгла пред очите си. Опита се да стане, но откри, че най-малко четири трупа го притискат към земята. Приятелите му, изглежда, бяха поработили добре.

Докато се изправяше, забеляза, че Шенегар Трот е стигнал до Руническият жезъл. Пътят му препречваше единствено Рицарят в Черен кехлибар и Злато, целият покрит с рани от стотиците удари, които бе получил. Шенегар Трот замахна с боздугана си и го стовари върху шлема на Рицаря. Могъщият войн се олюля, металният му шлем се пропука.

Хоукмун пое дъх и извика с пресипнал глас:

– Върнете се при мен, Войни на зората! Върни се, Легионе!

И ето че варварските войни се появиха отново и се нахвърлиха върху стреснатите наемници.

Хоукмун се заизкачва по стълбите, за да помогне на Рицаря. Нямаше представа дали някой друг от приятелите му е оцелял. Ала изведнъж облеченият в черен кехлибар и злато воин полетя към него и го повали

назад. Хоукмун напрегна всички сили, за да задържи падащото тяло, макар да усещаше, че животът го е напуснал.

Протегна ръка и се помъчи да вдигне забралото на шлема и да надникне през тясната цепка. Искеше да зърне поне за миг чертите на човека, който бе оказал такова огромно влияние върху съдбата му. Ала металната пластина не помръдваше, изкривена от ужасяващия удар на Шенегар Трот.

– Рицарю...

– Твоят рицар е мъртъв! – изрева Трот, захвърли сребърната си маска и посегна триумфиращо към положения на piedestала жезъл. – Скоро и ти ще го последваш, Дориан Хоукмун!

От гърдите на Хоукмун се изтръгна гневен вик. Той пусна тялото на Рицаря и полетя нагоре по стълбите към своя противник. На лицето на Шенегар Трот се изписа уплаха и той вдигна боздугана.

Хоукмун избегна първия удар, сграбчи Трот за гърлото и двамата се завъртяха в побеснял танц по окървавените стълби.

Докато мереше сили с графа, той успя да зърне малко по-надолу по стъпалата д'Аверк, заобиколен от петима противници, с окървавена риза. А малко по-нататък стоеше разкрачен Орланд Фанк и размахваше страховитата си бойна секира, огласяйки залата с чудатия си, подобен на птичи крясък вик.

Трот дишаше мъчително през дебелиите си стиснати устни. Дориан беше изненадан от исполинската му сила.

– Скоро ще умреш, Хоукмун – просъска той. – Ще умреш, а Жезълът ще бъде мой!

– Никога няма да бъде твой – отвърна Хоукмун, усещайки, че няма да издържи дълго. – Жезълът не може да бъде притежание на никой смъртен!

Събрал сетни сили, той се освободи от хватката на графа, сви пестник и го удари право в лицето. Трот изкрещя и се нахвърли върху него, но Хоукмун го посрещна с ботуш в гърдите и запрати тлъстото му тяло назад, върху каменния постамент. Едва сега намери време да вдигне Меча на зората, протегна го пред себе си и връхлитаният отгоре му Трот се наниза върху острието и издъхна с проклетие на уста, без да откъсва алчните си очи от Руническия жезъл.

Хоукмун изтръгна меча от гърдите му и се огледа. Легионът на зората почти беше приключил с избиването на наемниците. Д'Аверк и Фанк се бяха подпрели на постаментата, за да си поемат дъх.

Скоро затихнаха и последните удари и в залата се възцари тишина,

ако се изключеше тихата далечна музика и тежкото дишане на тримата оцелели.

Щом бе убит и последният гранбританец, Легионът на зората изчезна.

Хоукмун сведе поглед към тлъстия труп на Шенегар Трот и се намръщи.

– Този убихме – но какво ще правим, ако изпратят други? Днарк никога няма да е в безопасност от посегателствата на Тъмната империя.

Фанк подсмъркна и изтри челото си с ръка.

– Твоя работа е вече да осигуриш безопасността на Днарк – че и на останалия свят, ако питаш мен.

– И как ще го сторя? – попита с тъжна усмивка Хоукмун.

Фанк понечи да отговори, но изведнъж зърна строполилия се безжизнено Рицар в Черен кехлибар и Злато.

– Братко! – извика той и се запрепва надолу по стълбите. Тежката бойна секира падна от разтворените му пръсти. – Братко...

– Мъртъв е – каза с тих глас Хоукмун. – Загина от ръката на Шенегар Трот, докато защитаваше Руническият жезъл. Аз убих Трот...

Фанк избухна в сълзи.

Тримата войни стояха рамо до рамо и оглеждаха последиците от кървавата касапница. Подът на залата беше осеян с трупове. Дори мятаните се из въздуха сенки бяха придобили червеникав оттенък, а тръпчиво-сладкото уханье не можеше да се отличи от мириса на кръв.

Хоукмун прибра Меча на зората в ножницата.

– А сега какво? – рече той. – Свършихме работата, за която ни повикаха тук. Успяхме да защитим Руническият жезъл. Дали пък не е време да се върнем в Европа?

Изведнъж зад тях се разнесе звънливият глас на Джехамя Конахлиас. Хоукмун се обърна и видя, че, момчето се е изправило до пиедестала и държи Жезъла в ръка.

– Сега, Дориан, дойде време да получиш онова, което ти принадлежи по право – рече момчето и го погледна със засмени очи. – Вземи Жезъла и го отнеси в Европа. На теб се пада да решаващ съдбините на Земята.

– В Европа ли! Мислех, че Жезълът не бива да напуска това място.

– Не и ако го отнеме злодейска ръка. Ала ти беше избран от Руническият жезъл и получи това право. – Момчето протегна ръка и подаде Жезъла на Хоукмун. – Вземи го. Пази го. И се моли и той да те пази.

– А как ще го използваме? – попита д'Аверк.

– Като знаме. И нека всички народи знаят, че ви води Руническият жезъл – и че той е на ваша страна. Кажете им, че барон Мелиадус бе първият, който посмя да се закълне в името на Жезъла, и по този начин положи началото на цяла верига събития, които ще завършат с гибелта на единия или другия противник. Каквото и да се случи накрая, то ще е окончателно. Ако трябва, пренесете огъня на войната в Гранбретан. Ако се наложи, дайте и живота си. Наближава времето за последната велика битка между Мелиадус и Хоукмун и Руническият жезъл ще реши изхода ѝ!

Хоукмун мълчаливо прие Жезъла. Повърхността му беше хладна и мъртва, въпреки че по нея пробягваха различни светещи фигури.

– Скрий го под ризата си или го увий в кърпа – посъветва го момчето. – Никой не бива да го вижда, докато сам не решиш да го покажеш.

– Благодаря ти – отвърна едва чуто Хоукмун.

– Великите Добри ще ви помогнат да се завърнете у дома – каза момчето. – Сбогом, Хоукмун.

– Сбогом ли? А ти къде отиваш сега?

– Там, където ми е мястото.

И изведнъж момчето започна отново да се променя, превръщайки се в сноп златиста светлина, в която прозираше доскорошната човешка форма, сякаш се с Руническият жезъл и Хоукмун почувства как металът се изпълва с топлина и живот.

Дориан потрепери, сетне се овладя и пхна Жезъла под ризата си.

Когато пое към изхода, д'Аверк забеляза, че очите на Фанк са пълни със сълзи.

– Какво има, Фанк? – попита французинът. – Тъгуваш за човека, когото наричаше свой брат, нали?

– Да. Но още повече скърбя за моя син.

– Твоят син ли? Че кой е той?

Орланд Фанк посочи с пръст крачещия замислено зад тях Хоукмун.

– У него е.

– Какво искаш да кажеш?

Фанк въздъхна.

– Така трябва да бъде, зная го. Но аз съм само чо: век, не мога да не плача. Говоря за Джехамя Конахлиас.

– Момчето? Духът на Руническият жезъл?

– Аха. Той беше мой син – или това съм аз самият... Все не мога да ги разбера тези неща...

КНИГА ВТОРА

ПЪРВА ГЛАВА ШЕПОТ ИЗ ТАЙНИТЕ СТАИ

Писано е: „Дръзналите да се закълнат в Руническият жезъл ще са готови да се възползват или да пострадат от последствията на новия обрат в съдбата, който сами са пожелали.“ Барон Мелиадус фон Кройден се бе закълел именно с такава клетва, клетва за мъст срещу Медния замък, закълел се бе и че Изелда, дъщерята на граф Медни, ще бъде негова. На този ден преди много месеци той бе променил своята съдба и съдбата на още много други, между които и на Дориан Хоукмун, който трябваше да преживее безброй прекеждия и да посети далечни места. А ето че сега наблюдаваше и зловещата развързка.

Из „Предание за Руническият жезъл“

От просторната веранда се виждаше кървавочервената повърхност на река Тайм, която течеше през белязаното с мрачни, умопомрачителни кули сърце на Лондра.

Високо в небето от време на време прелиташе по някой орнитоптер – блестяща стоманена птица, съпровождана от металическото дрънчене на крилата, по реката бавно се носеха бронзови и ебонитови баржи, натоварени с най-различни стоки. Пълни бяха трюмовете на корабите, и то не само със заграбена от завладените земи плячка, но и с роби – жени и деца, отвлечени от своите страни.

Тежка плюшена завеса скриваше гостите на верандата от всякакви любопитни погледи – както отгоре, така и от брега на реката. Отпред бе поставена маса от кована мед, а до нея имаше две позлатени кресла, тапицирани със синьо кадифе. На масата бе сложен богато украсен поднос, върху който имаше кана от тъмнозелено стъкло, пълна с вино, и два бокала в същия цвят. От двете страни на вратата към терасата стояха голи робини. Гърдите и бедрата им бяха изрисувани с татуировки. Всеки що-годе запознат с живота в Лондра веднага би се досетил, че тези робини принадлежат на барон Мелиадус фон Кройден, който държеше да бъде обслужван само от жени, а единственото, с което можеха да прикриват голотата си, бяха татуировките. Едно от двете момичета имаше съвсем светли коси и най-вероятно беше докарано от германския град

Кьо̀лн, който принадлежеше към земите, завладени и управлявани от барона. Другото момиче беше с тъмна коса и мургава кожа, характерни за страните от Близкия изток, някои от които баронът бе покорил наскоро със силата на оръжието си.

В едното позлатено кресло седеше жена, облечена от главата до петите в ослепителен брокат. Лицето ѝ бе скрито от фино изработена маска, наподобяваща глава на жерав. В другото кресло се беше настанил едър мъж, облечен в доспехи от черна кожа и с масивна маска, наподобяваща озъбена вълча паст. Мъжът нагласи една тънка златна тръбичка в бокала, доближи другия ѝ край до цепката в маската си и засмука виното.

Между двамата се беше възцарила тишина и единственият шум, който се чуваше, идеше отвън – ударите на веслата от акостиращите баржи или бръмченето на прелитащите понякога орнитоптери.

Мина известно време преди мъжът с вълчата маска да заговори с нисък, дрезгав глас. Жената не отговори и на пръв поглед изглеждаше сякаш не чува думите му, зареяла поглед към окъпаната в червеникави отблясъци речна повърхност.

– Ти самата също си под подозрение, Флана. Крал Хуон се съмнява, че може да си свързана по някакъв начин със странната лудост, завладяла стражите в нощта, когато избягаха емисарите от Азиакомуниста. Може би не биваше да ти разкривам тези неща, но го върша заради доброто на моята родна страна – заради бъдещето величие на Гранбретан.

Говорещият сиря за миг, сякаш очакваше отговор, но отговор не последва.

– Дори за слепия е ясно, Флана, че настоящата ситуация в двора не е в интерес на империята. Аз самият също умея да ценя ексцентричността, като истински гранбретанец, но трябва да се прави разлика между ексцентричност и старческо слабоумие. Разбираш ли за какво говоря?

Флана Микосеваар кимна.

– Според мен – продължи събеседникът ѝ – ние се нуждаем от нов водач. От императрица. Хуон има само един жив наследник – единствен, който има правото да наследи трона и управлението на Тъмната империя.

Отново никакъв отговор.

Мъжът с вълчата маска се наведе напред.

– Флана?

Жената се обърна и втренчи поглед в маската му.

– Флана, ти можеш да станеш кралица-императрица на Гранбретан.

С моя помощ, като първи регент, двамата ще осигурим безопасността на страната и ново-завладените територии и ще направим Гранбретан по-велика от всякога – целият свят ще бъде в краката ни!

– И какво ще правим с този свят, когато го получим, Мелиадус? – проговори за първи път Флана Микосеваар.

– Ще му се радваме, Флана! Ще го използваме!

– Не ти ли омръзна да убиваш и насилваш? Да измъчваш и да сееш разрушение?

Мелиадус изглеждаше изненадан от думите ѝ.

– Вярно, идва момент, когато се насищаш на тези неща. Но има и други – експериментите на Калан, опитите на Тарагорм. Когато сложим ръка на всички световни ресурси, учените ще могат да постигнат невероятното. Нищо чудно дори да построят кораби, с които да полетим в космоса, както са го правили древните и онзи, който според легендата е донесъл Руническият жезъл на нашата планета. Можем да пътуваме към далечни светове и да ги завладеем – можем да премерим силите и уменията си с цялата вселена! А Гранбретан ще процъфтява още милион години!

– Значи пак ще търсим приключения и нови забавления, така ли, Мелиадус?

– Да, защо не? Всичко е хаос, съществуването е лишено от смисъл, единственото, заради което си заслужава да живееш, са новите усещания, непознати както за тялото, така и за духа. Това ще е достатъчно за един милион години, не смяташ ли?

Флана кимна.

– Прав си, такова е нашето верую. Знаеш ли, Мелиадус, струва ми се, че съм склонна да(се вслушам в доводите ти, макар че онова, което така развъълнувано защитавах, ми се струва също толкова скучно, колкото и всичко останало. – Тя сви рамене. – Добре, ще стана твоя кралица, когато ми осигуриш подобна възможност. Ако пък Хуон разкрие нашия план – какво пък, смъртта също е един вид облекчение.

Мелиадус се надигна бавно от масата, разколебан от думите ѝ.

– И няма да кажеш нищо на никого, докато не му дойде времето, нали, Флана?

– Няма.

– Добре. А сега трябва да се срещна с Калан. Той беше доста заинтригуван от моя план, тъй като с негова помощ ще може да завърши някои от по-важните си експерименти. Тарагорм също е с мен...

– Нима се доверяваш на Тарагорм? Всички знаят, че не се

погаждате.

– Вярно, признавам, че го мразя, и той също не ме обича, но това са дребни дразги и както вероятно си спомняш, всичко започна след като се ожени за сестра ми, за която по онова време бях сгоден. Ала след това сестра ми се компрометира – видели я да го прави с магаре, както научих, – и Тарагорн естествено разкрил това нейно увлечение. После сестра ми наредила на робите да посекаат нея и магарето при доста странни обстоятелства. Двамата с Тарагорн пък се погрижихме за робите и в хода на тази съвместна операция открихме, че между нас все още се е запазило нещо от старото приятелство. Той смята, че Хуон твърде грубо се намесва в изследванията му.

През цялото време двамата разговаряха толкова тихо, че дори изправените край вратата робини не чуваха нито дума.

Накрая Мелиадус стана, поклони се на Флана и щракна с пръсти на робините да приготвят носилката, с която бе дошъл.

А Флана остана, зареяла поглед към реката. Мислите ѝ бяха доста далеч от плана на Мелиадус, напоследък тя все по-често мечтаеше за красивия д'Аверк. Представяше си как ще напуснат този оплетен в интриги град и ще се заселят накъде далеч, например в неговите собствени земи във Франция, които би могла да му върне, ако наистина бъде провъзгласена, за императрица.

Ето едно предимство, ако планът на Мелиадус успее. Тогава ще може на воля да си избира съпрузи, а единственият, на когото би се спряла, бе д'Аверк. Би могла да му даде опрощение за престъпленията, извършени срещу Гранбретан, може би да стори същото и с приятелите му – Хоукмун и останалите.

Но не – Мелиадус никога не ще склони да остави д'Аверк ненаказан. Нито пък някого от останалите.

Дали пък планът ѝ не бе твърде глупав? Тя въздъхна. Всъщност с ръка на сърцето можеше да признае, че въобще не я интересува. В края на краищата тя дори не знаеше със сигурност дали д'Аверк е жив. И все пак нищо не ѝ пречеше да вземе поне пасивно участие в подготовяното от Мелиадус предателство, въпреки че не си правеше никакви илюзии за последствията, в случай че двамата бъдат разкрити. Мелиадус, изглежда, беше доста отчаян, за да замисли толкова чудовищен ход – да свали от трона своя пълноправен повелител. През двете хиляди години от царуването на Хуон нито един гранбретанец не беше дръзнал да вдигне ръка срещу него. Флана дори не знаеше дали въобще това е възможно.

Тя потрепери. Ако някога станеше кралица, със сигурност щеше да се откаже от безсмъртието – особено ако това означаваше да се превърне в сгърчено чудовище, каквото беше Хуон.

ВТОРА ГЛАВА РАЗГОВОР КРАЙ ПСИХОТЕХНИЧЕСКАТА МАШИНА

Барон Калан фон Витал докосна с нервни, жилести пръсти своята змиевидна маска. Той и гостът му се намираха в главната лаборатория – дълга зала с нисък таван, в която в момента се извършваха многобройни и най-различни експерименти – беше пълно със служители, облечени в униформи и с маски на Ордена на Змията, чийто Гранд констебъл бе самият барон. Чудновати машини издаваха още по-чудновати звуци и мизирми, блясваха миниатюрни разноцветни светкавици, чийто грохот отекваше в стените, и изобщо залата приличаше на някакво демонско свърталище, където се вършат какви ли не странни и необясними неща. От време на време довеждаха някой разсъблечен нещастник – мъж или жена – и го привързваха към машините, докато учените се въртяха трескаво около циферблатите, подлагайки на изпитание издръжливостта на човешкия дух и тяло. Повечето мъченици бяха упоени, но случваше се някой от тях да нададе болезнен вопъл, да изстене или да закрепчи нещо с неузнаваемо променен глас, с което само предизвикваше гнева на учените, които бързаха да запушат устата му с парцали, прерязваха гласните му връзки или използваша други, още по-бързи методи, за да си осигурят тишина и спокойствие по време на работа.

Калан постави ръка върху рамото на Мелиадус и посочи една машина, край която не се навърташе никой.

– Спомняте ли си психотехническата машина? Използвахме я, за да подложим на изпитание мозъка на Хоукмун.

– Да – изръмжа Мелиадус. – Нали тя ни подлъга, че можем да му се доверим.

– Защото не бяхме взели предвид някои странични фактори – по-бърза да се оправдае Калан. – Но не затова ви обърнах внимание върху нашето малко изобретение. Тази сутрин бях помолен да я използвам.

– От кого?

– От самия крал-император. Той ме повика в тронната зала и ми

съобщил, че би желал един член на двора да бъде подложен на изпитание.

– Кой?

– А вие кой мислите, милорд?

– Аз ли?! – извика разгневен Мелиадус.

– Точно така. Струва ми се, бароне, че той се съмнява във вашата лоялност...

– И до каква степен, според вас?

– Съмненията му все още са съвсем повърхностни. Единственото, което го безпокои, е, че отделяте твърде много време на вашите лични планове и недостатъчно на неговите. Струва ми се, че просто иска да прецени дали все още сте му верен и дали сте готов да забравите за вашата малка вендета...

– А вие, драги ми бароне, възнамерявате ли да изпълните това нареждане?

Калан сви рамене.

– Нима си мислите, че бих могъл да го игнорирам?

– Не, разбира се. Но какво ще правим?

– Ще трябва да ви поставя в психотехническата машина. Мисля, че ще съумея да получа резултати, които да бъдат в наш интерес. – Калан се засмя. Думите му, приглушени от металната маска, приличаха на шепот. – Ще започваме ли, барон Мелиадус?

Мелиадус пристъпи неохотно напред, оглеждайки с безпокойство лъщящата машина от червен и син метал, мистериозните издатини, масивните съчленени рамена на корпуса и приборите с неясно предназначение. Централно място в конструкцията ѝ заемаше една огромна камбана, увиснала на верига непосредствено над машината.

Междувременно Калан дръпна една ръчка и подхвърли с извинителен тон:

– Навремето държахме тази машина в отделна зала, но напоследък сме закъсали с празното място. Непрестанно пиша оплаквания по този въпрос. От нас се иска толкова много, а в замяна не получаваме почти нищо, с което да го постигнем. – Машината започна да издава някакъв звук, наподобяващ дишане на гигантско чудовище, и Мелиадус неволно отстъпи назад. Калан отново се закиска и повика един от прислужниците, за да му помогне.

– Бъдете така добър да застанете под камбаната, бароне. Ей сега ще я спусна – подкани го той.

Мелиадус приближи камбаната, като я оглеждаше с нескрито

подозрение. Огромната метална чаша започна да се спуска бавно надолу, докато накрая скри напълно тялото му. Изведнъж Мелиадус бе завладян от усещането, че в черепа му се впиват стотици нагорещени игли и опипват всеки милиметър от мозъка му. Опитва се да извика, но едва не се задуши. Малко след това го споходиха халюцинации – видения и спомени от миналото, сцени от битки и кръвопролития, между които периодически изплуваше омразният лик на Дориан Хоукмун, сгърчен, изопачен до неузнаваемост, следван нерядко от красивото лице на жената, която баронът желаше повече от всичко – Изелда, дъщерята на Медни. Постепенно, за време по-дълго от цяла вечност, пред очите му премина целият му живот, всичко, което се бе случвало с него, всичко, за което някога бе мислил или мечтал, но не в хронологичен ред, а като да беше степенувано по важност. Най-отгоре изплува желанието по Изелда, сетне идеше омразата към Хоукмун и накрая планът да лиши Хуон от власт.

После камбаната се вдигна и Мелиадус отново се изправи пред непоницаемата маска на Калан. Едва сега почувства, че тялото и мислите му са прояснени и пречистени.

– Е, барон Калан, какво открийме?

– Нищо, което не знаех предварително. Пълните резултати ще бъдат готови след около час. – Баронът се разтърси в познатия смях. – Императорът ще бъде много изненадан, когато се запознае с тях.

– Сигурно. Но се надявам въобще да не ги види.

– Ще види нещо, Мелиадус, което ще му покаже, че омразата ви към Хоукмун е намаляла, а любовта към вашия крал – останала ненакърнена. Нали от малки ни учеха, че любовта и омразата ходят ръка за ръка. Ето защо вашата омраза към Хуон ще се превърне в любов – разбира се, не без известна намеса от моя страна.

– Чудесно. А сега да обсъдим останалата част от моя план. Първо, трябва да открием някакъв начин, за да върнем обратно Медния замък – да го върнем в нашето измерение или в краен случай да намерим пътя към него. Второ – необходимо е час по-скоро да задействаме отново Черната перла в черепа на Хоукмун и по такъв начин да го поставим под наш контрол. И накрая – нуждаем се от ново, усъвършенствано и свръхмогъщо оръжие, с чиято помощ да свалим Хуон от власт.

Калан закима.

– Разбира се. Вече разполагаме с новите двигатели за кораби, които открийм...

– Като на кораба, с който отплава Трот?

– Да. Моите двигатели придават на корабите скорост, каквато никой досега не познава. Монтирах такъв двигател единствено на кораба на Трот. Той всеки момент би трябвало да се завърне.

– А къде е?

– Не зная със сигурност. Посветени са само той и крал Хуон. Но трябва да е пътувал доста надалеч – най-малко на няколко хиляди мили. Може би до Азия-комуниста.

– Напълно възможно – съгласи се Мелиадус. – Но сега не е време за Трот. Трябва да обсъдим нашия план. Тарагорм също работи върху едно устройство, което може би ще ни помогне да се доберем до Медния замък.

– По-добре ще е Тарагорм да съсредоточи усилията си в тази насока, където познанията му надвишават значително моите, а аз ще търся начин да задействам отново Черната перла.

– По-добре, наистина – съгласи се Мелиадус. – Все пак ще трябва да се посъветвам и с него. Тръгвам, но скоро ще се върна.

При тези думи Мелиадус повика робините с носилката, настани се вътре, помахна на Калан и даде знак да го отнесат в Двореца на времето.

ТРЕТА ГЛАВА ТАРАГОРМ В ДВОРЕЦА НА ВРЕМЕТО

По коридорите и из залите на причудливия дворец на Тарагорм с форма на гигантски часовник се чуваше металическо тракане и бръмчене. Безброй махала пореха с могъщо свистене въздуха. Тарагорм, скрил лицето си с маска, наподобяваща циферблат, хвана барона за ръка и го поведе към централната зала, в която бавно се поклащаше огромно махало, завършващо с тежка петдесет тона топка от платина, сияеща като ослепително слънце.

– Е, зетко – поде нетърпеливо баронът, – получих от теб съобщение, че си имал да ми съобщиш нещо радостно, но трябвало да дойда при теб, за да го чуя.

– Вярно. Реших, че ще е най-добре, ако ти го съобщи на четири очи. Ела. – Тарагорм поведе барона по един къс коридор и го въведе в малка стая, където имаше само един стар часовник. Ученият затвори вратата и в стаята се възцари относителна тишина.

– Това, което виждаш, е може би най-старият часовник на този свят. Наричали са го Праждото и е бил конструиран от някакъв

инженер на име Томас Томпион.

– Не съм чувал това име.

– Бил е прочут майстор-занаятчия. Живял е в навечерието на Трагичното хилядолетие.

– Виж ти! И какво общо има всичко това с твоето съобщение?

– Нищо, разбира се. – Тарагорм плесна с ръце и вратата се отвори.

На прага застана стройна, дребна човешка фигура с лице, прикрито от проста кожена маска. Влезлият се поклони екстравагантно на Мелиадус.

– Този пък кой е?

– Това, скъпи братко, е Елвереза Тозер. Името говори ли ти нещо?

– Разбира се! Човекът, който открадна пръстените на Миган, а после изчезна!

– Правилно. Бихте ли разказали на барона, маестро Тозер, къде сте били...

Тозер се поклони отново, приседна край масата и разпери ръце.

– Как къде, милорд! Разбира се, в Медния замък!

Мелиадус скочи, сграбчи Тозер за яката и изръмжа:

– *Къде си бил?*

– В М-медния замък, ваша чест...

Мелиадус разтърси драматурга и го вдигна във въздуха.

– Как?

– Попаднах там съвсем случайно – бях заловен от дук Хоукмун... той ме хвърли в тъмницата... но преди това ми отне пръстена. Накрая успях да си го взема... избягах... и ето ме тук.

– Освен това получихме от него допълнителна информация, и то много интересна – намеси се Тарагорм. – Разказвайте, Тозер.

– Машината, която ги пази – с чиято помощ пребивават в съседното измерение, – се намира дълбоко в подземията на замъка. Охраняват я зорко денем и нощем. Тя също е кристална и са я получили в някакъв град на име Сориандум. Именно с нейна помощ са се озовали там. Истина ви казвам, милорд...

Тарагорм се засмя.

– Истина е, Мелиадус. Разпитвал съм го поне дузина пъти. Трябва да призная, че бяха чувал нещичко за тази кристална машина, но се съмнявах да съществува в действителност. Ала след всичко, което научих от Тозер, смятам да напредна доста бързо в изследванията си.

– Ще можеш ли да ни отведеш в Медния замък?

– О, нещо повече! Надявам се скоро да успея да върна Медния замък при нас.

Мелиадус го погледна за миг, после избухна в гръмогласен смях, който заглуши дори тракането на часовниците.

– Най-сетне! Най-сетне! Благодаря ти, зетко! Благодаря ви, маестро Тозер! Съдбата отново е благосклонна към мен!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА МИСИЯТА НА МЕЛИАДУС

На следващия ден барон Мелиадус бе повикан да се яви в тронната зала пред крал Хуон.

Мелиадус пое към залата, потънал в тревожни мисли. Дали Калан не го беше предал? Може би ученият бе показал на крал Хуон истинските резултати от изпитанието с психотехническата машина? Ами ако самият Хуон беше предугадил действията им? В края на краищата, монархът беше безсмъртен. Живял бе близо две хиляди години и сигурно бе научил доста неща за това време. Нищо чудно да е прозрял истината през жалките опити на Калан да фалшифицира резултатите от изпитанието. Мелиадус почувства, че го завладява паника. Сигурен бе, че краят му е близо и че веднага щом влезе в тронната зала, Хуон ще нареди на гвардейците да го арестуват.

Огромните порти се разтвориха тържествено. Отсреща го чакаха строени гвардейците. Далеч зад тях се виждаше тронният глобус, тайнствен и непрогледно черен.

Мелиадус бавно закрачи натам.

Когато най-сетне приближи глобуса, баронът се поклонил дълбоко, ала сферата остана все така непроницаема. Дали Хуон преднамерено не си играеше с него?

Мина известно време преди глобусът да промени цвета си – от първо стана син, после зеленикав, розов и накрая млечнобял. От течността изплува сгърченият ембрион на краля и пронизателните му зловни очички се впиха в Мелиадус.

– Бароне...

– О, най-благородни от всички владетели...

– Ние сме доволни от вас.

Мелиадус се огледа изумен.

– Велики императоре?

– Ние сме доволни от вас и решихме да ви окажем голяма чест.

– Всевиждащи принце?

– Вероятно сте научили, че Шенегар Трот беше изпратен със специална задача.

– Чух нещо подобно, всемогъщи кралю.

– И сигурно знаете накъде се е отправил.

– Нямам представа, о, светлинна на Вселената.

– Изпратихме го в Амарек, за да научи колкото се може повече за този континент и най-вече каква съпротива бихме могли да срещнем, ако се опитаме да го завладеем.

– И по всичко изглежда, че той е срещнал някаква съпротива, така ли, безсмъртни царю?

– Точно така. Трябваше да се върне преди седмица. Ние сме обезпокоени.

– Нима смятате, че е загинал, благородни императоре?

– Бихме желали да узнаем действителната причина – и ако е така, кой го е погубил. Барон Мелиадус, възнамеряваме да ви удостоим с честта да ръководите втората експедиция.

В първия миг Мелиадус едва сдържа изригания в него гняв. Барон Мелиадус фон Кройден да бъде втори след онази лоена топка Трот! Да си губи времето, като се скита край разни брегове, надявайки се да открие някаква следа от него! Не, никога нямаше да се съгласи! Готов бе да се нахвърли още сега срещу тронния глобус, ако не се боеше, че сгръченото вътре чудовище ще нареди да го обезглавят на място. Той преглътна яда си и изведнъж му хрумна блестяща мисъл.

– За мен наистина е чест, кралю! – възкликна той с престорено смирение. – Ще мога ли да подбера сам екипажа си?

– Щом желаете.

– Тогава ще взема само хора, на които бих могъл да се доверя. Членове на Ордена на Вълка и Ордена на Лешояда.

– Но те не са моряци. Нямаат представа от управление на кораб!

– Сред Лешоядите има доста моряци, императоре на света, и аз ще избера тъкмо тях.

– Както решите, барон Мелиадус, както решите.

Мелиадус все още не можеше да преглътне изумлението си, че Трот е бил изпратен в Амарек. Наученото подсили още повече негодуванието му – излизаше, че крал Хуон бе удостоил с една върховна чест, принадлежаща но право на Мелиадус, не друг, а някакъв си жалък граф на Съсекс. Още една сметка за уреждане, помисли си той. Остана доволен, че благодарение на проявеното търпение бе дочакал подходящия момент и сега можеше да реши всичко с един удар. Но най-странното

бе, че възможността му се предоставяше тъкмо от съществото, което след Хоукмун ненавиждаше най-много на света.

Мелиадус се престори, че обмисля внимателно предложението.

– Ако изпитвате някакви съмнения относно Лешоядите, кралю на космоса, мога ли да предложа да взема със себе си техния предводител?

– Техният предводител ли? Та Асровак Микосеваар е мъртъв – уби го Хоукмун!

– Да, но неговата вдовица се явява законен наследник на титлата...

– Флана? Тя е жена!

– Вярно, Велики императоре. Тя ще ги командва.

– Не бихме си помислили, че графинята на Канбъри е в състояние да командва дори заек, толкова е разсеяна, но нека бъде както желаете, милорд.

Още час двамата обсъждаха различни детайли от предстоящата експедиция и кралят запозна Мелиадус с всички подробности по организирането на предишната.

А след това Мелиадус си тръгна, едва скривайки тържествуващия си поглед.

ПЕТА ГЛАВА ФЛОТЪТ КРАЙ ДУВЪР

Под стърчащите в небето кули на пристанищния град, във виолетовия залив, заобиколен от три страни с вълноломи от червеникави камъни, стоеше на котва малък флот. Върху широките покриви на сградите бяха накацали стотици орнитоптери с прибрани криле, всеки един изработен така, че да наподобява някоя митична птица или чудовище, а долу по улиците се тълпяха пилоти с маски на гарвани или бухали, смесвайки се с моряци от Ордена на Рибата и Морската змия, легионери и кавалеристи – с маски като свински зурли, черепи, кози муцуни или биволи – и всички се готвеха да пресекат Канала, но не с помощта на кораби, а по прочутия Сребърен мост, който се виждаше в другия край на града. Блестящата му крехка конструкция, по която в двете посоки безспирно пълзяха кървани, се извиваше над морската шир и се губеше в далечината.

Палубите на закотвените в залива галеони също гъмжаха от войници с шлемове на лешояди и вълци, въоръжени до зъби със саби, копия, лъкове, колчани и огнестрели, а на най-високата мачта на флагмана се

всеха знамената на Гранд констебъла на Ордена на вълка и Гранд констебъла на Ордена на лешоядите, който навремето бе известен само като Легиона на лешоядите, ала заради подвизите по време на европейската кампания си бе извоювал статуса на орден, за какъвто го бе провъзгласил лично крал Хуон малко след смъртта на кръвожадния му главнокомандващ – Асровак Микосеваар.

Самите галеони имаха доста необичаен вид – вместо мачти и платна на върху корпусите им бяха монтирани огромни колела. При построяването им бяха използвани както дърво, така и метал – дървото бе покрито с резба, а желязото – гравирано в бароков стил. Отстрани бяха закачени огромни плакати, върху които бяха изрисувани различни героични мигове от победоносните морски сражения на Тъмната империя. На носовете на корабите се издигаха позлатени фигури на различни страховити древни божества, които се почитаха в Гранбретан – Джони, Джорг, Пфол и Рунго, управлявали страната преди Трагичното хилядолетие, Чършил, Пискливият бог, Бърин Одас, Сияещият бог; Джеъм Балад, Сумтящият бог; Жи'айм Слас, Плачещият бог и Арал Вилсън, Ревящият бог и същевременно Върховно божество, баща на Сквесе и Блансакредид, боговете на Съдбата и Хаоса.

Тъкмо на последния, Арал Вилсън, бе кръстен и флагманът, на чийто мостик бе застанал, разкراчил широко нозе, барон Мелиадус, а до него стоеше графиня Флана Микосеваар. На палубата под мостика вече започваха да се събират капитаните на другите галеони, повикани за среща лично от Мелиадус.

Не след дълго се възцари мълчание и маскираните войни вдигнаха глави в очакване. Мелиадус се покашля, за да привлече вниманието им.

– Не се съмнявам, господа, че всички вие се питате за посоката, в която ще поемем, а също и за странната конструкция на корабите, с които ни предстои да плаваме. Ала този път не става дума за вълшебство – корабите са съоръжени с двигатели, подобни на тези, които се използват при орнитоптерите, но невъобразимо по-мощни – изобретени са от гениалния гранбретански учен барон Калан фон Витал. Тези кораби са в състояние да преодоляват със светкавична скорост огромните морски простори и не зависят от прищевките на природните стихии. Корабът, на който се намираме в момента, „Арал Вилсън“, е наречен на името на древното гранбретанско божество, благодарение на което народът ни днес се радва на такова величие. Двата съседни кораба се наричат съответно „Сквесе“ и „Блансакредид“, древни думи, означаващи Съдба и Хаос. Но това също така са и синовете на Арал Вилсън, олицетворяващи

миналата и настояща, мрачна и кървава слава на нашата страна. Едно наследство, с което, надявам се, всеки един от нас но право се гордее. – Мелиадус спря, за да си поеме дъх. – Ще посмее ли някой от вас, господа, да каже, че това наследство е изгубено?

– Не! Не! Не! В името на Арал Вилсън, не и пак не! – разнесоха се възторжени резове.

– Готови ли сте в такъв случай да помогнете на своята страна, за да си възвърне тази грозна мощ и епохално величие?

– Да! Да! Да!

– Ще ме последвате ли в едно безумно приключение, като онези, които са преживели Арал Вилсън и неговите перове?

– Да! Кажи ни какво трябва да направим! Кажи!

– Няма ли да се уплашите? Готови ли сте да стигнете с мен до края?

– Да! – крещеше пресипнало множеството.

– Елате с мен в каюткомпанията и там ще ви запозная с моя план.

Но предупреждавам ви, влезете ли веднъж вътре, ще трябва да ме следвате до края. Рече ли някой да се отметне, няма да напусне каюткомпанията жив.

След тези заключителни слова Мелиадус слезе от мостика и се отправи към просторната каюткомпания. Последваха го всички капитани – нито един не посмя да се отметне.

За втори път барон Мелиадус се изправи пред тях. Мрачната каюткомпания бе осветена само от една газена лампа. Баронът заговори с нисък глас:

– Не смятам да ви губя времето с празни приказки, и затова още в началото ще ви разкрия същината на споменатото приключение. Тя е своего рода предателство... – Той се покашля развълнувано. – Предстои ни да се вдигнем на бунт срещу нашия наследствен властелин Хуон, краля-император.

Из стаята се разнесоха сподавени възклицания.

– Крал Хуон е безумец – продължи пресипнало Мелиадус. – Замисляйки този план, аз не бях подтикнат от лични амбиции, а от любов към нашата нация. Хуон е побъркан – мозъкът му, вместо да помъдрява с времето, е замъглен от двете хиляди години безоблачно управление. Последните му решения са както прибързани, така и необмислени. Ето нашата експедиция например трябваше да се отправи към Амарека и да установи дали този континент може да бъде покорен. Ала все още не сме приключили войната в Близкия изток, нито пък сме съкрушили докрай силите на Московия.

– И вие ли възнамерявате да заемете мястото на Хуон? – попита с цинична надменност един капитан от Лешоядите.

Мелиадус поклати глава.

– Нямам такова намерение. Флана Микосеваар ще бъде вашата кралица. Лешоядите и Вълците ще заемат в двора почетното място на Богомолките. Вашите два ордена ще станат най-главните...

– Но Ордена на лешоядите е наемнически – възрази един вълчи капитан.

Мелиадус сви рамене.

– Затова пък доказаха с кръв верността си към Гранбретан. За разлика от много наши ордени, заслужаващи да бъдат разпуснати. Тъмната империя се нуждае от свежа кръв.

– Значи Флана ще бъде наша кралица-императрица? – проговори замислено друг. – А вие, бароне?

– Аз ще съм регент и консорт. Ще се ожена за Флана и ще ѝ помагам в управлението.

– С други думи, ще бъдете пълноправен крал-император във всичко освен в името – подхвърли някой отзад.

– Вярно е, че ще съсредоточа в себе си цялото управление, но Флана е, която ще олицетворява наследството на кралската кръв. Аз ще съм само Върховен военачалник, а държавните дела ще оставя на нея – защото, както знаете, господа, войната е моят живот и единственото, което ме интересува, е крайната победа.

Последното предизвика всеобща възгласи на задоволство.

Мелиадус продължи:

– И така, вместо утре при отлив да отплаваме към Амарек, ние ще заобиколим брега, без да бързаме, а след това ще се върнем в устието на Тайм, ще поемем нагоре по течението и ще навлезем право в сърцето на града, преди някой да се е досетил за намеренията ни.

– Но Хуон го охраняват грижливо. Невъзможно е дворецът да бъде превзет с шум. А и в града постоянно квартируват верни на краля легиони.

– Ние също разполагаме със съюзници. Много от легионите ще подкрепят нас, а не тях. На наша страна е Тарагорм, а той е наследствен главнокомандващ на няколко хиляди войници след смъртта на братовчед си. Ордена на язовците е малоброен, но е в добри отношения с много от останалите войскове части, а и главните сили на противника сега се намират на континента. Моментът е изключително подходящ. На наша страна е и барон Калан – той ще ни подпомогне с нови оръжия и

членовете на Ордена на Змията ще ни покажат как да ги използваме. Ако постигнем бърза победа или поне съумеem да наклоним везните в наша полза, нищо чудно и други да се присъединят към нас, защото малцина ще са онези, които ще останат верни на Хуон, след като на трона се възкачи Флана.

– От малък са ме учили на вярност към краля... – почна объркано един от вълчите воители.

– Трябва да си верен преди всичко на духа на *Арал Вилсън* – защото той олицетворява Гранбретан. Не стои ли тази идея над всичко друго на света?

Капитанът помисли за миг, после кимна.

– Да, прав сте. Може би когато на трона се възцари нов управник от кралско потекло, страната ни ще си възвърне и предишното величие.

– Така ще е, ще видите! – обеща им Мелиадус и в очите му блеснаха свирепи пламъчета.

ШЕСТА ГЛАВА ЗАВРЪЩАНЕ В МЕДНИЯ ЗАМЪК

В просторната гостна на Медния замък Изелда Хоукмун, дъщерята на граф Медни, не можеше да сдържи сълзите си.

Но това бяха сълзи на радост, защото тя все още не можеше да повярва, че човекът, който се бе изправил пред нея, е нейният любим съпруг. Страхуваше се да го докосне с ръка, за да не се окаже призрачно видение. Хоукмун се засмя, пристъпи напред, сложи ръце на раменете ѝ и нежно попи сълзите ѝ с устни. И Изелда също избухна в смях, а лицето ѝ се озари от радост.

– Ох, Дориан, Дориан! Мислехме, че си убит в Гранбретан!

– Като се има предвид всичко, което преживях – отвърна усмихнато Хоукмун, – Гранбретан беше най-безопасното място по време на нашето пътуване! Така ли е, д'Аверк?

Д'Аверк се закашля и обърса устните си с къричка.

– Ами да. И най-здравословното.

Измършавелият през последните месеци Боуджентъл завъртя изумено глава.

– Но как успяхте да се прехвърлите от Амарек в онова измерение в Камарг, при това тъкмо в нашето измерение?

Хоукмун вдигна рамене.

– Не ме питайте, сър Боуджентъл, защото не зная. Не ние го сторихме, а Великите Добри. Пътуването отне само няколко минути.

– Великите Добри значи! Никога не съм чувал за тях! – обади се гръмогласно граф Медни и засука мустак, за да прикрие сълзите в очите си. – Това трябва да са някакви духове.

– Нещо подобно, татко. – Хоукмун протегна десница и се здрависа с тъст си. – Изглеждаш добре, графе. Косата ти е по-червена от всякога.

– Това едва ли е признак на подмладяване – оплака се граф Медни. – Май започвам да ръждясвам! Гния отвътре, докато вие се забавлявате и кръстосвате света.

Оладан, дребничкият син на гигантите от Българските планини, пристъпи срамежливо напред.

– Радвам се да те видя отново, приятелю Хоукмун. При това в добро здраве. – Той се усмихна и предложи на Хоукмун бокал вино. – Да прием за добре дошли!

Хоукмун му отвърна с усмивка, пое чашата и я изпи на един дъх.

– Благодаря, приятелю Оладан. А ти как си?

– Умирам от скука. Всички тук умирахме от скука – и от притеснение по вас.

– Е, ето че се завърнахме, и то с цяла торба истории, които ще прогонят скуката ви поне за известно време. Освен това ще ви зарадвам с новината, че ни предстоят нови приключения, така че – край на бездействието.

– Казвай по-бързо! – извика граф Медни. – За Бога, не губи време!

Хоукмун с безгрижен смях отвърна:

– Ей, дайте поне да се нагледам на моята любима съпруга! – Обърна се и погледна очите на Изелда, където отново се бяха появили тревожни пламъчета.

– Какво има, Изелда?

– По държането ти познавам, че възнамеряваш съвсем скоро отново да изложиш живота си на риск, съпруге.

– Може би.

– Каквото е писано, да стане. – Тя въздъхна дълбоко и добави шепнешком: – Но не тази нощ, надявам се.

– Не и през следващите. Трябва да обмислим доста планове.

– Добре – каза тихо тя. – Аз също имам да ти казвам много важни неща.

Графът се изправи и махна с ръка към другия край на гостната, където прислужниците бяха подредили масата.

– Елате да вечеряме. Във ваша чест сме извадили най-доброто.

По-късно, когато се настаниха с натъпкани стомаси край камината, Хоукмун им показва Меча на зората и Руническия жезъл, който бе увил в ризата си. Щом го извади, гостната се озари от трепкащо червеникаво сияние, а въздухът се изпълни с тръпчиво-сладникак мирис.

Всички втренчиха изумени погледи в жезъла. Хоукмун го уви отново в ризата си и каза:

– Това, приятели, е нашето знаме. С негова помощ ще се изправим отново срещу цялото могъщество на Тъмната империя.

Оладан почеса брадата си и го погледна недоверчиво.

– Срещу цялата Тъмна империя, а?

Хоукмун се подсмихна.

– Да.

– Гранбретан не разполагаше ли с няколкомилионна армия? – попита простодушно Боуджентъл.

– Точно така, *няколко* милиона.

– А ние имаме не повече от петстотин камаргци – промърмори граф Медни и сбърчи престорено вежди. – Я чакайте да сметна...

– Имаме повече от петстотин души – прекъсна го д'Аверк. – Забравихте Легиона на зората. – Той посочи меча на Хоукмун, подпрян на едно кресло.

– И каква е числеността на този мистериозен легион? – попита Оладан.

– Не зная – може би безброй, а може би не.

– Да речем хиляда – намеси се граф Медни. – В най-добрия случай, разбира се. Значи ставаме хиляда и петстотин души срещу...

– Няколко милиона – довърши д'Аверк.

– Така, няколко милиона, зад които стоят всички ресурси на Тъмната империя, включително и научни познания, с каквито не разполагаме...

– Затова пък имаме Червения амулет и пръстените на Миган – припомни му Хоукмун.

– Ах, вярно, забравих... – поклати глава граф Медни. – Имаме ги, признавам. Освен това правото е на наша страна – това също е предимство, нали, Дориан?

– Може би. Но ако използваме пръстените на Миган, за да се върнем в нашето измерение, а после влезем в няколко малки сражения по границите на Камарг и освободим нови територии, след време ще сме в състояние да съберем по-голяма армия. Дори само от селяни.

– Селска армия, казваш. Хм...

Хоукмун въздъхна.

– Зная, че шансовете ни изглеждат нищожни, граф Медни.

Неочаквано лицето на графа се озари от щастлива усмивка.

– Прав си, момко. Чудесно хрумване!

– Какво имаш предвид?

– Точно такива шансове харесвам. Ей сегичка ще донесе картите и ще започнем подготовката на кампания за светкавичен удар!

Щом графът излезе, Оладан се приближи до Хоукмун.

– Забравихме да ти кажем, че Елвереза Тозер избяга. Убил пазача, докато бяхме на разходка из околността, влязъл тук, взел пръстена и изчезнал..

По лицето на Хоукмун премина сянка.

– Виж, това е лоша новина. Може да се е върнал в Лондра.

– Сигурно. Намираме се в рисковано положение, приятелю Хоукмун.

Граф Медни се върна с картите.

– Я да видим сега...

След около час Хоукмун се изправи, хвана Изелда за ръка, пожела на останалите лека нощ и двамата се отправиха към покоите си.

Изминаха пет часа, а младите съпрузи все още бяха будни, притиснати в обятията си. Едва тогава Изелда му съобщи, че чака дете.

Дориан прие новината мълчаливо, само я целуна нежно и я притисна към гърдите си. Ала когато младата жена заспа, той се надигна, подпря се на прозореца, загледан в лагуните и тръстиките на Камарг, и си помисли, че сега вече ще воюва за нещо много по-важно от един идеал.

Надяваше се, че ще доживее да види детето си.

Надяваше се, че детето ще се роди, дори ако той не доживее този миг.

СЕДМА ГЛАВА ЧУДОВИЩЕТО ЗАХАПВА ОПАШКАТА СИ

Мелиадус се усмихна под маската си и стисна развълнувано рамото на Флана Микосеваар. Пред тях изплуваха мъгливите очертания на Лондра.

– Всичко върви според плана – промърмори той. – Съвсем скоро, мила моя, ти ще станеш кралица. Никой не ни подозира. И напълно

естествено. От стотици години не е бил вдиган бунт с подобни мащаби! Противникът ще бъде заварен неподготвен. Как само ще проклинат архитектите, които са построили казармите на речния бряг! – Той се изсмя.

Флана беше изморена от бръмченето на двигателите и пляскането на колелата, с чиято помощ корабът плуваше срещу течението. През последните няколко часа бе оценила достойнствата на платноходите, които се носеха безшумно по морската повърхност. Възкачи ли се веднъж на престола, ще забрани тези шумни корита да доближават дори на хвърлей място крайбрежието на Лондра. Но раздражението ѝ беше краткотрайно, тя бързо забрави взетото решение и отново потъна в собствените си мисли. Не я беше грижа за плана на Мелиадус. Пред очите ѝ изплува ликът на д'Аверк.

Капитаните на другите кораби си знаеха добре работата. Освен че разполагаха с двигатели, осигурени им от Калан, те бяха въоръжени и с новите огнетни оръдия, вече насочени към една обща цел – казармите, обитавани от Ордените на Свинята, Плъха и Мухата, разположени в покрайнините на града, близо до реката.

Барон Мелиадус даде нареждане да се вдигне сигналното флагче за началото на артилерийската атака.

Лондра все още спеше утринния си сън, както обикновено мрачна, навъсена и причудлива със своите умопомрачителни кули, стърчащи в тъмното небе, като стърчени пръсти на милиони безумци.

В толкова ранен час само робите не спяха. Вероятно Тарагорм, Калан и хората им дебнеха нейде в засада, в очакване да започне пукотевницата. Според плана още в първия час трябваше да изтребят основните сили на противника, а останалите да изтласкат към двореца и да ги обкръжат, така че по пладне да има само едно огнище на съпротива.

Мелиадус си даваше сметка, че дори ако успеят да осъществят тази част от замисъла, най-трудното ще започне с щурма на двореца, който трябваше да превземат преди пристигането на подкрепленията.

Мелиадус дишаше на пресекулки. Очите му блеснаха развълнувано в мига, когато от бронзовите дула на огнетните оръдия бликнаха пламъци и с пронизително свистене полетяха към нищо неподозиращите казарми. Само след секунди утринният въздух се разтърси от оглушителна експлозия и най-близката казарма изригна като вулкан.

– Чудесен изстрел! – възкликна Мелиадус. – Това е добро предзнаменование! Не се и надявах, че ще ги ударим толкова силно.

Последва втора експлозия. Край оцелелите постройки на казармите

вече тичаха ужасени хора, някои дори бяха забравили да си сложат маските! Следващият залп ги помете и изпепели на място. Письците на малцината оцелели отекваха в стените на все още смълчаната Лондра – първото предупреждение за надвисналата над града опасност.

А вълчите и лешоядски маски се спогледаха със задоволство от успешното начало на атаката. Прасета и Плъхове отчаяно търсеха убежище но голия бряг – само няколко воители от Ордена на Мухата успяха да се прикрият зад една оцеляла постройка и откриха безпорядъчна стрелба.

Чудовището бе захапало опашката си.

И всичко това бе започнало в онзи далечен ден, когато, след като бе прогонен от Медния замък, барон Мелиадус се бе закле в името на Руническият жезъл да си отмъсти.

Но все още бе твърде рано да се определи какъв ще бъде изходът и кой ще е крайният победител – Хуон, Мелиадус или Хоукмун.

ОСМА ГЛАВА ИЗОБРЕТЕНИЕТО НА ТАРАГОРМ

Малко след зазоряване почти всички казарми бяха разрушени, а оцелелите се защитаваха отчаяно из централните улици. Междувременно бяха пристигнали подкрепления от няколко хиляди войници-богомолки. Не беше изключено Хуон все още да няма представа за онова, което става в града. Нищо чудно да бе помислил, че са нахлули части на Азиакомуниста, преоблечени като гранбританци. Мелиадус се оглеждаше с доволна усмивка. Двата с Флана Микосеваар слязоха на брега и поеха пеша към Двореца на времето, охранявани от малък отряд Лешояди и Вълци. Изненадата, изглежда, беше пълна. Хората му бяха прочистили няколко по-широки улици, избягвайки да навлизат в лабиринтите, свързващи различните части на града. Опирайки се на тази тактика, те причакваха противника да излезе от кулите и след това го унищожаваша. Разполагаха с преимущество, тъй като повечето кули не бяха снабдени с бойници или прозорци, откъдето защитниците да водят стрелба. Прозорците не бяха на особена почит сред архитектите на Лондра, защото гранбританците не бяха привърженици нито на чистия въздух, нито на дневната светлина. Малкото отвори в стените бяха разположени толкова високо, че не предоставяха удобна възможност за прицел. Дори орнитоптерите се оказаха безполезни срещу бунтовниците на Мелиадус, тъй

като не бяха пригодени за водене на бой в градски условия – нещо, което баронът беше предвидил. Всичко вървеше според очакванията му и той влезе със спокойна крачка в Двореца на времето. Тарагорм го очакваше в една малка стая.

– Нашият план върви чудесно, зетко. Много по-добре, отколкото очаквах.

– Така е – съгласи се Тарагорм и кимна на Флана, за която също като Мелиадус, се беше оженил преди време, за кратко. – Все още не е ударил часът за моите Язовци. Но и те ще потрябват, когато дойде моментът да прочистваме тунелите – ще ги изпратя в тила на врага, веднага щом се оформят първите огнища на съпротива.

Мелиадус кимна одобрително.

– Поискал си да се срещнем тук. Какво има?

– Струва ми се, че открих начин да върнем обратно твоите приятели от Медния замък – промърмори Тарагорм.

Мелиадус изстена. Чак след няколко секунди Флана осъзна, че това е израз на върховно удоволствие.

– О, Тарагорм! Най-сетне бегълците ще ми паднат в ръчичките!

Тарагорм се засмя.

– Не съм съвсем сигурен дали машината ще проработи, но имам чувството, че ще успеем, тъй като е конструирана според една древна формула, която открих в същата книга, където се споменава и кристалната машина от Сориандум. Искаш ли да ти я покажа?

– И още как! Води ме, моля те!

– Насам.

Тарагорм поведе Мелиадус и Флана по един тесен коридор. Отвсякъде се чуваше тътенът на безбройните часовници. Спряха пред ниска врата и Тарагорм я отключи с малък ключ.

– Вътре е. – Той дръпна една пламтяща факла от поставката в стената и освети мрачната тъмница. – Ето я. Намира се на същото ниво, на каквото е кристалната машина в Медния замък. Гласът ѝ може да преминава през различните измерения.

– Не чувам нищо – рече разочаровано Мелиадус.

– Нищо не чуваш, защото няма какво да се чува – в нашето измерение. Но мога да те уверя, че в другото звучът е направо оглушителен.

Мелиадус приближи странната машина. Приличаше на степен часовник, висок човешки бой. Отдолу се люлееше махало, а над него се виждаха масивни зъбни колела. Имаше пружина и ръчка за навиване и на пръв поглед наистина изглеждаше като най-обикновен часовник с

малко по-големи размери. На задната стена бе монтирана медна камбанка с опряно в нея чукче. В този момент минутната стрелка достигна половинчасовото деление, чукчето се отдръпна и после удари камбаната. Виждаха съвсем ясно трептенето ѝ, ала в подземието не се чуваше никакъв звук.

– Невероятно! – прошепна Мелиадус. – Но как работи?

– Трябва да извърша още някои дребни корекции, преди да кажа със сигурност, че е свързана точно с това измерение на пространството и времето, в което е бил Тозер. Когато удари полунощ, нашите приятели в Медния замък ще бъдат неприятно изненадани.

Мелиадус въздъхна щастливо.

– Ах, мили ми зетко! Ти ще бъдеш най-богатият и най-почитаният човек в цялата империя!

Тарагорм кимна едва доловимо с маската, наподобяваща циферблат, за да покаже, че е доволен от думите на Мелиадус.

– Не че не го заслужавам – рече той, – но все пак ти благодаря.

– Сигурен ли си, че машината ще проработи?

– В противен случай няма да стана най-богатият и най-уважаваният човек в цялата империя, нали? – каза насмешливо Тарагорм. – И току-виж си решил да ме възнаградиш с нещо не толкова приятно.

Мелиадус разпери ръце и прегърна зет си.

– Не говори така, скъпи зетко! Как можеш да си помислиш подобно нещо!

ДЕВЕТА ГЛАВА

ХУОН СЕ СЪВЕЩАВА СЪС СВОИТЕ КАПИТАНИ

– Ясно, ясно, господа. Както разбираме, става дума за градски бунт – издигна се над глъчката меденият глас на императора. Проницателните му черни очички стрелкаха насъбралите се в залата маскирани войни.

– Това е предателство, благородни кралю – извика един от капитаните. Униформата му бе изпокъсана, а по маската му имаше следи от обгаряне с огнестрел.

– Гражданска война, велики императоре – добави друг.

– Която нищо чудно да завърши успешно – промърмори едва чуто трети. – Бяхме напълно неподготвени, великолепни господарю.

– Точно така, господа. Бяхте неподготвени – не само вие, но и ние. Надхитриха ни.

- Злобните очички бързо пробягаха по редиците.
- Калан не е ли сред вас?
 - Няма го, велики сир.
 - А Тарагорм? – продължи сладкото гласче.
 - Също отсъства, вселенски господарю.
 - Така значи... Чухме, че видели Мелиадус на мостика на флагманския кораб.
 - С графиня Флана, великолепни императоре.
 - Изглежда логично. Да, вече не се съмняваме, че става дума за измама. Но няма значение – дворецът, предполагаме, е добре защитен?
 - Само много голяма армия може да го превземе, господарю на света.
 - Ами ако те разполагат тъкмо с такава армия? Ако Калан и Тарагорм са с тях, може да притежават и други могъщи средства. Готови ли сме за обсада, капитане? – обърна се Хуон към предводителя на гвардията на Богомолките, който побърза да склони глава.
 - Подготвени сме, чудесни принце. Но положението е безпрецедентно.
 - Вярно, така е. Да поискаме тогава подкрепления?
 - От континента – кимна капитанът. – Там са всички верни барони – Адаз Промп, Бренал Фарну, Шенегар Трот...
 - Шенегар Трот не е на континента – поправи го меко крал Хуон.
 - ... Джерек Нанкенсеен. Мигел Холст...
 - Да, да, да – известни са ни тези имена. Но можем ли да бъдем сигурни във верността им?
 - Предполагам, че да, велики кралю-императоре, защото днес загинаха много техни другари. Ако бяха в съюз с Мелиадус, вероятно щяха да им наредят да се бият на негова страна.
 - Предполаганието ви не е лишено от смисъл. Добре тогава – ще повикаме Господарите на Гранбретан да се върнат. Кажете им да прехвърлят на острова всички свои части и да смажат този бунт колкото се може по-скоро. Нека вестоносецът да потегли от покрива на двореца. Уведомиха ни, че разполагаме с няколко орнитоптера.
 - Някъде отдалеч се разнесе ревят на огнеметно оръдие и подът на тронната зала потрепери.
 - Крайно неприятно – въздъхна кралят-император. – Какъв е развоят на битката през последния час?
 - Мелиадус е завладял почти целия град, великолепни кралю.
 - Винаги сме твърдели, че той е един от най-добрите ни генерали.

ДЕСЕТА ГЛАВА МАЛКО ПРЕДИ ПОЛУНОЩ

Барон Мелиадус се любуваше на пламтящия град от прозореца на своя дворец. Особено удоволствие му достави гледката на един подпален орнитоптер, който се разби върху покрива на кралския дворец. Нощното небе беше съвсем ясно, обсипано с безброй звезди. Нощта беше чудесна и за това допринасяше и квартетът прекрасни робини, които свиреха зад него специален букет от най-добрите произведения на прочутия гранбритански композитор Лонден Джон.

Ехото на експлозиите, писъците и звънът на метал радваха слуха на Мелиадус не по-малко от музиката. Той отпи глътка вино и се наведе над картата, като тихичко си тананикаше.

На вратата се почука. Една робиня побърза да отвори и в стаята влезе Врасла Вели, капитан от пехотата и командир на главния шурмови отряд.

– Какво има, капитан Вели?

– Сър, трябва да ви съобщя, че хората ни се топят. За съвсем кратко време постигнахме чудеса, но няма да се справим без свежи подкрепления. Или това, или да отстъпим и да се прегрупираме...

– Искате да кажете, капитане, да напуснем града и да изберем подходящо място за следващото сражение, така ли?

– Точно така, сър.

Мелиадус потърка металната си маска.

– На континента има няколко части от Ордените на вълците, лешоядите и язовците. Ако ги бяхме повикали навреме...

– Но имаме ли време, сър?

– Ще се постарая да си осигурим, капитане.

– Слушам, сър.

– Предложете на всички пленници смяна на маските – продължи Мелиадус. – След като победата е толкова близко, сигурно ще се съгласят да преминат на наша страна.

Вели отдаде чест.

– Дворецът на крал Хуон е великолепно защитен, сър.

– И ще бъде превзет с великолепна атака, сигурен съм в това.

Музиката на Джон не спираше, също както и артилерийската канонада, и Мелиадус се изпълваше с увереност, че всичко върви чудесно. Превземането на двореца щеше да отнеме известно време, но той не се

съмняваше, че палатът на императора ще падне, Хуон ще бъде унищожен и Флана ще се възкачи на престола, за да превърне Мелиадус в най-могъщия човек в страната.

Погледна часовника на стената. Наближаваше единадесет. Той се изправи и плесна с ръце, давайки знак на робините да преустановят изпълнението.

– Докарайте носилката – нареди Мелиадус. – Отивам в Двореца на времето.

Момичетата от квартета се върнаха, вдигнали в нежните си ръце носилката, и той се настани върху възглавниците.

Докато се придвижваха бавно по коридора, Мелиадус все още чуваше тътнежа на огнетното оръдие и бойните викове на войниците. Трябваше да признае, че победата все още не беше постигната и дори след смъртта на крал Хуон някои от бароните можеха да не приемат Флана за негова наследница. Щяха да изминат поне още няколко месеца, преди да обедини всички враждуващи фракции, ала и това би могло да стане, стига да съумее да насочи омразата им към Камарг и Медния замък.

– Побързайте – извика той на голите робини. – По-бързо! Не бива да закъснявам!

Ако машината на Тарагорм проработеше, той щеше да постигне едновременно две цели – да обедини нацията и да отмъсти на заклетия си враг.

Мелиадус въздъхна доволно. Всичко вървеше като по ноти.

КНИГА ТРЕТА

ПЪРВА ГЛАВА УДАРИТЕ НА ЧАСОВНИКА

Ето че приближаваше и неизбежният край. Героите на Камарг обмисляха своя нов план в Медния замък, барон Мелиадус се занимаваше със същото в Двореца на времето, а крал Хуон – в тронната зала, и всички тези планове започваха да си въздействат един на друг. И това беше така, защото Руническият жезъл, който се намирал в центъра на драматичните събития, оказваше своето влияние върху участниците. Ето че всемогщата Тъмна империя беше разделена – разделена заради омразата па Мелиадус към Хоукмун, когото първоначално бе възнамерявал да използва като марионетка, ала дукът на Кьолн се бе обърнал срещу него. Може би именно тогава – в мига, когато Мелиадус бе решил да използва Хоукмун срещу Медния замък – Руническият жезъл бе предприел първия си ход. Паяжината беше изплетена, но някои от нишките бяха толкова силно изпънати, че всеки миг можеха да се скъсат...

Из „Предание за Руническият жезъл“

Повя внезапен хлад. Хоукмун се загърна с дебелилото наметало, вдигна глава и огледа събеседниците си. Погледите им бяха вперени в картата. Огънят от камината озаряваше подредените върху масата предмети.

Най-ярко блестеше Червеният амулет, чиято светлина обагреше в кървави оттенъци лицата на присъстващите. Той беше главният източник на сила за Хоукмун, защото даряваше притежателя си с неизчерпаема свръх-човешка енергия. До него бяха поставени пръстениците на Миган, които можеха да преместват предмети и живи същества от едно измерение в друго. Това бяха техните „пропуски“ към света и времето, от които идваха. По-нататък бе положен Мечът на зората, прибран в позлатена ножница – вътре се криеше тайнствената армия на Хоукмун. И накрая, загърнат в платно, бе поставен Руническият жезъл – тяхното знаме и последната им надежда.

Граф Медни се покашля, за да привлече вниманието на останалите.

– Нима вярвате, че ще успеем да разгромим една толкова велика империя като гранбретанската, макар и с помощта на всичките тези

могъщи предмети?

– Да не забравяме и предимствата, които ни носи замъкът – припомни им Оладан. – Можем да извършваме кратки набези, а след това да се прикриваме тук. Но това означава продължителна партизанска война, с надеждата постепенно да изтощим силите на врага.

Графът кимна.

– Това, което казваш, е вярно, но не мога да надвия съмненията си.

– Моето уважение, сър, но ти си привикнал да водиш класически сражения – намеси се д'Аверк. – Зная, че ще се чувстваш по-добре в откритата атака, когато армията е построена в съответния боен ред – огнестрелци, лъконосци, кавалерия, пехота и така нататък. Но ние не разполагаме с достатъчно хора, за да участваме в показни битки. Трябва да удряме по тъмно – в гърба, от прикритие, и то ненадейно.

– Предполагам, че си прав, д'Аверк – съгласи се граф Медни.

Боуджентъл наля вино и на двамата.

– Приятели, не е ли време за малко почивка? Утрото винаги е по-мъдро...

Хоукмун заобиколи масата и спря пред една разгъната карта. После вдигна глава и потърка Черната перла в челото си.

– Прав си, не е зле да обмислим първата кампания съвсем внимателно. – Пред него бе разтворена картата на Камарг. – Все си мисля, че гранбританците продължават да поддържат лагера край мястото, където беше разположен Медният замък – може би в очакване да се завърнем. Познавам добре Мелиадус и съм сигурен, че би постъпил така.

– Не си ли спомняш, че Мелиадус е изпаднал в немилост? – рече д'Аверк. – Така поне смяташе Шенегар Трот.

– Ако наистина е така – отвърна Хоукмун, – значи легионите на Мелиадус се преместени другаде. Като изключим барона, никой в двора не гледаше на Камарг като на сериозна опасност.

Боуджентъл понечи да каже нещо, но изведнъж завъртя изненадано глава. Всички почувстваха, че подът под краката им леко трепери.

– Нещо стана студено – промърмори графът, доближи се до камината и сложи една цепеница. Над жарта се вдигнаха искри, сухото дърво пламна и хвърли из стаята червеникави отблясъци. Графът се беше загърнал в просто вълнено наметало и сега го придърпа напред, сякаш съжаляваше, че не е облякъл нещо по-дебело. После вдигна глава към рафта на стената в другия край на стаята. Там бяха подредени копия, лъкове, стрели, боздугани и саби, между които и неговият тежък меч, както и медната броня. По лицето му премина мрачна сянка.

Подът се разтърси отново, свещниците по стените задрънчаха.

Хоукмун погледна Боуджентъл и прочете в очите му нескрита тревога.

– Дали не е земетресение?

– Може би – промърмори Боуджентъл, но не изглеждаше никак убеден.

В същия момент се разнесе нов звук – далечен и равномерен, приличаше на камбанен звън, но беше толкова нисък, че едва се чуваше. Всички изтичаха при вратата на залата. Граф Медни се поколеба за миг, но после я отвори широко. Вдигнаха глави и взряха тревожни погледи в нощта.

Небето беше черно, ала облаците имаха синкав цвят и се носеха уплашено над земята, сякаш небосводът всеки миг щеше да се пропука.

Последва нов тътен, този път достатъчно силен, за да го чуят всички. Гласът на някаква огромна камбана или гонг отекна в ушите им.

– Все едно че се намираме в градска часовникова кула, когато удря камбаната – проговори Боуджентъл с нарастваща тревога.

Лицата на всички бяха пребледнели и напрегнати. Хоукмун се обърна и влезе в стаята да вземе Меча на зората.

– Какво мислиш за това, Дориан? – викна след него д'Аверк. – Дали Тъмната империя не е предприела нещо?

– Или Тъмната империя, или нещо, със свръхмогъща сила – беше отговорът.

Нов удар изпълни нощта и отекна над далечните мочурища на Камарг, над лагуните и полегалите тръстики. В мрака се разнесе разтревоженият писък на подплашено фламинго.

Последва четвърти удар, още по-силен – като зловещ удар на съдбата.

Пети. Граф Медни изтича при стената и дръпна своя меч.

Шести. Д'Аверк запуши ушите си с ръце. Шумът бе направо непоносим.

– Още малко и ще хвана мигрена – оплака се той. Седми удар. По стълбите се спусна Изелда, само по нощница.

– Какво става, Дориан? Татко, какъв е този звук? Прилича ми на удари на часовник. Ще ми спука тъпан-четата...

Оладан я погледна мрачно.

– Опасявам се, че заплашва не само тъпанчетата, но и живота ни – рече той. – Макар да не зная какво точно го поражда...

Междувременно се разнесе седми удар, от тавана се посипа

мазилка, а замъкът се разтърси из основи.

– По-добре да затворим вратите – предложи графът, но трябваше да извика, за да го чуят. Прибраха се неохотно вътре и Хоукмун помогна на граф Медни да залости тежките порти.

Почти веднага последва осми удар, който отекна в стените на зала-та и ги принуди да си запушат ушите. Един масивен щит, прикован на стената като реликва от отдавна забравени времена, се удари с трясък в пода, изтъркаля се по каменните плочи, удари се в масата и спря.

Дотичаха и слугите. Бяха обхванати от паника.

При деветия удар прозорците се напукаха и по пода се посипаха натрошени стъкла. Хоукмун се почувства като на борда на кораб, който внезапно се е ударил в подводен риф, защото целият замък се люшна и някои от присъстващите се озоваха на земята. Изелда също политна, изгубила равновесие, но Хоукмун успя да я задържи, като за опора сграбчи перилата на стълбата. От тътена му прилоша, погледът му се замъгли.

За десети път отекна невидимата камбана и този път сякаш целият свят се разтресе, а вселената се изпълни с грохот, възвестяващ свършека на света.

Боуджентъл коленичи, после бавно се свлече на каменния под. Оладан се люшна към него, но падна, преди да го е стигнал. Хоукмун притискаше Изелда в обятията си и се оглеждаше навъсено. Гадеше му се и главата му се въртеше. Граф Медни и д'Аверк се носеха като пияни из стаята, вкопчвайки се във всичко, което се изпречваше на пътя им. Щом ехото от последния удар заглъхна, д'Аверк извика:

– Хоукмун! Виж!

Без да изпуска от обятията си Изелда, Хоукмун доближи масата, погледна пръстените на Миган и извика от изненада. Кристалните пръстени бяха счупени на ситни парчета.

– Свърши се с плановете ни за партизанска война – продължи пресипнало д'Аверк. – Свърши се с всички плановете...

Екна единадесетият удар – по-дълбок и по-силен от предишните. Замъкът подскочи като картонена кутия и всички се озоваха на пода. Хоукмун изкрещя от болка, усещайки как вибрациите разтърсват черепа му и сякаш разкъсват скрития вътре мозък, но шумът бе толкова оглушителен, че той не можа да чуе дори собствения си писък. Всичко наоколо се тресеше и той се затъркаля по пода, оставил се на милостта на тайнствените сили, които си играеха със замъка и неговите обитатели.

Когато и този удар стихна, Дориан запълзя към Изелда, протягайки

стърчените си от болка ръце към нея. Очите му бяха замъглени от сълзи, а по топлите ручейчета, стичащи се по страните му, той се досети, че от ушите му тече кръв. Като през мъгла видя граф Медни, който се опитваше да се изправи до масата. Ушите на графа бяха станали червени като косата му.

– Свършено е с нас! – провикна се гневно старият граф. – Скоро ще бъдем унищожени и то от противник, който дори не смее да си покаже лицето! Унищожени от една сила, пред която нашите мечове са безполезни!

Хоукмун продължаваше да пълзи към проснатата неподвижно Изелда.

И тогава се разнесе дванадесетият удар – по-ужасяващ от всички предишни. Каменните стени на замъка се пропукаха. Строщиха се дървените крака на масата и тя се стовари шумно на пода. Плочите под краката им се изпъстриха с паяжина от пукнатини. Замъкът се люшна като коркова тапа в бурно море и Хоукмун изрева от непосилна болка. Сълзите в очите му внезапно се обагриха в кървавочервено, всички жили в тялото му заплашваха да се спукат.

Екотът на този фатален удар бе последван от друг шум – някакво далечно стържение и звън – и лумнаха безброй цветове. Първо залата се озари във виолетово, после в пурпурно и накрая в черно. Сякаш милиони малки камбанки зазвънтяха едновременно. Най-сетне успяха да определят посоката, от която идваше звукът – отдолу, откъм подземията на замъка.

Хоукмун направи немощен опит да се надигне, но падна по очи върху каменния под. Звукът постепенно затихваше, а с него избледняваха и ярките цветове.

Накрая се възцари тишина.

ВТОРА ГЛАВА ПОЧЕРНЯЛОТО БЛАТО

– Кристалът е разрушен...

– Какво? – Хоукмун поклати глава и премигна болезнено.

– Кристалът е разрушен. – До него бе коленичил д'Аверк и му помагаше да се изправи.

– Изелда? – попита Хоукмун. – Тя как е?

– Не по-зле от теб. Занесохме я в леглото. Кристалът е разрушен.

Хоукмун изтри засъхналата кръв по лицето и ушите си.

– За пръстените на Миган ли говориш?

– Д'Аверк, обясни му по-ясно. – Това беше гласът на Боуджентъл. – Каж ми, че машината на призрачния народ е счупена.

– Счупена? – повтори Хоукмун и бавно се надигна. – От нея ли долетя последният звук на разтрошено стъкло?

– Точно от нея. – Съвсем близо до него бе застанал граф Медни. – Кристалът се пропука от вибрациите.

– Значи... – Хоукмун погледна въпросително графа, който кимна.

– Точно така – върнахме се обратно в нашето измерение.

– И още не са ни нападнали?

– Така изглежда.

Хоукмун въздъхна дълбоко и олюлявайки се, пое към вратата на залата. Дръпна решително тежкото метално резе и разтвори портите.

Навън все още беше нощ. Звездите в небето изглеждаха непроменени, но трескаво носещите се облаци ги нямаше, над мочурливата земя бе легнала някаква неестествена тишина, а из въздуха се носеше странен мирис. Не се чуваше нито крясъкът на фламингото, нито пък шумоленето на листата.

Хоукмун бавно затвори вратите и се обърна. Лицето му беше замислено.

– Къде са легионите? – попита д'Аверк. – Мислех, че ще са там и ще ни чакат.

– Ще почакаме до сутринта и ще видим – отвърна Хоукмун. – Може би сега не се виждат. Или пък са се спотаили с намерение да ни нападнат изненадващо.

– Как мислиш, учените на Тъмната империя ли са причинили този звук? – попита Оладан.

– Без никакво съмнение – отвърна граф Медни. – Предполагам, че са положили доста усилия, за да се доберат до нас. Така че на тях дължим честта да се върнем обратно в нашето измерение. – Той подуши въздуха. – Този мирис ми напомня за нещо.

Д'Аверк подреждаше разпилените по масата предмети.

– Цяло чудо е, че останахме живи.

– Вярно – съгласи се Хоукмун. – Изглежда, звукът нанесе по-големи поражения върху нематериалните обекти, отколкото върху нас.

– Двама от по-старите прислужници са мъртви – рече с тих глас граф Медни. – Сърцата им не са издържали на натоварването. Наредих да ги погребат още сега, в случай че на сутринта възникнат други

проблеми. Във вътрешния двор.

– Ами замъкът? – попита Оладан.

Графът сви рамене.

– Трудно е да се каже. Слизях долу в подземие. Кристалната машина е натрошена на ситни части, а каменните основи са покрити с Пукнатини. Но замъкът все още се държи. И друг път е преживявал тежки времена. Вярно, няма нито едно здраво стъкло. Но всичко останало... – той поклати глава, сякаш за да покаже, че сега замъкът не е най-важното. – Всичко останало е наред.

– Да се надяваме – промърмори д'Аверк, вдигна пъхнатия в ножницата Меч на зората и Червения амулет, който се полюшваше на позлатената си верижка, и ги подаде на Хоукмун. – Ако питаш мен, приятелю, дошло е време да си ги сложиш.

Хоукмун надяна амулета на шията си и запаса ножницата с меча. После се наведе и вдигна увития в плат Рунически жезъл.

– Май Жезълът не ни донесе късмета, на който се надявахме – прозвнесе с въздишка Дориан.

Най-сетне дойде и зората. Небето просветляваше бавно, въздухът бе хладен, хоризонтът побеля като мумифициран труп, а облаците придобиха цвят на скелет.

Петимата герои очакваха изгрева. Стояха пред вратите на Медния замък, на билото на близкия хълм, положили ръце на оръжията си, и оглеждаха околността.

Това беше същият Камарг, който помнеха – една страна, опустошена от войната. Миризмата, която ги бе озадачила още през нощта, бе миризма на пепелище, на изгорена земя. Докъдето им стигаха погледите, се виждаха само почернели руини. Блатата и лагуните бяха пресъхнали от пламъците на огнестрелите и огнеметните оръдия. Розовите птици, рогатите коне и биволите бяха избягали или избити. Кулите, така вярно охранявали границите на тази изстрадала страна, бяха изравнени със земята. Сякаш целият свят беше безкрайно море от сива пепел.

– Унищожили са всичко – въздъхна прегракнало графът. – Всичко е унищожено – моят любим Камарг, моите хора, дивите животни. Аз бях техен Господар и Пазител, а ето че не изпълних задълженията си. Няма за какво повече да живея освен заради отмъщението. Искам да стигна стените на Лондра и да присъствам на падането на този проклет град. И тогава вече мога да умра. Но не по-рано.

ТРЕТА ГЛАВА СРЕД ПЕПЕЛИЩАТА

Дрехите на Хоукмун и Оладан бяха покрити със ситна пепел. Дватама вървяха към границите на Камарг. Миризмата на дим дразнеше ноздрите им и пробуждаше суха кашлица в гърдите им. Конете също бяха покрити с пепел, а очите им – зачервени като на ездачите.

Най-сетне отвъд морето от изпепелена земя се показаха тучни зелени ливади, ала и сега нямаше никаква следа от легионите на Тъмната империя.

Слънцето надникна иззад един сивкав облак. Хоукмун дръпна юздите на коня си, извади картата и посочи с ръка на изток.

– Село Верлин е разположено някъде там. Трябва да го доближим предпазливо, защото може все още да е окупирано от гранбретанци.

Още малко и селцето се появи пред тях. Щом го зърна, Хоукмун пришпори коня в галон. Оладан, който едва смогваше да го настига, извика задъхано:

– Какво има, дук Дориан? Какво се е случило?

Хоукмун не отговори. Бяха съвсем близо и Оладан също видя, че поне половината от къщите са разрушени, а улиците – осеяни с трупове. Но все още не се виждаха никакви войници на Тъмната империя.

Оцелелите сгради бяха опушени от пожара, а по труповете имаше обгорени рани от огнестрели. От време на време се виждаше но някой мъртъв гранбретанец – телата им бяха скрити от тежки брони, а маските им – изцъклени безжизнено към небето.

– Доколкото виждам, всички убити гранбретанци са от Ордена на вълка – промърмори Хоукмун. – Хора на Мелиадус. Или са нападнали селото, или пък селяните са ги издебнали от засада. Ето, виж – този е бил промушен с кука, а от гърба на онзи стърчи мотика...

– Може би селяните са се вдигнали на бунт – предположи Оладан. – И Вълците са решили да ги накажат.

– Тогава защо са напуснали селото? – попита Хоукмун. – По всичко личи, че гарнизонът им е бил разположен тук.

Подкараха конете сред въргалящите се трупове. Въздухът вонеше на смърт. Нямаше никакво съмнение, че касапницата се е разиграла съвсем наскоро. Хоукмун посочи купищата избити животни – коне, крави, дори кучета.

– Гранбретанците не оставят след себе си нищо живо. Нищо, което

би могло да послужи за прехрана. Сякаш са отстъпвали пред някакъв могъщ противник!

– Че кой може да е по-могъщ от Тъмната империя? – попита Оладан и неволно потрепери. – Да не би на сцената да се е появил някой нов враг, приятелю Хоукмун?

– Надявам се, че не. Ала гледката наистина ме озадачава.

– И отвращава – добави Оладан. Сред избитите имаше жени и деца, старци и младежи, с белези от мъчения и насилия, повечето бяха с прерязани гърла, защото гранбретанците имаха навика да убиват жертвите си, докато ги изнасилват.

Хоукмун въздъхна.

– Навсякъде са оставили своя страшен печат.

И внезапно вдигна глава, доловил тих звук, като полъх на вятър.

– Някой плаче. Може би ще намерим поне един оцелял.

Той насочи коня към една странична уличка, откъдето бе долетял звукът. Спря пред някаква разбита врата. На прага лежеше проснато моминско тяло, наполовина вътре, наполовина на улицата. Плачът се усили. Хоукмун скочи от коня и предпазливо доближи къщата. Оказа се, че плаче момичето. Той коленичи и го вдигна на ръце. Девојката беше почти гола, с разкъсани на парцали дрехи. През шията ѝ минаваше аленочервена линия, сякаш по кожата е бил прекаран притъпен кинжал. Изглеждаше не повече от петнадесетгодишна, със сплътстени руси коси и светлосини очи. Тялото ѝ беше покрито с рани и охлузвания. Тя изстена болезнено.

Дориан я положи внимателно на земята и се върна при коня си за манерката с вино на седлото. Опря гърлото на манерката в устните ѝ, девојката отпи, внезапно отвори очи и се огледа изплашено.

– Не се страхувай – рече ѝ нежно Хоукмун. – Аз съм враг на Тъмната империя.

– И си още жив?

Хоукмун с тъжна усмивка отвърна:

– Да, жив съм. Аз съм Дориан Хоукмун, дук на Кьолн.

– Хоукмун фон Кьолн? Но ние те мислехме за мър-твъ – или напуснал завинаги този свят...

– Ето че се завърнах и кълна се, че ще отмъстя за вашето село. Какво се случи тук?

– Не съм съвсем сигурна, милорд. Чудовищата от Тъмната империя бяха решили да не оставят нито един жив. – Тя вдигна глава и се огледа. – Къде са баща ми, майка... сестричката ми...

Хоукмун погледна към къщата и потрепери.

– Мъртви са – рече той. Но беше спестил цялата истина. Нещастните жертви, изглежда, бяха подложени на ужасяващи мъчения. Той вдигна хлипащото момиче, качи го на седлото и каза: – Ще те отведе в Медния замък.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА НОВИТЕ ШЛЕМОВЕ

Настаниха девойката в най-мекото легло на замъка, под постоянните грижи на Боуджентъл, Изелда и Хоукмун, които не се отделяха от нея. Ала животът в нея гаснеше – не толкова от раните, а заради непосилната ѝ мъка. Девойката искаше да умре. Не им оставаше друго, освен да уважат желанието ѝ.

– Няколко месеца – разказваше им тя с отпаднал глас – селото ни беше окупирано от вълчи воители. Взимаха всичко, каквото си пожелаеха, а нас обрекоха на гладна смърт. Чухме, че били част от някаква армия, оставена да пази Камарг, макар че не можехме да си обясним защо ще пазят някакви пепелища...

– Очаквали са да се върнем – каза Хоукмун.

– Сигурно така е било – съгласи се девойката. След това продължи разказа си: – Вчера в селото кацна орнитоптер и пилотът отиде право при коменданта на гарнизона. Отнякъде плъзна слухът, че войниците получили нареждане да се върнат в Лондра и душите ни се изпълниха с надежда. Не мина и час, когато войниците от гарнизона се нахвърлиха върху нас и започнаха да убиват, измъчват и изнасилват. Бяха получили нареждане да не оставят нищо живо след себе си, за да не срещат съпротива, когато се върнат, а също и да не могат други да се сдобият с прехрана, ако посетят селото... И после си тръгнаха.

– Значи са възнамерявали да се върнат – рече замислено Хоукмун. – Чудя се, какво ли ги е накарало да потеглят толкова бързо...

– Може би са били нападнати от нов враг? – предположи Боуджентъл, докато попиваше с кърпа челото на момичето.

– И на мен ми хрумна подобна мисъл, но ми изглежда малко вероятно – въздъхна Хоукмун. – Не само странно, но и неприятно е, че знаем толкова малко.

На вратата се почука. Влезе д'Аверк.

– Дошъл е един стар приятел, Хоукмун.

– Един стар приятел? Кой?

– Оркниецът – Орланд Фанк.

Хоукмун се изправи.

– Може би той ще ни просветли по въпроса.

Докато вървяха към вратата, Боуджентъл тихо произнесе:

– Момичето издъхна, дук Дориан.

– Но знаеше, че ще бъде отмъстена – отвърна с безизразен глас Хоукмун и заслиза по стълбите.

– Мирише на промяна, приятел, съгласен съм с теб – каза Орланд Фанк на граф Медни. Двамата се грееха край камината. Фанк махна с ръка на Хоукмун да се присъедини към тях. – Как я караш, дук Дориан?

– Добре, като се имат предвид обстоятелствата. Кажи, Фанк, известна ли ти е причината за внезапното потегляне на легионите?

– Тъкмо разправях на добрия граф, че не зная...

– Аз пък мислех, че знаеш всичко.

Фанк се ухили добродушно и намести вълнената шапка на челото си.

– Трябва ми време да науча туй-онуй, а пък и имах доста работа, откакто се разделихме в Днарк. Донесох подаръци за всички герои на Медния замък.

– Колко мило!

– Не са от мен, разбираш, а от един общ приятел – от Руническият жезъл. По-късно ще ви ги дам. Сигурно ще речете, че не са с особена практическа стойност, но кой може да прецени кое ще бъде нужно и кое не, когато се счепкаме с Тъмната империя.

Хоукмун се обърна към д'Аверк.

– Откри ли нещо интересно из околностите?

– Нищо повече от теб – отвърна д'Аверк. – Опожарени села, избити до крак обитатели. И навсякъде следи от трескаво организирано отстъпление. Не бих се изненадал, ако в големите градове са оставени малки гарнизони, колкото да поддържат реда.

– Като че ли всички са си изгубили ума – подхвърли графът.

– И така да е, смятам, че трябва да се възползваме от тяхната липса на разум – заяви Хоукмун с мрачна усмивка.

– Добре казано, дук Дориан – рече Фанк и тупна Хоукмун по рамото с лапа. – Време е да раздам подаръците.

– Както желаш, уважаеми Фанк.

– Нека няколко прислужника ми помогнат, щото нещицата, дето ги нося, хич не са лекички. Докарах ги с два коня.

Графът се разпореди и след малко се появиха прислужниците, всеки нарамил обемисти и доста тежки на вид вързопи. Накрая влезе и Фанк, сложи двата последни вързопи на каменния под, изправи се и каза:

– Разопакувайте ги, господа.

Хоукмун се наведе и развърза платното на най-близкия вързоп. Премигна, заслепен за миг от яркото сияние, после втренчи поглед в собственото си отражение. На лицето му се изписа изненада. Из стаята се разнесоха сподавени възклицания.

Увитите предмети бяха бойни шлемове, изработени така, че да покриват изцяло главата, опирайки се на широка основа върху раменете. Металът, от който бяха изковани, беше съвсем непознат и полиран толкова фино, че можеше да съперничи с най-скъпите огледала на света. С изключение на два тесни отвора за очите шлемовете бяха съвсем гладки, лишени от каквито и да било гравирани украси, така че докато ги разглеждаха, всички виждаха само собствените си съвършени отражения. Задната страна на шлемовете бе изкована от същия непознат метал, но за разлика от предната беше декорирана по такъв начин, че веднага си личеше умелата ръка на създателя им. Хоукмун внезапно осъзна колко полезни могат да се окажат шлемовете по време на бой – противникът щеше да вижда единствено собственото си отражение, сякаш се сражава със самия себе си!

Хоукмун се изсмя гръмогласно.

– Прав си, създателят на тези шлемове трябва да е бил гений! Не съм виждал по-добра изработка.

– Пробвай го – посъветва го Фанк. – Ще видиш, че ще ти бъде по мярка. Това е отговорът на Руническия жезъл на маските на гранбретанците.

– А как ще разбера кой е моят? – попита граф Медни.

– Нищо по-лесно – отвърна Фанк. – Този пред теб. Отзад има меден кръст.

Графът се усмихна, вдигна шлема и си го сложи. Хоукмун го погледна, но видя само изненаданото си отражение с мътната черна перла в средата на челото. Завъртя своя шлем. Отзад имаше златен кръст. Сложи си го и отново погледна шлема на графа. В първия миг не забеляза нищо, после се вгледа по-внимателно и откри, че отраженията всъщност са безкрайно много.

Останалите последваха примера им. Д'Аверк носеше син кръст, а Оладан – алени. И двамата се засмяха доволни.

– Чудесен подарък, уважаеми Фанк – кимна Хоукмун и свали шлема. – Великолепен подарък. Но тук виждам още два шлема, те за кого са?

Фанк се усмихна загадъчно.

– Ах, да... те ще са за тези, които ги пожелаят.

– За теб?

– Не за мен, не – трябва да призная, че бронята ме задушава. Неудобна е, а и ми пречи да въртя секирата както си знам. – Той посочи с палец привързаната за гърба му секира.

– Тогава за кого ще са двата шлема? – зачуди се графът.

– Ще узнаете, когато му дойде времето – успокои ги Фанк. – И тогава ще ви се стори съвсем естествено. Как се справят вашите хора в замъка?

– За камаргци ли питаш? – вдигна вежди Хоукмун. – Е, дадохме жертви от ударите на огромния гонг, дето ни върна в това измерение. Има и срутени сгради, но оцелелите се възстановяват бързо. За щастие кавалерията е запазена непокътната.

– Не повече от петстотин души – добави д'Аверк. – И това ако е армия...

– Така е – отвърна Фанк и хвърли замислен поглед на французина.

– Така е. Е, аз да си вървя, че ме чака работа.

– Че каква ще е тая важна работа? – попита Оладан.

Фанк го погледна начумерено.

– В моята страна, приятелю, нямаме навика да си пъхаме носовете в чужди работи.

– Благодаря за подаръка – отвърна Оладан и се поклони. – И прощавай, ако съм те обидил.

– Приемам извинението – рече Фанк.

– Преди да си тръгнеш, любезни Фанк, бих искал да ти благодаря от името на всички за твоята добрина – изправи се граф Медни. – Ще позволиш ли един последен въпрос?

– Ако питате мен, вие тук много си падате по въпросите. Ние, оркнийците, сме доста мълчаливи хорица. Добре, приятелю, питай, а аз ще гледам да ти отговоря, стига да мога. Ако въпросът не е прекалено личен.

– Знаеш ли по какъв начин е била разрушена кристалната машина? Коя е била причината?

– Чини ми се, че причината ще да се нарича Тарагорм, Господар в Двореца на времето. Той е открил начин да унищожи машината, след

като е узнал къде се намира от разни стари книги, с които е натъпкан домът му. След това е построил часовник, чиито удари да достигат други измерения, и е придал на звука на тези удари такава сила, че да разбива кристал. А и друг начин едва ли има да се справи човек с машинката, дето ви я подариха добрите хорица от Сориандум.

– Значи наистина Тъмната империя ни е върнала обратно – поклати глава Хоукмун. – Но ако е така, защо ни чакаха?

– Може да си имат домашни проблеми – вдигна рамене Орланд Фанк. – Ще видим. Засега прощавайте, приятели. Все ми се чини, че скоро пак ще се срещнем.

ПЕТА ГЛАВА ПЕТИМА ГЕРОИ И ЕДНА ГЕРОИНЯ

Вратите още не се бяха затворили зад гърба на Фанк, когато Боуджентъл се спусна по стълбите разтревожен и озадачен. Вървеше някак вдървено и гледаше изцъклено.

– Какво има, Боуджентъл? – попита загрижено граф Медни и подхвана приятеля си под ръка. – Изглеждаш ми разтревожен.

Боуджентъл разтърси глава.

– Не разтревожен, а твърдо решен. Изминаха доста години, откакто съм държал нещо по-тежко от перо и съм се занимавал с неща, различни от моята любима философия. Ала сега съм твърдо убеден, че трябва да вдигна оръжие срещу Лондра. Готов съм да потегля с вас на поход срещу Тъмната империя.

– Но скъпи Боуджентъл – намеси се Хоукмун. – Ти не си войник. Ти си човекът, който ни вдъхва вяра и на чиято мъдрост се опираме в трудните мигове. От теб черпим сила, която е трижди по-важна от силата на оръжието.

– Така е. Но битката, която предстои, сигурно ще е последна – независимо дали ще спечелим, или загубим. Ако не се върнете, значи не ще се нуждаете и от моята мъдрост; ако пък победите – едва ли ще съм ви нужен повече. Нали вие ще бъдете героите, разгромили могъщата зла империя? Затова избрах меча. Зная, че един от тези чудни шлемове ще ми стане. Струва ми се, че е онзи – с черния кръст!

И Боуджентъл се наведе, вдигна посочения шлем и го надяна на главата си. Шлемът му беше съвсем по мярка. Наобиколилите го изведнъж видяха лицата си, отразени в гладката повърхност.

Д'Аверк първи пристъпи напред и подаде ръката си на философа.

– Моите почитания, Боуджентъл. За мен ще бъде чест да яздя редом с един толкова изтъкнат и прословут учен!

Хоукмун все още не изглеждаше съвсем убеден.

– Май ще трябва да се съглася – рече той. – Твое право е, Боуджентъл, а и наистина ще се радваме да си с нас. Но за кого, питам се, е последният шлем?

– За мен.

Нежен, тих, добре познат на всички глас. Хоукмун се извърна и впери поглед в жена си.

– Не, Изелда, не може да е за теб...

– Защо си толкова сигурен?

– Ами виж...

– Просто го погледни – шлема с белия кръст. По-малък е от другите. Сякаш е предназначен за дете... или за жена.

– Така е – призна неохотно Хоукмун.

– Освен това аз съм дъщеря на баща си.

– Така е.

– Умея да яздя не по-зле от всеки един от вас.

– Признавам.

– А знаеш ли, че като малка излизах на арената – също като останалите тореадори? Че се упражнявах в умението да въртя меч и секира заедно с камаргските гвардейци? Че мога да боравя с огнестрел? Татко, така ли е?

– Вярно е, тя владее чудесно всички оръжия – потвърди графът. – Но по време на сражение от войника се изисква много повече...

– Нима природата и постоянните упражнения не са ме надарили с яки мускули?

– Така е, макар да си жена... – кимна отново графът. – Едновременно мека и здрава, като най-добрата коприна, май така те беше описал един местен поет. – Той хвърли насмешлив поглед на Боуджентъл и философът се изчерви.

– Какво ми липсва тогава, издръжливост ли? – продължи да настоява Изелда с пламнало от възбуда лице.

– Не, в издръжливост можеш да се мериш дори с мен – рече Хоукмун.

– Кураж? Липсва ли ми кураж?

– Тук никой не е по-храбър от теб, мое дете – помъчи се да я успокои графът.

– Е, тогава кое е качеството, което не ми достига, за да се сражавам редом с вас?

Хоукмун сви рамене.

– Никое, Изелда, освен че си жена и... и...

– И жените не се бият. Те си стоят вкъщи, за да оплакват загиналите, така ли?

– Или да ги посрещат, когато...

– Или да ги посрещат. Но аз не съм съгласна да се примиря с отредената ми роля. Защо да оставам в замъка? Кой ще ме пази тук?

– Гвардейците ще са...

– Ах, да, шепа гвардейци, които ще са много по-нужни в битката. Много добре знаеш, че хората не достигат.

– Така е, съгласен съм – кимна Хоукмун. – Но има още нещо, Изелда. Забрави ли, че носиш нашето дете?

– Не, не съм забравила. Нося го и ще го нося в битката, защото ако бъдем разбити, то ще наследи само нещастия. Ако пък спечелим, ще познае вкуса на победата още преди да се е появило на бял свят. Случи ли се да загинем всичките – поне ще умрем заедно. Не желая да бъда вдовицата на Хоукмун и майка на неговото сираче. Точно затова настоявам да дойда с вас, Дориан. – Тя спря пред последния шлем, вдигна го и го сложи. После разпери ръце. – Виждате ли – чудесно ми стои. Нека препуснем заедно, рамо до рамо, и да поведем целия Камарг срещу зловещата мощ на Тъмната империя – петима герои и, надявам се, една героиня.

– Така да бъде – прошепна Хоукмун и я притисна към гърдите си. – Така да бъде.

ШЕСТА ГЛАВА ЕДИН НОВ СЪЮЗНИК

Приключили с успешното прехвърляне по море от континента, Вълците и Лешоядите крачеха мрачно по пристанището на Лондра. Ала заедно с тях се завръщаха Мухите, Плъхове, Козите и Хрътките, както и много други кръвожадни чудовища на Гранбретан.

Мелиадус наблюдаваше дебаркиращите войници от една висока кула, която бе избрал за свой команден пункт. Една от групите привлече вниманието му и той напрегна поглед, опитвайки се да открие причината. Състоеше се от неколкостотин конници, предвождани от

знаменосец, развяващ черно-бяло знаме – символ на неутралитет.

Мелиадус събърчи вежди.

Това беше знамето на Адаз Промп, Гранд констебъла на Ордена на Хрътката. Означаваше ли това, че Проми все още не е избрал на коя страна да застане? Или целеше да измами една от воюващите страни? Мелиадус се замисли. Ако Адаз Промп преминеше на негова страна, дворецът щеше да падне с първия шурм. Той посегна към вълчия шлем и плъзна пръсти по металната муцуна.

През няколко дни след началото на битката за Лондра Мелиадус все по-често изпадале в мрачно настроение. Най-вече защото не знаеше дали Тарагорм е успял да върне обратно Медния замък. Вдъхновението, породено от успешното начало на кампанията, се смени с трескаво безпокойство заради все още неясния изход на начинанието.

Вратата се отвори. Мелиадус посегна автоматично към шлема си и побърза да го нахлупи.

– Ах, ти ли си Флана? Какво искаш?

– Тарагорм е тук.

– Тарагорм? С добри новини ли е дошъл?

На вратата се показва познатата маска-циферблат.

– По-скоро се надявам да чужа добри новини от теб – подхвърли кисело ученият. – Но май през последните дни успехите ни се броят на пръсти.

– Току-що пристигнаха подкрепленията. – Мелиадус махна с ръка към прозореца. – Войници от Ордена на Вълка и Лешояда. И малко Язовци.

– А заедно с тях и подкрепления за Хуон. При това доста по-многобройни от нашите.

– Калан скоро ще е готов с новите оръжия – рече помирително Мелиадус. – Те ще ни дадат нужното предимство.

– Ако свършат работа – произнесе насмешливо Тарагорм. – Взех да се питам дали не сгреших като се присъединих към теб?

– Твърде късно е, зетко. А и сега не е време за кавги.

– Вярно, прав си, вече е късно. Каквото и да стане, ако Хуон победи, ние сме обречени.

– Няма да победи.

– Нуждаем се от милионна армия, за да шурмуваме двореца.

– Ще я съберем. Стига да спечелим първия бой, всички ще се присъединят към нас.

Тарагорм не обърна внимание на последните думи, а се обърна към

Флана.

– Жалко, скъпа приятелко. От вас щеше да стане чудесна императрица.

– От нея *ще* стане чудесна императрица – поправи го разгневеният Мелиадус. Едва се съдържаше да не се нахвърли върху досадния учен. – Твоят песимизъм ми намирисва на предателство, Тарагорм!

– Нима възнамеряваш да ме осъдиш на смърт? С всичките ми познания за тайните на времето?

Мелиадус сви рамене.

– Е, чак пък на смърт. Хайде стига сме се карали, по-добре да измислим как да превземем замъка.

Отегчена от спора, Флана се обърна и излезе.

– Трябва да се срещна с Калан – каза Мелиадус. – Научих, че се наложило спешно да изостави лабораторията си и да се премести на друго място. Ела, Тарагорм, ще го навестим заедно.

Повикаха носилките, настаниха се вътре и робите ги понесоха по зле осветените коридори на кулата към подземие, където Калан бе преместил лабораторията си. Отвориха тежката метална врата и отвътре ги лъхна миризмата на разложено. Мелиадус се закашля, после надзърна от прозореца на носилката. Гол до кръста, с маска на главата, Калан ръководеше работата на своите учени-помощници.

– Какво искате? Нямам време за приказки! – викна припряно той.

– Само да проверим дали напредвате в работата си, бароне – отвърна Мелиадус, като се напъваше, за да надвика шума в подземие.

– Напредвам, напредвам. Нищо че условията тук са направо примитивни. Оръжието е почти готово.

Тарагорм погледна към сложната плетеница от тръбички и жици – източник на оглушителния трясък, неприятната миризма и топлината в подземие.

– Това ли е оръжието?

– Ще бъде, ще бъде.

– И какво може да прави?

– Дайте ми хора, които да го качат на покрива, и до няколко часа ще ви демонстрирам.

– Много добре – кимна Мелиадус. – Калан, даваш ли си сметка, че успехът ни зависи изцяло от теб?

– Ами как иначе? Започвам да се проклинам, Мелиадус, задето тръгнах с теб, но щом съм избрал веднъж, връщане назад няма. А сега, моля ви, оставете ме – ще ви съобщя веднага, щом приключа с

оръжието.

Мелиадус и Тарагорм поеха обратно по коридорите. Робите ги следваха на известно разстояние.

– Надявам се, че Калан не се е побъркал точно в този важен момент – рече Тарагорм. – Една малка грешка и това нещо може да унищожи всички ни.

– Или да се окаже безполезно – допълни мрачно Мелиадус.

– Та кой от нас е по-голям песимист, а?

Когато се върна в покоите си, Мелиадус откри, че го очаква посетител. Новодошлият беше едър и охранен, бронята му бе загърната в коприна, а маската изобразяваше зловещо ухилено куче.

– Барон Адаз Промп – обяви Флана от прага съседната стая. – Пристигна малко след като ти излезе, Мелиадус.

– Бароне – поклони се тържествено Мелиадус, – за мен е чест.

Изад шлема се разнесе вежливият глас на Промп.

– Какво става тук, Мелиадус? Какво сте намислили?

– Въстание, приятелю. А целта – един по-разумен монарх на гранбретанския трон. Човек, склонен да се вслуша в съветите на изпитани пълководци като мен... и вас.

– По-скоро като вас – засмя се Адаз Промп. – Трябва да призная, милорд, че от известно време ви мислех за умопобъркан. Смятах, че сте се смахнали, заради малката ви вендета срещу Хоукмун и Медния замък. Мислех, че единственото, което ви интересува, е осъществяването на вашите лични амбиции и удовлетворяването на вашите страсти.

– Но вече не мислите така?

– Промених мнението си. Склонен съм да споделя опасенията ви, че те наистина представляват най-голямата опасност за Гранбретан и че трябва да бъдат унищожени, преди да помислим за нещо друго.

– И какво ви накара да стигнете до подобна мисъл? – попита Мелиадус, като едва скриваше вълнението си. – Нима разполагате с нови доказателства, които не са ми известни?

– По-скоро бих ги нарекъл подозрения – отвърна безизразно Адаз. – Съмнения за това и онова.

– Какви съмнения?

– Докато пресичахме Скандинавско море на път за дома – по поръчение на нашия върховен владетел, – срещнахме един кораб. От него научихме някакъв слух, който идел от Франция. Само това.

– Какъв кораб? Какъв беше този кораб?

– Същият като онези, които са привързани на кея – без мачти и с

огромни задвижващи колела. Целият беше изпотрошен, носеше се по волята на течението, а на борда намерихме само двама ранени. Издъхнаха преди да ги прехвърлим на нашия кораб.

– Това е бил корабът на Шенегар Трот. От Амарек.

– Точно така ни казаха и те.

– Но какво общо има това с Хоукмун?

– Оказа се, че са срещнали Хоукмун в Амарек. Сражавали са се с него в някакъв град на име Днарк. Твърдяха, че причината за боя била не друго, а самият Рунически жезъл.

– И накрая Хоукмун е спечелил?

– Точно така. Хората на Трот били няколко хиляди, а противниците – четирима заедно с Хоукмун.

– И Хоукмун победил!?

– С помощта на някакви вълшебни войни – ако може да се вярва на разказа на ранените. Приличаше ми на смесица от реалност и измислица, но няма никакво съмнение, че по някакъв мистериозен начин Хоукмун е разгромил значително по-многобройни от неговите сили и че собственоръчно е убил Шенегар Трот. Изглежда също така, че се е сдобил с известни научни познания, за които в Гранбретан все още се знае твърде малко. Това се потвърждава от тайнствения начин, по който ни се измъкна последния път. Което пък ме връща при втория разказ – него го чух от един от твоите хора, току-що завърнал се в Лондра.

– Какъв е той?

– На континента се разнесъл слухът, че Медният замък се появил отново и че Хоукмун и останалите превзели някакъв град на север от Камарг, като избили всички наши войници в него. Ще призная, че ми е доста трудно да повярвам в последното. Откъде ще събере Хоукмун толкова многобройна армия?

– Подобни слухове не са рядкост по време на война – съгласи се Мелиадус. – Но не е изключено този да е верен. Значи вече вярваш, че Хоукмун е по-опасен за нас от Хуон?

– Склонен съм да мисля така. Има още нещо, Мелиадус. Мисля, че тази битка трябва да свърши колкото се може по-скоро. Защото ако Хоукмун наистина е събрал голяма армия – в Амарек или някъде другаде – на нас ще се падне честта да я унищожим. Аз съм с вас, Мелиадус. До два дни ще докарам половинмилионна армия Хрътки, която да бъде на ваше разположение.

– Смяташ ли, че ще са достатъчно, за да превземем двореца?

– Вероятно, ако разполагаме, с артилерийска поддръжка.

– Ще я имате. – Мелиадус потупа Промп по рамото. – Ах, барон Адаз, сега вече не се съмнявам в скорошната победа!

– Но колко от нас ще доживеят да я видят с очите си? – рече Промп. – Превземането на двореца ще е свързано с огромни загуби – най-малко неколкостотин хиляди.

– Заслужава си жертвата, бароне. Повярвай ми, заслужава си.

Мелиадус почувства, че отново се изпълва с вдъхновение при мисълта за скорошния разгром на Хуон и най-вече заради възможността да си премери отново силите с Хоукмун – особено ако Калан открие начин да върне живота на Черната перла, както беше обещал.

СЕДМА ГЛАВА БИТКАТА ЗА ДВОРЕЦА НА ХУОН

От прозореца на своя кабинет Мелиадус наблюдаваше монтирането на новото оръжие на Калан върху покрива на шаба. Намираха се съвсем близо до двореца, където боят продължаваше с нестихваща сила. Промп все още не беше довел своите хора – очевидно изчакваше първия опит с машината на Калан, преди да предприеме атака срещу вратите на двореца. Огромната сграда сякаш можеше да издържи на всякакъв шум и да оцелее до края на света. Тя се издигаше на няколко нива, а горната ѝ част се губеше в навъсеното небе. На четирите ѝ краища бяха построени масивни отбранителни кули, които лъщяха в чудновата златиста светлина и бяха украсени с уродливи барелефи, изобразяващи различни мигове от древната величава история на Гранбретан. Целият сияещ в милион ослепителни цветове, защитен от гигантски стоманени порти, дебели няколко метра, дворецът сякаш се присмиваше на сражаващите се под него противници.

Докато го наблюдаваше, дори Мелиадус за миг бе завладян от съмнение, но сетне насочи вниманието си към оръжието на Калан. Сред бъркотията от жици и нагънати тръби се подаваше някаква фуния, която приличаше на чудовищен тропет. Беше насочена право към стените на двореца, по които се тълпяха защитниците с маски на богомолки, свине и мухи. Силите на останалите ордени се подреждаха в боен строй край стените на града – готвеха се да нападнат Мелиадус в тил и баронът си даваше сметка, че е настъпил критичният момент от боя. Успееше ли да наклони поне за малко везните на своя страна, би могъл да се надява, че колебаещите се засега ордени ще застанат под неговите знамена.

– Готова е – докладва Калан.

– Ами тогава използвай я – озъби се Мелиадус. – Насочи я към защитниците по стената.

Калан кимна. Помощниците му се втурнаха да изпълнят нареждането. Калан пристъпи тържествено напред, сграбчи една тежка ръчка, вдигна маската си за миг към небето, сякаш призоваваше божествата, да му помогнат, после дръпна ръчката към себе си.

Машината потрепери, запуши, изрева, разтърси се и изведнъж от фунията се показа гигантски пулсиращ синкав мехур, който излъчваше непоносима топлина. Мехурът се откъсна от дулото на оръдието и бавно полетя право към стените на двореца.

Мелиадус следеше като хипнотизирай полета на синкавия мехур, който доближи стената и се стовари върху група защитници. На лицето му се изписа задоволство, когато войниците нададоха ужасени писъци, строполиха се, целите покрити с лигава зеленикавосиня слуз, и изведнъж изчезнаха. Мехурът се затъркаля по стената, отскачайки от телата на войниците, докато накрая се пръсна. По каменния зид бавно се застича струйки лепкава слуз.

– Спука се – извика разгневен Мелиадус. – Нещо не е наред.

– Търпение, приятелю – успокои го Калан. Хората му вече насочваха дулото в друга посока. – Погледни! – Той дръпна ръчката, машината отново се разтърси и съскайки, изплю втори гигантски мехур. Мехурът полетя към стената, блъсна един каменен зъб и се затъркаля по друга група войници. Този път издържа по-дълго и премина по целия ред от защитници, преди да се пръсне.

– Следващия ще изпратим зад стената – изсмя се злобно Калан и дръпна ръчката, после без да губи време, за да провери резултата, той изстреля още няколко мехура, които прелетяха съвсем ниско над стената и се изгубиха в двора. Калан работеше трескаво, напълно погълнат от задачата, а машината свистеше, тресеше се и излъчваше непоносима топлина.

– Това вещество е в състояние да разяжда всичко! – извика развълнувано Калан. – Всичко! – Той спря за миг и посочи с пръст. – Виж какво става със стената!

И наистина, лепкавата слуз беше прокарала дълбоки бразди в камъка. Няколко масивни парчета от барелефите полетяха надолу и се разбиха на улицата, принуждавайки сражаващите се войници да се отдръпнат. Чудноватата смес разтваряше камъка така, както нагорещено олио би разтопило парче лед, и оставяше огромни отвори в стената на

двореца.

– А нашите хора как ще преминат през дупките? – попита Мелиадус. – Твоето изобретение едва ли прави разлика между свои и чужди.

– Не се бой – продължи да се киска Калан. – Въздействието на сместа продължава само няколко минути. – Той дръпна отново ръчката и изстреля поредния огромен нагорещен зелен мехур. В същия миг част от стената в непосредствена близост до дворецовата порта се срути с оглушителен трясък, разкривайки достатъчно широк отвор, през който да нахлуе цяла армия. Мелиадус възкликна ликуващо.

Внезапно от машината се разнесе пронизителен вой и Калан започна трескаво да натиска разни копчета върху импровизирания контролен пулт и да засипва помощниците си с кресливи заповеди.

В това време на покрива се показа Тарагорм и отдаде чест на Мелиадус.

– Виждам, че съм подценявал Калан. – Той доближи учения. – Моите поздравления, бароне.

Калан размаха ръка и закрещя възторжено:

– Видя ли, Тарагорм! Видя ли? Ето – опитай сам. Ей тази ръчка се дърпа.

Тарагорм сграбчи ръчката с две ръце и завъртя своята маска-циферблат към разрушената стена, зад която вече се виждаха отстъпващите към двореца гвардейци на Хуон, преследвани от търкалящите се смъртоносни сфери. Все пак артилеристите бяха успели да изтеглят оръдията си навътре и откриха огън с няколко тежкокалибрени огнестрела. Изригналите огнени потоци за щастие удариха в стената зад кулата, върху която бе разположен щабът на Мелиадус. Калан отново избухна в тържествуващ смях.

– Не виждат ли, че са безсилни срещу моето оръжие? Прицели се в оръдията им, Тарагорм. Изпрати им едно мехурче – точно там! – Той посочи с пръст прозорците, от които бяха изригнали огнените стълбове.

Тарагорм изглеждаше като хипнотизиран пред странната машина, а Мелиадус се забавляваше, наблюдавайки радостта на двамата учени, които приличаха на деца, подскачащи около нова играчка. Изпитваше благоразположение към всичко, защото вече нямаше съмнение, че машината на Калан е обърнала нещата в негова полза. Време беше на сцената да се появят Адам Проми и неговите войни.

Той се спусна по стълбите и повика робините с носилката. Настани се вътре, облегна се назад и се отдаде на спокойни разсъждения за предстоящата победа.

Внезапно над главата му се разнесе толкова силна експлозия, че цялата сграда се разтърси. Баронът скочи от носилката и се затича нагоре по стълбите. Но щом изскочи на покрива, бе принуден да отстъпи, прогонен от нагорещения въздух. И в същия миг зърна Калан, който се олюляваше, размахвайки ръце, със смачкана до неузнаваемост маска.

– Назад! – изкрещя Калан. – Машината избухна. Ако не бях при вратата, щеше да ме убие на място. Цялата кула е посипана със зелена слуз. Да се махаме преди да ни е изгорила.

– А Тарагорм? – досети се Мелиадус. – Къде е Тарагорм?

– Нищо не остана от него – отвърна Калан. – Хайде, да изчезваме оттук. Побързай, Мелиадус!

– Тарагорм е мъртъв? И толкова скоро, след като осъществи мечтата ми? – Мелиадус последва Калан надолу по стълбите. – Знаех, че ще ми създаде доста проблеми, след като се справим с Хуон. Тъкмо се чудех как да се отърва от него. Ето че сега всичко се реши от само себе си! Бедният ми зет!

Мелиадус избухна в смях и затича надолу.

ОСМА ГЛАВА ФЛАНА НАБЛЮДАВА БИТКАТА

Флана Микосеваар следеше развоя на битката от покрива на своята кула, където се намираше в относителна безопасност. Тя видя нахлуващите през отвора в стената войници и взрива върху кулата, която Мелиадус бе определил за свой щаб.

Когато кулата се срина, разрушавайки няколко сгради, графинята си помисли, че Мелиадус е загинал, но малко по-късно зърна знамето с неговия герб да се вее в челната редица на шурмуващите. Видя също така и знамето на Адаз Проми и остана изненадана, че Вълците и Хрътките – съперници открай време – шурмуват двореца заедно.

Флана въздъхна отегчено. Шумът от битката непрестанно се усиливаше и от него нямаше никакво спасение. Защитниците правеха отчаяни опити да насочат дулата на огнестрелните оръдия надолу и да скъсят дистанцията за обстрел, но артилерията вече беше безполезна. Бяха я разположили така, защото очакваха обсадата да продължи дълго, и сега вече беше невъзможно да преместят оръдията на по-изгодна позиция. Само няколко по-дребни огнестрели все още бълваха пламъци зад разбитите дворцови порти.

Не след дълго шумът от битката започна да отслабва и мислите на Флана отново се насочиха към д'Аверк. Новините, донесени от Адаз Промп, бяха пробудили надеждите ѝ, защото ако Хоукмун беше жив, напълно възможно бе и французинът да е редом с него.

Но дали някога щеше да го види отново? Или нейният възлюбен щеше да загине в някоя предстояща битка с преобладаващите сили на Гранбретан? Дори и да оцелееше, беше обречен на постоянно преследване, както всички заклетни врагове на Тъмната империя. Рано или късно Хоукмун, д'Аверк и техните съюзници щяха да срещнат смъртта си. Можеше и да стигнат бреговете на континента, но едва ли щяха да успеят да приближат Лондра или да прекосят канала – както Сребърният мост, така и всички кораби се охраняваха зорко.

Мина ѝ мисълта да сложи край на този досаден живот, но после реши, че не си заслужава усилието. Можеше да го стори, когато изчезне и последната надежда – не по-рано. От друга страна, ако станеше кралица, щеше да разполага с неограничена власт. А това означаваше, че би могла да поиска от Мелиадус да прости на д'Аверк – баронът едва ли го поставяше на първо място сред враговете си, въпреки че французинът официално бе обявен за предател.

Откъм двореца се разнесоха възторжени крясъци. Флана вдигна глава.

Мелиадус и Адаз Промп нахлуваха през портите начело на своята армия. Победата беше съвсем близко.

ДЕВЕТА ГЛАВА УБИЙСТВОТО НА КРАЛ ХУОН

Възседнал своя вран жребец, барон Мелиадус се носеше в безумен галоп по коридорите на двореца. Неведнъж преди бе идвал тук, но винаги за да бъде оскъргбен и подлаган на унижения. Ето че сега могъщият му боен вик отекваше в залите, а маската с озъбената вълча паст блестеше победоносно, докато гвардейците се разбягва-ха пред него като подплашени хлеббарки. Мелиадус ги косеше с огромния си меч, който неведнъж бе предлагал в служба на краля. Той изправи коня на задните му крака и копитата заудряха шлемовете на Богомолките със същата страшна сила, с каквато бяха тъпкали земите на покорените страни.

Мелиадус се разсяя гръмогласно. Мелиадус изрева възторжено. Мелиадус препусна към тронната зала, където се стичаха последните

живи защитници. Зърна ги в далечния край на залата, тъкмо когато се опитваха да насочат единствения оцелял огнестрел. Начело на малка дружина вълчи войни баронът пришпори непоколебимо коня напред и се връза в оръдието още преди артилеристите да го подготвят за стрелба. Няколко огнестрела удариха по щурмуващата конница, но Мелиадус дори не им обърна внимание. С пламнали като на някакво митично чудовище очи разяреният му жребец повалише всичко, което се изпречваше на пътя му.

Мелиадус замахна с меча и покоси няколко Богомолки. Зад себе си оставяше диря от окървавени трупове, сякаш беше надарен със свръхестествени сили.

Но не божественият дар, а въодушевлението от войната и дивата енергия, породена от жаждата да убива, помагаша на барона да преодолее защитата при вратите на тронната зала и да всява ужас и смут в редовете на противника. Тук бяха хвърлени последните сили – всички годни да носят оръжие. Баронът приближи следващата редица гвардейци, поздрави ги с гръмогласния си смях и препусна невъзмутимо срещу копията, право към тронния глобус, пред който толкова често беше превидал гръб...

ДЕСЕТА ГЛАВА ГЕРОИТЕ ИЗЛИЗАТ НА СЦЕНАТА

– Укреплението е обхванато от пламъци – рече Оладан, който се беше обърнал на седлото, за да погледне за последен път гарнизона. Нито един войн-плъх не беше оцелял след кратката схватка, с изключение на коменданта на гарнизона. Но последният едва ли щеше да се радва дълго на късмета си – очакваше го бавна и мъчителна смърт на ешафода, на който лично той бе обезглавил немалко граждани през последните дни.

А шестте огледални шлема поеха към хоризонта. Хоукмун, Изелда, граф Медни, д'Аверк, Оладан и Боуджентъл се отдалечаваха от току-що освободения град начело на петстотин камаргски гвардейци, въоръжени с огнестрели.

Още първата схватка след напускането на Камарг бе завършила със светкавична победа. Използвайки предимствата на изненадата, те бяха помели малобройния гарнизон само за половин час.

Вдъхновен от победата, изпълнен с енергия, Хоукмун поведе своите другари към следващия град, където бяха разположени по-

значителни сили на Тъмната империя.

Но изведнъж забеляза право към тях да язди конник и дръпна юздите, познал по огромната секира, че това е Орланд Фанк.

– Добра среща, приятели! Нося ви някои вести, които обясняват много. Чудовището, изглежда, си е захапало опашката. В Гранбретан е избухнала гражданска война. Лондра се е превърнала огромно бойно поле, като барон Мелиадус е оглавил лично бунта срещу крал Хуон. Загиналите трябва да са безчет.

– Ясно защо силите им тук са така оредели – рече Хоукмун, вдигна шлема и изтри потното си чело с копринена кърпичка. Толкова отдавна не беше слагал шлем, че се чувстваше неудобно под него. – Призовали са всички на помощ в двореца.

– Или при Мелиадус. И на това ако не му кажеш късмет, а?

– Така си е – съгласи се граф Медни. – Колкото по-дълго се трепят, толкова по-големи стават нашите шансове за успех. А през това време ще се прокраднем до Сребърния мост, ще пресечем Канала и ще достигнем безпрепятствено бреговете на Гранбретан. Май късметът наистина е на наша страна, любезни Фанк!

– Късмет, съдба или providение – наречете го както ви е угодно – отвърна Фанк.

– Щом е така, да бързаме към брега – предложи Изелда.

– Така ще сторим – кимна Хоукмун. – Да побързаме и да се възползваме от суматохата.

– Разумна мисъл – кимна Фанк. – И понеже аз съм човек разумен, този път ще тръгна с вас.

– Добре си дошъл, уважаеми Фанк.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА НАЙ-РАЗЛИЧНИ НОВИНИ

Мелиадус стенеше проснат върху носилката. Калан се беше привел и преглеждаше ослепелите му очи.

– Какво ми е, Калан? – повтаряше с променен от болка и гняв глас Мелиадус. – Защо не виждам?

– Временна загуба на зрението от силния блясък при експлозията – успокои го Калан. – До ден-два зрението ти ще се възстанови.

– Един-два дни! Сега ми трябва! Сега – когато победата е в ръцете ми. Преди някой да е помислил, че може да я използва за своя сметка.

Трябва да убедя останалите барони да се закълнат във вярност пред Флана, а после да открия Хоукмун. Моите планове! Всичко, на което разчитам, е изложено на риск!

– Повечето барони вече се съгласиха да те подкрепят – рече Калан. – А и друго не им оставаше. Само Джерек Нанкенсеен и Ордена на Мухата представляват известна опасност, както и Бренал Фарну – но Фарну на практика вече няма свой орден. Повечето Плъхове загинаха по време на сражението. В момента Адаз Промп преследва останалите към покрайнините на града.

– Значи Плъховете са избити – кимна замислено Мелиадус. – А какъв според теб е общият брой на загиналите?

– Около половината от цялата армия на Гранбретан.

– Половината? Унищожил съм половината от нашата армия? Половината от силата ни?

– Не си ли заслужаваше, като се има предвид какво спечели?

Мелиадус премигна с невидящите си очи.

– Да... май си прав...

Той рязко се надигна и седна.

– Смъртта им беше оправдана, Калан. Направих го заради Гранбретан – за да отгърва света от негодници като граф Медни и Хоукмун. Трябва да успея, Калан, иначе всички кръвопролития ще се окажат напразни!

– Не се безпокой за броя на жертвите – успокои го Калан с уморена усмивка. – Вече работя над нова машина.

– Ново оръжие?

– Всъщност е старо, но отдавна не е използвано.

– Какво е то?

Калан се изкиска.

– Машината на Черната перла, барон Мелиадус. Съвсем скоро Хоукмун отново ще бъде във властта ни и Черната перла ще изяде мозъка му.

Лицето на барона се озари от щастлива усмивка.

– Ох, Калан! Най-сетне!

Калан положи внимателно барона на носилката и на-маза очите му със специален мехлем.

– Спи и сънувай така мечтаното отмъщение, стари приятелю. Дватама ще му се наслаждаваме заедно. – Калан вдигна глава. На прага беше застанал вестоносец. – Какво има? Какви са новините?

Вестоносецът дишаше тежко.

– Идвам от континента, ваши превъзходителства. Нося новини за Хоукмун и неговите хора.

– Казвай веднага! – Мелиадус скочи от носилката, без да обръща внимание на капещия по лицето му мехлем. Беше забравил, че е свалил маската си. – Какво знаеш за Хоукмун?

– Пресякъл е Сребърния мост, милорд.

– Значи смята да нахлуе в Гранбретан! – извика разгневен Мелиадус. – И колко е голяма армията му?

– Петстотин души, милорд.

Мелиадус започна да се смее.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА НОВАТА КРАЛИЦА

Калан поведе Мелиадус нагоре по стълбите към трона, който бе заменил злокобния тронен глобус. Флана Микосеваар вече бе заела полагащото ѝ се място, скрила лицето си с нова, обсипана с диаманти жеравова маска и с корона на главата. Отпред бяха коленичили всички верни благородници.

– Склонете глави – извика Мелиадус и гласът му отекна в дълбините на огромната зала – пред вашата нова кралица. Под нейното управление ще достигнем величие, каквото никога досега не сме познавали. Ние стоим на прага на нова епоха – епоха на разцвет, на безгрижно безумие и гръмогласни удоволствия – такива, каквито са по вкуса само на един истински гранбретанец. Светът ще бъде нашата нова играчка!

Церемонията продължи, като всеки барон доближаваше кралицата, за да се закълне тържествено във вяроност. Когато най-сетне всичко, барон Мелиадус отново взе думата.

– Къде е Адаз Промп, Главнокомандуващ армиите на Гранбретан?

– Тук съм, милорд – надигна се Адаз, – и благодаря за честта, която сте ми оказали. – Мелиадус обявяваше за първи път на всеослушание намерението си да назначи Промп на толкова висок пост.

– Да чуем какво е положението с бунтовниците.

– Силите им се топят с всяка минута, милорд. Джерек Нанкенсеен е убит, а воините от неговия орден – напълно обезверени. Бренал Фарну и малобройна дружина Плъхове са се скрили в някаква дупка на Съсекс, откъдето скоро ще ги измъкнем. Всички останали се обединиха под знамената на кралица Флана.

– Великолепно, Адаз Промп, доволен съм от чутото. А какво става с Хоукмун и неговата смешна армия? Все още ли настъпва към нас?

– Така твърди съгледвачът, когото изпратихме с орнитоптер, милорд. Наближават отсамния край на Сребърния мост.

Мелиадус се засмя.

– Пуснете ги да минат. Нека се приближат още и тогава ще ги пометем. Калан, как върви работата с машината?

– Почти е готова, милорд.

– Добре. Време е значи да се отправим към Дувър и да посрещнем Хоукмун и неговите приятелчета. Да вървим, капитани мои.

Калан отново поведе Мелиадус, този път надолу по стъпалата и през залата към огромната порта – същата, която доскоро зорко охранявана от войни-богомолки, а сега заобиколена от Вълци и Лешояди. Мелиадус съжали, че не може да се порадва поне на тази гледка и за пореден път да вкуси триумфа на победата.

Щом вратите зад Мелиадус се затвориха, Флана се размърда на трона и с преbledняло лице се замисли за д'Аверк. На няколко пъти се беше помъчила да заговори Мелиадус, но баронът почти не я чуваше. „Ще го убие ли?“ – питаше се тя.

Но не само тази мисъл я безпокоеше. Живяла дълги години в самота, тя бе посветила значителна част от времето си на стари ръкописи и книги от древността, в някои от които се разказваше за времето преди Трагичното хилядолетие. Флана беше изпълнена с увереност, че каквото и да се случи с нея и Мелиадус, имперското управление е навлязло в последния стадий на своето разложение. Завоевателните войни, вътрешните междусобици – всичко това бяха недвусмислени признаци, че империята скоро ще се разпадне, а гранбританската нация ще изчезне от лицето на земята. И въпреки че този процес можеше да продължи още двеста, петстотин или дори хиляда години, нямаше никакво съмнение, че Тъмната империя е обречена.

Молеше се само мястото ѝ да заеме някоя по-достойна сила.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА „КАКВО ВИЖДАШ?“

Мелиадус дръпна юздите на жребеца си.

– Няма да се отделяш нито крачка от мен, момче. Ще ми казваш точно какво виждаш, за да мога да ръководя битката.

– Разбрано, милорд.

– Добре. Войсковите части подредиха ли се?

– Тъй вярно, милорд. Очакват знак от вас.

– Вижда ли се вече онзи негодник Хоукмун?

– По Сребърния мост право към нас препускат някакви конници. Съвсем скоро ще се срещнат с нашите предни редици – ако преди това не побягнат.

– Няма да побягнат – изсумтя Мелиадус. – Не познаваш Хоукмун. Сега виждаш ли ги по-ясно?

– Виждам някакви сребристи отблясъци – като сигнали от хелиограф – един-два-три, четири-пет-шест. Отразяват светлината на слънцето. Шест сребърни огледала. Какво ли може да е това?

– Може би остриета на копия?

– Не, милорд, не са копия.

– Както и да е, скоро ще узнаем.

– Да, милорд.

– А сега какво?

– Виждам шестима ездачи, предвождащи малобройна конница. Главата на всеки от шестимата сияе в сребрист ореол. Ами да, милорд, отблясъците са от шлемовете им! Разбира се, че от шлемовете!

– Сигурно са добре полирани, а?

– Прикриват и лицата им. Толкова са ярки, че...е направо непоносимо да ги гледаш.

– Странно... Но няма значение, скоро ще разтрошим тези шлемове с остриетата на нашите оръжия. Нали предаде нареждането Хоукмун да бъде заловен жив, а всички останали – избити?

– Предадох го, милорд.

– Добре.

– Казах им и другото – ако Хоукмун внезапно се хване за главата и започне да се държи странно, да ви известят незабавно.

– Чудесно – кимна доволно Мелиадус. – Идва часът да отмъстя за всичко.

– Почти стигнаха края на моста, милорд. Забелязаха ни, но не спират.

– Тогава дай сигнал за атака – нареди Мелиадус. – Глашатай, надуйвай тръбата.

– Нападат ли вече? – попита след малко баронът.

– Нападат, милорд.

– И какво става? Срещнаха ли се двете армии?

- Срецнаха се, милорд.
- Казвай какво става!
- Не съм... не съм съвсем сигурен, милорд... толкова силно блестят шлемовете им... а и всичко е озарено от някаква чудна розова светлина... но армията на Хоук-мун е по-голяма, отколкото изглеждаше в началото. Има пехота... и кавалерия също! Кълна се в зъба на Хуон, ох, простете, милорд, в гърдите на Флана! Никога досега не съм виждал по-странни войници!
- Как изглеждат?
- Това са варвари... ужасно примитивни – и свирепи! Врязват се в нашите редици като нож в кашкавал!
- Какво? Не може да бъде. Ние разполагаме с пет хиляди души, а те с петстотин. Всички съгледвачи го потвърдиха.
- Повече от петстотин са, милорд. Много повече.
- Нима съгледвачите са се измамили? Или всички се побъркваме колективно? Хоукмун сигурно е довел тези варварски воители от Амарек. Какво става? Какво става? Отблъснаха ли атаката нашите сили?
- Още не са, милорд.
- Но какво толкова чакат?
- Те отстъпват, милорд.
- Отстъпват? Невъзможно!
- Бих казал, че отстъпват доста бързо, милорд. Имам предвид оцелелите.
- Какви ги говориш? Колко са останали от първоначалните пет хиляди?
- Не повече от петстотин души, милорд. Редовете им са разпокъсани.
- Кажете на пилота да подготви орнитоптера за полет.
- Слушам, милорд.
- Готов ли е вече?
- Тъй вярно, милорд.
- Какво става с Хоукмун и неговата шайка? Какво правят онези със сребърните шлемове?
- Преследват остатъците от нашата армия, милорд. Полето е осеяно с трупове. В момента свирепите воители довършват нашата пехота. Само кавалерията успя да се измъкне.
- Не мога да повярвам! О, проклета да е тази слепота! Струва ми се, че сънувам кошмарен сън!
- Ще ви отведе при орнитоптера, милорд.

– Благодаря ти, момче. Ей, пилотът – карай право към Лондра. Побързай! Трябва да обмисля новите планове.

В мига, когато орнитоптерът се издигаше, плющейки с металните си криле, Мелиадус зърна сребристи отблясъци, премигна и погледна надолу. Изведнъж установи, че вече може да вижда. Различаваше съвсем ясно шестте сияещи шлема, за които бе споменало момчето, виждаше избитите легиони, на които бе възложил да разбият армията на Хоукмун, виждаше паническия бяг на остатъците от своята горда кавалерия. Чуваше и далечния подигравателен смях, който сигурно принадлежеше на най-заклетия му враг.

Един от конниците спря и размаха заканително юмрук.

– Хоукмун! Хоукмун! – отекна над полето. Сребърният шлем гледаше право към орнитоптера.

– Каквито и магии да използваш, Хоукмун, тази нощ ще си мъртъв. Мъртъв. Мъртъв!

Баронът надникна отново през прозореца и пак дочу стихващия смях на Хоукмун. Потърси с поглед варварите, които бяха разбили армията му. Не видя нито един.

Какъв беше този кошмар? А може би момчето беше съюзник на Хоукмун? Или пък варварите бяха станали невидими?

Мелиадус разтърка очи. Вероятно все още не беше възстановил зрението си напълно. Сигурно варварите бяха в другия край на бойното поле.

Но не, не се виждаха никъде.

– Побързай! – подвикна той на пилота. – Час по-скоро трябва да се върнем в Лондра!

Вече си даваше сметка, че разгромът на Хоукмун няма да е толкова лесен, колкото очакваше първоначално. Но след това си спомни за Калан и Машината на Черната перла и на лицето му разцъфна зловеща усмивка.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА СИЛАТА СЕ ЗАВРЪЩА

Все още възбудени от битката, в която бяха изгубили само дванадесет души и имаха не повече от двадесет леко ранени, шестимата свалиха огледалните си шлемове и изпроводиха с погледи отстъпващата панически кавалерия.

– Май ги изненадахме с Легиона на зората – засмя се граф Медни. – Заварихме ги неподготвени и затова почти не се отбраняваха. Но като стигнем Лондра, положението ще се промени.

– Така е – кимна Хоукмун. – Няма никакво съмнение, че следващия път Мелиадус ще изкара на полето много повече войни, и то най-добрите. – Той докосна висящия на шията му амулет, после погледна Изелда, която разтърсваше русите си коси.

– Ти се би храбро, милорд – рече тя. – Би се за сто души.

– Защото амулетът ми дава сила за петдесет, а твоята любов – за още толкова – усмихна се той.

– В двореца не ме ухажваше така – засмя се тя.

– Може би защото те заобичах повече от когато и да било.

Д'Аверк се покашля вежливо.

– Дали да не разположим лагера на една-две мили по-нататък? Тези трупове ми навяват печал.

– Аз ще се погрижа за ранените – заяви Боуджентъл и насочи коня си към камаргската кавалерия.

– Справихте се чудесно, момчета – извика на гвардейците си граф Медни. – Съвсем като в старите дни, а? Когато се биехме из Европа! А сега се сражаваме за нея.

Хоукмун понечи да добави нещо, но неочаквано нададе болезнен вик. Шлемът се плъзна от пръстите му, той притисна с ръце слепоочията си, очите му се изцъклиха от болка и ужас. Олюля се в седлото и щеше да падне, ако Оладан не го беше задържал.

– Какво има, дук Дориан? – извика разтревожено българинът.

– Защо извика, любов моя? – попита Изелда, скочи от коня и дотича да помогне на Оладан.

Хоукмун едва успя да прецеди няколко думи през здраво стиснатите си челюсти.

– П... Перлата... Черната перла... тя отново разяжда мозъка ми! Възвърнала е силата си! – Той се килна на една страна и падна в прегръдките им. Лицето му беше мъртвешки бледо. В мига, когато отпусна безжизнено ръце, всички видяха, че е казал истината. Черната перла, изглежда, отново кипеше от живот. Беше възвърнала предишния си блясък и сияеше със злокобна светлина.

– Оладан, мъртъв ли е? – проплака изплашената Изелда.

Дребният воин поклати глава.

– Не – жив е. Но няма да издържи дълго, отсега ще ви кажа. Боуджентъл! Сър Боуджентъл! Елате бързо.

Боуджентъл препусна към тях, скочи и пое главата на Хоукмун. Не за първи път виждаше приятеля си в подобно положение.

– Ще се опитам поне отчасти да облекча мъките му, но всичко, от което се нуждая, остана в Медния замък.

Боуджентъл се захвана незабавно за работа. Останалите го наблюдаваха с преbledнели лица. Най-сетне Хоукмун отвори очи и изстена мъчително.

– Перлата... – бяха първите му думи. – Сънувах, че разяжда мозъка ми...

– И така ще стане, ако не открием начин да я неутрализираме – промърмори Боуджентъл. – За момента успях да прогоня силата ѝ, но нямам представа кога пак ще се завърне, и то с утроена мощ.

Хоукмун се изправи уморено. Едва се държеше на крака, лицето му бе покрито с пот.

– Трябва да потеглим незабавно и да превземем Лондра преди да е станало късно. Ако въобще има време за това.

– Да, ако има време.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА ВРАТИТЕ НА ЛОНДРА

Цветът на гранбританската армия бе строен пред вратите на Лондра. Шестимата ездачи изкачиха близкия хълм, следвани от камаргската конница.

Измъчван от разяждащо главоболие, Хоукмун вдигна ръка и докосна Червения амулет. Знаеше, че ако все още е жив, дължи го само на него, защото именно амулетът неутрализираше силата на Черната перла. Някъде долу, в града, Калан бе задействал машината, възвърнала живота на вградения в челото му камък. За да стигне до Калан, трябваше първо да превземе града и да унищожи огромните сили, които Мелиадус бе изпратил насреща им.

Хоукмун не изпитваше никакво колебание. А и нямаше право на това, защото всяка секунда бе от огромно значение. Той извади Меча на зората и даде знак за атака.

Камаргската конница прехвърли билото на хълма и литна надолу, срещу десетократно по-многобройния противник.

Откъм гранбританските позиции блеснаха дулата на огнестрели и камаргските гвардейци отвърнаха на стрелбата, без да забавят ход.

Хоукмун изчака да настъпи подходящият момент, сетне вдигна меча към небето.

– Призовавам Легиона на зората! Призовавам Легиона на зората! – извика той, но миг по-късно изстена болезнено, почувствал нарастващата топлина на перлата.

– Какво има, моя любов! – нададе уплашен вик Изелда и препусна към него. Но Хоукмун нямаше сили да отговори.

И тогава двете армии се сблъскаха. Очите на Хоукмун бяха така замъглени от болка, че той с мъка различаваше очертанията на противника и дори не знаеше дали Легионът на зората се е материализирал. Ала изведнъж небето се озари от розови светкавици. Той почувства как го изпълва силата на Червения амулет, как се сблъсква с мощта на Черната перла. Завладя го бойна възбуда. Но колко още щеше да издържи?

Намираше се във вихъра на боя, наоколо се мятаха побеснели коне, мяркаха се шлемове на войни-лешояди, които размахваха тежки боздугани, заострени като клонове на хищни птици. Хоукмун отби един удар, замахна с меча и посече дебелия броня на изпречилия се насреща му противник. Завъртя се в седлото, промуши друг Лешояд в шията, размина се на косъм с летящия към главата му боздуган и наръга притежателя му в корема.

Битката беше шумна, разгорещена, истерична. Във въздуха мирисеше на страх и Хоукмун съвсем скоро стигна до заключението, че това е най-безмилостното сражение, в което е участвал, защото, ужасени от внезапната поява на свирепия легион, гранбретанците се сражаваха като подивели, забравили всякакъв боен ред и без да се вслушват в кресливите команди на началниците си.

Хоукмун знаеше, че при такава безогледна сеч оцелелите ще са съвсем малко. Подозираше, че той самият няма да е сред тях, защото болката в главата му постепенно бе започнала да се усилва отново.

Оладан умря сам, далеч от другарите си, и смъртта му бе лишена от достойнство, защото обкръжилите го войни-свине го насякоха на парчета с бойните си секири.

Но ето как загина граф Медни:

Насреща му изскочиха трима барони: Адаз Проми, Мигел Холст и Сака Герден (последният оглавяваше Ордена на Бика). Разпознаха го незабавно, въпреки шлема, благодарение на медните му доспехи. И тримата се нахвърлиха върху него едновременно – хрътка, коза и бик – размахали саби, за да го съсекат.

Графът тъкмо бе повалил поредния си противник (който бе убил

коня му, принуждавайки го да се спеша), когато забеляза новата опасност, сграбчи тежкия меч с две ръце, завъртя го в кръг и посече краката на конете, а бароните се преметнаха от седлата и се стовариха в меката кал. Графът промуши Адаз Промп отзад, с втория удар отсече главата на Мигел Холст, макар предводителят на Козите да молеше за милост, и се изправи да посрещне Сака Герден. Барон Сака единствен бе имал достатъчно време, за да заеме удобна позиция за бой, но когато графът го доближи, той разгърси глава, заслепен от огледалния му шлем. Като видя това, графът свали шлема и го запрата встрани, а после развя гордо червената си коса и извика с глас, прегракнал от възбудата на боя:

– Не желая да се възползвам от каквито и да било предимства. Хайде сега да видим кой е по-добрият.

Сака Герден полетя напред като разярен бик, но баронът отстъпи ловко от пътя му, завъртя меча в широк кръг и го стовари върху шлема, като разсече не само метала, но и черепа под него. Баронът се стовари на колене, графът понечи да се усмихне, доволен от победата, ала в същия миг в гърлото му се заби дълго копие. Въпреки непосилната болка графът събра сетни сили, сграбчи дръжката на копие, дръпна към себе си коварния нападател и отвърна на удара със смъртоносен удар. Ето така издъхна граф Медни.

Орланд Фанк беше свидетел на цялата сцена. Беше се присъединил към камаргската армия малко преди началото на сражението, а после се беше отличил, размахвайки смъртоносната си бойна секира като някаква зловеща коса. Но смъртта на графа го стъписа. Моментът беше преломен – изгубили значителна част от предводителите си, гранбретанците се опитваха да се прегрупират пред вратите на града и единственото, което ги спираше да не побягнат назад, бе страховитият вид на барон Мелиадус, облечен в черни доспехи, с черен вълчи шлем на главата и тежък меч в ръка.

Но и баронът беше изтикан назад, когато Хоукмун, Изелда, д'Аверк, Боуджентъл и Орланд Фанк поведоха на шумр оцелелите камаргски гвардейци, съпровождани от свирепите варвари на зората, чийто напевен химн се носеше над полето.

Не успяха дори да затворят вратите пред настъпващата армия. Едва сега барон Мелиадус осъзна колко погрешно е преценил силата на Хоукмун и колко е надценил собствените си възможности. Единственото, което оставаше, бе час по-скоро да вкара в боя свежи подкрепления и да разчита, че междувременно Калан ще намери начин да увеличи мощта на Черната перла.

Но изведнъж сърцето му се изпълни с надежда, защото забеляза, че Хоукмун се люшка в седлото, вдигнал ръце към сребърния си шлем, а някакъв непознат здравеняк с вълнена шапка и огромна бойна секира го подкрепя с ръка.

– Послушай ме, човече, чуваш ли? – шепнеше Фанк на Хоукмун. – Време е да използваш Руническия жезъл. Време е да извадиш на бял свят нашето знаме. Бързо, Хоукмун, инак не ще преживееш и минута повече!

Хоукмун чувстваше перлата в мозъка си като плъх, затворен в клетка, но въпреки това успя да измъкне от пояса си Жезъла, вдигна го към небето, както го беше посъветвал Фанк, и забеляза, че въздухът наоколо се изпълва с разноцветни лъчи.

– Руническият жезъл! – изрева Фанк. – Това е Руническият жезъл! – После избухна в смях, забелязал панически бягащите гранбретанци, които бяха напълно деморализирани, въпреки преимуществото си в численост. А Хоукмун вече се чувстваше като победител.

Но барон Мелиадус не беше готов да се предаде толкова лесно.

– Нима се боите от някакво парче метал? – извика той на хората си. – Нищо не може да ви стори. Напред, глупаци, довършете ги!

Междувременно камаргската армия нахлу през вратите на Лондра, където все още имаше поне милион въоръжени мъже, способни да ги разгромят. Начело яздеше Хоукмун, размахал Жезъла като знаме.

Като насън предвождаше своя призрачен легион Хоукмун, вдигнал в дясната си ръка Меча на зората, а в лявата стиснал Руническия жезъл.

В тесните улици двете армии се притиснаха плътно една в друга. Гранбретанците се опитваха да свалят своите противници от седлата, но почти не можеха да помръднат. Хоукмун забеляза един воин със сребърен шлем да се отбранява от атаките на поне дузина гранбретанци и сърцето му се сви при мисълта, че това може да е Изелда. Тялото му се изпълни с нова енергия, той се извърна и направи отчаян опит да доближи изпадналия си в беда другар, но друг рицар със сребърен шлем вече бързаше на помощ и той изведнъж осъзна, че Боуджентъл е бил нападеният, а Изелда – тази, която се бе втурнала да го подкрепи.

Но безуспешно. Боуджентъл внезапно се скри от погледите им зад гора размахани оръжия, които се вдигаха и спускаха ритмично, а после шлемът му се показа отново – набучен на дълго окървавено копие. Изелда го отсече заедно с китката, която го размахваше тържествуващо.

Последва нова разяждаща мозъка атака. Калан очевидно засилваше непрестанно въздействието на машината. Хоукмун изстена, погледът му

отново се замъгли, но въпреки това успя да отбие няколко удара, без да изпусне Жезъла.

Когато мъглата пред очите му се разсея, макар и за кратко, той видя, че д'Аверк е скочил от притиснатия в мелето кон и си проправя път с меча през редиците на противника. Изведнъж Хоукмун се досети накъде е тръгнал французинът – към двореца, където беше неговата любима, кралица Флана.

И ето как загина д'Аверк:

Най-сетне храбрият французин успя да се добере до двореца, полуразрушен след скорошния шурм на Мелиадус, скочи през един отвор в стената и затича нагоре по стълбите към вратата, пред която го очакваха няколко въоръжени с огнестрели стражи. Когато до ушите му достигна зловещото свистене, предвещаващо скорошни изстрели, д'Аверк се хвърли на земята секунда преди над него да изригнат няколко огнени стълба. За щастие, съвсем наблизко забеляза един захвърлен огнестрел. Взе го, вдигна се светкавично и покоси стражите, които преграждаха пътя му към вратата.

Д'Аверк прекрачи трупове и затича по коридора, тропотът на богушите му отекваше надалече. Пред вратите на тронната зала го очакваше още една група пазачи, които д'Аверк успя да изненада и повали с един изстрел, но този път той също бе ранен леко в рамото. Сетне открихна масивната порта и надникна в тронната зала. Подиумът с трона бе на около половин миля навътре, но д'Аверк не се съмняваше, че там го очаква Флана.

Той блъсна вратата и се затича, викайки името ѝ:

– Флана! Флана!

Кралицата, която се бе отдала на мечти, вдигна глава и зърна приближаващата се фигура. Името ѝ отекваше в стените на залата.

– Флана! Флана! Флана!

Тя позна гласа, но си помисли, че все още не се е пробудила и че сънят продължава.

А междуременно тичащият приближи трона и тя забеляза, че носи полиран сребрист шлем, гладък като огледало. Фигурата... не познаваше ли тази фигура?

– Хюлам? – прошепна неуверено тя. – Хюлам д'Аверк.

– Флана! – Той вдигна ръце, свали шлема и го запрати на пода. – Флана!

– Хюлам! – Тя се изправи и се спусна по стълбите срещу него.

Той разтвори ръце, готов да я приеме в обятията си.

Но така и не се докоснаха. Като светкавица от една висока галерия удари пламъкът на огнестрел и превърна в пепел красивото лице, а французинът се строполи с ужасен писък в краката на кралицата. Втори изстрел в гърба накара тялото му да се сгърчи конвулсивно и когато го прегърна, тя осъзна, че държи в ръцете си само бездиханен труп. От гърдите ѝ се изтръгнаха мъчителни ридания.

А от високата галерия долетя спокойният глас на пазача.

– Вече сте в безопасност, ваше величество.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА ПОСЛЕДНАТА БИТКА

Силите на Тъмната империя продължаваха да се множат, прииждайки от всички краища на този огромен град-лабиринт, но Хоукмун бе завладян от отчаяние, защото забеляза, че Легионът на зората непрестанно се топи. Все по-често на мястото на някой убит воин не се появяваше друг. Въздухът бе изпълнен със сладниково-горчивия мирис на Жезъла и с познатите причудливи разноцветни фигури.

Изведнъж Хоукмун зърна Мелиадус и в същия миг почувства толкова непоносим прилив на разяждаща болка, че се преви и падна от седлото.

Мелиадус скочи от своя черен жребец и бавно приближи Хоукмун. Руническият жезъл бе паднал от лявата ръка на Дориан, а дясната стискахе отпаднало дръжката на Меча на зората.

Хоукмун се размърда и изстена. Битката наоколо кипеше с пълна сила, но той сякаш не я забелязваше. Усещаше как го напускат и последните резерви от енергия, чувстваше нарастващата болка, а когато отвори очи, зърна крачещия към него Мелиадус и триумфално озъбената вълча паст. Гърлото на Хоукмун беше пресъхнало. Той напрегна сетни сили и се помъчи да сграбчи Жезъла.

– Най-сетне, Хоукмун – разнесе се тихият глас на Мелиадус. – Виждам, че си започнал да чувстваш болката. Виждам, че си на предела на силите си. Съжалявам само, че няма да доживееш, за да присъстваш на вашия окончателен разгром. Скоро Изелда ще бъде моя. Можеш ли да се изправиш? – попита почти загрижено Мелиадус. – Или болката в черепа е толкова непоносима, че те парализира? Да оставя ли на нея да те довърши, или ще ме помолиш аз да ти окажа тази чест? Не можеш ли да говориш, Хоукмун? Хайде, помоли се за милост.

Хоукмун стисна конвулсивно Руническият жезъл и почувства как силата му се възвръща – не много, но достатъчно, за да се изправи. Беше се превил и дишаше на пресекулки. Погледна с подпухнали очи барона, тъкмо когато Мелиадус се готвеше да му нанесе смъртоносен удар.

Хоукмун се помъчи да вдигне меча, но не успя.

Мелиадус се поколеба.

– Значи не можеш и да се биеш. Жал ми е за теб, Хоукмун. – Той протегна ръка. – Дай ми този малък жезъл. Тъкмо в него се заклех, че ще отмъстя за онова, което се случи в Медния замък. Ето че удари часът да изпълня заканата си. Хайде, дай ми го, Хоукмун.

Хоукмун отстъпи няколко крачки назад и завъртя глава, останал без сили дори да говори.

– Хоукмун, дай ми жезъла.

– Няма... да... го... получиш... – рече пресипнало Дориан.

– Тогава първо ще те убия. – Мелиадус вдигна сабята си, но изведнъж Руническият жезъл започна да пулсира с ярка светлина и баронът стъписано се облещи в отражението си върху огледалния шлем на Хоукмун. Ръката му нерешително потрепери.

Изпълнен с нови сили от пробудилия се Жезъл, Хоукмун вдигна тежкия меч, осъзнавайки, че ще успее да нанесе само един удар и че този удар трябва да убие човека, замръзнал пред него и втренчил невярващ поглед в собственото си отражение.

Мечът на зората се издигна право нагоре, после се стовари върху Мелиадус, разсече рамото му и достигна право до сърцето. От гърлото на барона се изтръгна предсмъртен вик.

Мелиадус пое мъчително дъх и промълви с последни сили:

– Проклет да е... Проклет да е Руническият жезъл! Той съкруши Гранбретан!

Но Хоукмун не го чу, защото вече се беше строполил. Не се съмняваше, че ще умре, че Изелда, Орланд Фанк и останалите оцелели ще загинат, защото бяха само една шепа хора срещу все още огромната армия на Тъмната империя.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА ТЪЖНАТА КРАЛИЦА

Хоукмун отвори очи и втренчи тревожен поглед в змиевидната маска на барон Калан фон Витал. Надигна се с мъка и опипа наоколо за

меча.

Но Калан само вдигна рамене и се извърна към малката група, обгърната в тъмнина.

– Нали ви казах, че ще се справя. Умът му е възстановен, скоро ще си възвърне и силите. Върнах този глупак към живота, кралице Флана, а сега с ваше позволение ще се заема отново с работата, която прекъснах по ваша молба.

Хоукмун присви очи и разпозна жеравовата маска. Маската кимна бавно, Калан се изправи и напусна стаята, като затвори грижливо вратата зад себе си. Присъстващите доближиха седналия на тясната дървена пейка Хоукмун и той с радост позна сред тях Изелда. Протегна ръце, притисна я в обятията си и я целуна.

– Ох, боях се, че Калан ще ни измами – прошепна тя. – Знаеш ли, кралица Флана те намери малко след като нареди на хората си да спрат боя. Бяхме останали само неколцина, между които Орланд Фанк и аз, и вече те мислех за изгубен безвъзвратно. Но Калан ти вдъхна живот, извади перлата от черепа ти и разруши машината, за да не може никой вече да я използва.

– И коя е важната работа, която сте прекъснали, кралице Флана? – попита Хоукмун. – Защо баронът беше толкова сърдит?

– Тъкмо възнамеряваше да се самоубие – отвърна равнодушно кралицата. – Заплаших го, че ще го принудя да живее вечно, ако не изпълни желанието ми.

– А д'Аверк? – досети се Хоукмун. – Какво стана с д'Аверк?

– Мъртъв е – произнесе кралицата със същия безизразен глас. – Загина в тронната зала от ръката на някакъв прекалено усърден пазач.

Радостта на Хоукмун бе помрачена.

– А другите? – попита той. – Граф Медни, Оладан, Боуджентъл? И те ли са мъртви?

– Да – обади се Орланд Фанк. – Но те загинаха в името на една велика идея – да освободят от робство милиони. Доскоро Европа беше разкъсвана от постоянни междуособици. Дойде време всички да осъзнаят истинската цена на мира, след като видяха докъде води войната.

– Голямата мечта на граф Медни бе Европа да бъде обединена в мир – рече Хоукмун. – Жалко, че не доживя да види мечтата си осъществена.

– Може би неговият внук ще има тази възможност – каза Изелда.

– Едно трябва да знаете – докато аз съм кралица, не бива да се боите от Гранбретан – заяви Флана. – Ще наредя да разрушат Лондра, а

столица отсега и занаят ще направя моя роден град – Канбъри. Богатствата на Лондра, които сигурно надхвърлят всички богатства, останали в Европа, ще използвам, за да възстановя разрушените градове, да върна добитъка по селата и да поправа всички злини, които моите сънародници са сторили. – Тя свали маската, разкривайки красивото си, тъжно лице. – Освен това ще забраня да се носят маски.

Орланд Фанк я погледна скептично, но реши да остави съмненията за себе си.

– Мощта на Гранбретан е сломена завинаги – обяви той – и Руническият жезъл повече няма работа тук. – Той потупа вързопа на рамото си. – Взимам Меча на зората, Червения амулет и Руническият жезъл, за да ги отнеса на сигурно място. Но ако някога отново потрябва да те събера с тях, приятелю Хоукмун, ще го направя, обещавам.

– Надявам се никога да не се налага, Орланд Фанк. Фанк въздъхна.

– Светът не знае що е промяна, Дориан Хоукмун. Съществуват само временни измествания на равновесието в една или друга посока и тогава Руническият жезъл се намесва, за да възстанови баланса. Може би ще настъпи спокойствие за сто или дори двеста години. Не мога да кажа със сигурност.

Хоукмун се засмя.

– А казваше, че знаеш всичко.

– Не аз, приятелю – отвърна с усмивка Фанк, – а този, на когото служа – Руническият жезъл. – Фанк почеса нос с опакото на ръката си. – Е, дойде време да се сбогуваме. Всички се бихте храбро и в името на справедливостта.

– Справедливост ли? – извика след него Хоукмун, защото Фанк вече бе поел към вратата. – Справедливост? Съществува ли такова нещо?

– Дори може да бъде произведено, макар и в ограничени количества – подхвърли през рамо Фанк. – Но трябва да се трудим здравата, да се бием храбро и да използваме мъдростта на поколенията, за да я извоюваме.

– Аха – кимна Хоукмун. – Знаеш ли, чини ми се, че си прав.

Фанк се засмя.

– Зная, че съм прав. – И излезе, но гласът му долетя от коридора. – Справедливостта не е Законът, нито пък Редът, както смятат хората, тя е просто Справедливост – Равновесие, Поправка на баланса. Запомни това, Хоукмун. Запомни го добре.

– Да, ще го запомня – прошепна Хоукмун. – Но май е време да се връщаме в Медния замък. Наближава пролетта, скоро ще се раззеленят

полетата и бреговете на лагуните, ще се завърнат розовите птици, биволите и конете. Време е да направим Камарг такъв, какъвто беше.

– Защото Тъмната империя никога вече няма да го заплашва – усмихна се кралица Флана.

Хоукмун кимна.

– Уверен съм в това. Но ако над замъка надвисне някаква друга опасност, каквато и да е тя, откъдето и да дойде, аз ще бъда готов. Светът все още е като неопитомено животно. Справедливостта, за която говореше Фанк, се произвежда в твърде малки количества. Трябва да положим огромни усилия, за да увеличим това производство. Сбогом, Флана.

Кралицата се изправи, за да ги изпрати. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

КРАЙ

© 1969 Майкъл Муркок
© 1995 Юлиян Стойнов, превод от английски

Michael Moorcock
The Runestaff, 1969

Сканиране и разпознаване: Светослав Иванов, 2007

Публикация:

Michael Moorcock
THE RUNESTAFF
© Michael Moorcock 1969
© Юлиян Стойнов, превод, 1995
© „Megachrom“ – Петър Христов, оформление на корица, 1995
© ИК „Бард“, 1995

МАЙКЪЛ МУРКОК
РУНИЧЕСКИЯТ ЖЕЗЪЛ
Американска, I издание
Редактор Иван Тотоманов
Художествено оформление на корица „Megachrom“
Петър Христов
Компютърна обработка ИК „Бард“ – ООД
Линче Шопова
Формат 84/108/32 Печатни коли 17
ИК „БАРД“ – ООД, София
Ул. „Княз Борис I“ 60 А
Тел. 52 01 95

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2815>]